

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Sayı 63 / Mart 1987 / 3.-DM

Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN Yoldaş, Newroz bayramı dolayısıyla Parti ve mücadelenin içinde bulunduğu yeni atılımı değerlendirdi:

1987 Yılı Newrozu Halkımızın Kurtuluş Talebinin, Partimiz Tarafından Yüksek Bir Temsilini Beraberinde Getirmektedir

Büyük bir umutla, Partimiz ve halkımız lehine olan birçok politik ve askeri gelişmeyi yaşayarak karşıladığımız 1987 Newroz'u dolayısıyla halkımızı ve tüm ilerici insanlığı kutlarken, aynı zamanda bizi bu mücadele günlerine ulaştıran direniş şehitlerimiz ve başta da Newroz'u Newroz yapan, Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN ve Ulusal Direniş Kahramanımız Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaşların anıları önünde saygı ve minnetle eğiliyoruz.

Geçmişte Newrozlar, çok basit ve silik bir biçimde yaşanırdı. Newroz'u içeriğinden böylesine boşaltılmış bir biçimde yaşama, aslında halkımızın kendi tarihinden kopukluğunun veya kopartılmışlığının bir ifadesiydi. İşte, Partimizin önderlik ettiği Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, tarihi yaratan ve yenileten özelliğiyle böylesi günlere yepyeni anlamlar yüklemiş ve bunların gerçek içeriğini açığa çıkarmıştır. Bu anlamda Partimiz, halkımızın bayramlar diye adlandırılan anma günlerini ve bunlar içinde de başta Nevroz bayramını mücadelemizle ve kurtuluş savaşımızla bütünleştiriyor ve gerçek anlamları ile anıyor. Artık, Parti ve halk olarak biz, hiçbir zaman böylesi günleri sadece bayram günleri, yıldönümleri biçiminde ve içeriğinden uzaklaştırılmış bir tarzda anmayacağız. Eğer yıldönümleri, bayramlar, anma günleri, halkların kurtuluşlarına, yaşamda yeni bir sürece girmelerine ve bu günlerden kalma anılarına eşlik ediyorsa, açık ki Partimizin de yapması gereken, içeriğinden epey kopartılarak anlamsızlaştırılmaya çalışılan böylesi bayramlara gerçek anlamlarını kazandırarak, bunları mücadelemizin önemli bir basamağı haline dönüştürmektir.

Halkların tarihinde, ulusların yaşamında, gerek dini bayramlar, gerek ulusal bayramlar ve gerekse sınıfsal bayramların hepsi sahiplerine önemli gelişme imkanları sağladıkları için kutlanırlar. Parti hareketimiz de doğuşundan günümüze kadar, ulusal kurtuluş mücadelemizin bütün önemli aşamalarını ve eylemlerin yıldönümlerini kutlamaya çalışmış, şehitlerimizin, şehadet yıldönümleri Partimizin ve halkımızın en seçkin direniş günleri haline getirilmiştir. Bu anmalar, böylesi yeni bir geleneğin yaratılması, Partimiz ve halkımız açısından büyük bir öneme sahiptir. Çünkü, binlerce yıl süren bir halkın tarihinin son aşaması karanlığa gömülerek kaybedilmek istenmiş, bunun için sömürgeciler ve işbirlikçileri yüzyılların korkunç çabalarını harcamış, ama bu halk, öncüsü sayesinde ve son anda buna dur demiş ve bunun kurtuluş eylemini geliştirmişse, açık ki, tarihin araştırılmasına dayanan ve kurtuluşa götüren eylemin önemli aşamaları elbette ki anmaya değerdir. İşte Newrozlar artık böyle bir temelde, mücadelemizin önemli bir aşamasını ifade eden anlamı ile anılmak veya kutlanmak durumundadır.

Newroz, yeni bir gün demektir. Halkımız yeni bir güne girişi bayramlaştırmış, ve bunu kutlamaktadır. Ancak niçin yeni bir gündür, bu gün neyi ifade etmektedir veya hangi gelişmeyi dile getirmektedir? Newroz'un anlamı baharın gelmesi, bunun için şenlikler yapılması, temiz giysilerle meydanlara çıkılması, türkülerin söylenmesi ve oyunların oynanması ile sınırlı değildir. Bu olsa olsa, bu günün gösteri kısmıdır. Oysa ki Newroz'un halkımızın tarihi açısından daha derinden ve özlü bir anlamı olduğu gibi, onun maddi ve manevi yaşamına getirdiği köklü dönüşümler de sözkonusudur. Evet, Newroz'un bir bayram ola-

Devamı orta sayfada

Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN Yoldaş Değerlendiriyor:

Kadın Hakları ve Özgürlüğü Sorunu

"Gelişmiş kapitalist-emperyalist toplumlarda aile denilen kurum büyük bir çözümsüzlük içindedir. Kapitalist toplumun en çok geliştiği kurum olan çekirdek ailenin bile dağılma ve anlamsızlaşma tehlikesiyle yüzyüze olduğu açıkça görülmektedir. Aynı sorun sosyalist ülkelerde de varlığını duyurmakta, özellikle aile ilişkilerinde sorunlar çok yoğun yaşanmaktadır. Örneğin yapılan evliliklerde başarasızlık oranı yüzde ellilerin üzerine bile çıkabilmektedir. Yani, sağlıklı ilişkilerin sosyalist ülkelerde bile tam kurulduğunu söylemek olası değildir. Tabii ki geri bıraktırılmış ülkelerde sorun daha da içinden çıkılmaz haldedir."

"Özgürlükler çağı denilen çağımızda bile gördülmektedir ki, sorunun ancak önü açılarak tartışılmaya başlanılmış, buna cesaret edilmiş, ama bu alanda tam anlamıyla bir devrim (dönüşüm) gerçekleşememiştir. Çözüm için getirilen çareler, araçlar, denemeler ve mücadeleler reformist niteliğini aşmış değildir."

YAZISI 18. SAYFADA

PKK'DE TEMSİL EDİLEN TÜRKİYE DİRENİŞ GERÇEĞİ

12 Mart faşist darbesinin üzerinden tam onaltı yıl geçti, 12 Eylül faşist-askeri rejimi yedinci yılını doldurabilmek çabası içinde bulunuyor. 30 Mart Kızıldere direnişinin onbeşinci yıldönümünü yaşıyoruz, 12 Eylül faşizmine karşı direniş yedi yıldır kesintisiz olarak sürüyor. Ve 15 Ağustos silahlı direnişi üçüncü yılını doldurma yolunda çok daha gelişkin boyutlar kazanmış olarak ilerliyor.

12 Mart ile 12 Eylül faşist-askeri darbeleri arasında bugün (yeterli veya yetersiz) bağ kurmayan hiç kimse yok. Ama, bir çoklarının hiç yaklaşmadığı ve sözünü bile etmek istemediği bir olgu olarak, Kızıldere (genelde 1971) direnişi ile 12 Eylül faşizmine karşı bütün alanlarda yedi yıldır süren (bütünüyle PKK, belli bir kesiti olarak 15 Ağustos) direniş arasında da bir bağ olsa gerek.

12 Mart ve 12 Eylül faşist-askeri darbeleri karşısındaki tutum, her bakımdan somut bir yol ayrımı, kendisini "sol" olarak tanımlayan kesim arasında kesin bir ayrışma ortaya çıkarmıştır. Bu açıdan her iki darbenin de yarattığı ortam devrimcilik, devrimci direnişçilik, proleterlik ve halkçılık için tam bir denek taşı olmuştur. Sahte, reformist ve tasfiyeci "sol" her iki darbe ardından da beyaz bayrak çekip egemen düzenle bütünleşir ve düzenin uzantısı haline gelirken; devrimcilik birincisinde yenilmiş, ikincisinde ise girdiği şiddetli mücadele içinde gelişip güçlenmeye çalışmakta ve yengi yollarını aramaktadır. Ama her ikisinde de, yenilgide ve yengi arayışında da bir ortaklık vardır: Direnişçilik.

Devamı 4. sayfada

Silahlı Çarpışmalar Kesintisiz Sürüyor

Newroz Atılımı Yeni ve Daha Büyük Bir Dönem Başlattı

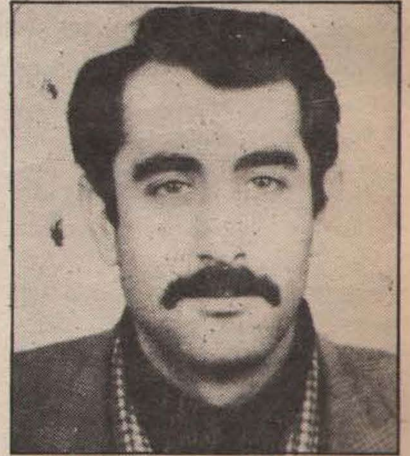
Gerilla Birliklerimiz Kürdistan'ın Dörtbir Tarafında Faşist Ordu Sürülerine Ağır Kayıplar Verdiriyor

Newroz bağımsızlık ve özgürlük alevleriyle birlikte kutsal ulusal direniş savaşımız Kürdistan'ı boydan boya sarıyor ve ülkemiz, tarihindeki en anlamlı Newroz'lardan birini yaşıyor. Faşist Türk sömürgeciliği büyük bir korku ve telaşla almış olduğu tüm kısa-uzun vadeli ve çok yönlü önlemlere rağmen, devrimci direniş mücadelemizden ölümcül darbeler yemekten kurtulamadı. Dosta umut ve güven verip düşmanı kahreden '87 Kış Atılımı, hızından hiçbir şey yitirmeden Newroz Bahar Atılımıyla bütünleşerek sürmektedir.

Halkımızın tarihi kahramanlık özelliklerini ve devrimci ideolojinin gücünü kişiliğinde somutlaştıran peşmergelerimizin, büyük bir fedakarlık ve cesaret örneği sergileyerek yarattığı gelişmelerle daha da anlamlandırdığı '87 Newroz'u, Kürdistan halkının kurtuluşu yolunda görkemli bir adım niteliğindedir. Bu görkemli adımın içte ve dışta yarattığı yankılar, sağladığı kazanımlar gözönüne getirilecek olursa anlam ve önemi daha iyi anlaşılacaktır.

1987 Kış sürecinde ajan-milis çeteciliğe sonuç alıcı darbeler vurarak bu yapıyı dağıtan, işlemez kılan kurtuluş ordusu kuvvetleri Kürdistan'ın dörtbir yanında sömürgeci-faşist ordu sürülerine yönelik yoğun saldırılar geliştirmektedir. Mardin'de, Hakkari'de, Siirt'te, Bitlis'te, Diyarbakır'da, Bingöl'de, Der-

Devamı 2. sayfada

Newroz Şehidimiz Süleyman ERDEM

III. KONGRE BELGELERİNDE KÜRDİSTAN

"Savaş, iki karşı kuvvetin hareketidir. Kim dayanaklarını iyi tespit eder ve savaş taktiklerini kendi çıkarlarına uygun geliştirirse, o kazanır. Yenilirsek, belki çıplak zor kendini biraz daha yeniden örgütleyecek, biraz daha ömrünü uzatacaktır. Ama bizim mirasımız üzerinde daha güçlü kuvvetlerin ortaya çıkıp, bu zemini daha güçlü bir savaşa dönüştürmeleri de olabilecektir. Yok eğer, başarma durumumuzu sürekli yükseltirsek, zaten çöküş içinde ve adeta kımıldayamaz bir canavar durumunda olan böylesi bir ordu gücünün her gün bir parçasını koparıp onu ölüme terketmek doğanın da, toplumların da bir yasası olarak önümüzdedir. Eğer biz ondan daha zayıf, daha çürümüş değilsek, veya egemenlerinin elinde bu duruma getirilmemişsek, yaşamayı temsil eden ve yaşama kabiliyetini gösteren bir halk isek, öncü güç de gerçekten buna hazır durumdaysa, sonucun bizim için zafer olacağı kesindir."

YAZISI 10. SAYFADA

MİLİTANLARIN DİLİNDEN
PKK III. Kongresi
YAZISI 8. SAYFADA

PARTİ YAŞAMI-PARTİ MÜCADELESİ
Mahsum KORKMAZ (Agit) Yoldaşın Anısına
YAZISI 6. SAYFADA

Silahlı çarpışmalar kesintisiz sürüyor

NEWROZ ATILIMI YENİ VE DAHA BÜYÜK BİR DÖNEM BAŞLATTI

Baştarafı 1. sayfada

sim'de günler, hatta haftalar boyunca süren şiddetli çarpışmalar sonucunda faşist ordu sürülerine verdirilen kayıplar yüzleri bulmasına karşılık, düşman kayıplarını ya büyük bir itina ile gizlemekte, ya da olduğundan çok az göstermektedir. Savaş alanlarını dıştan tamamen izole ederek, her türlü irtibatı kesmek ve böylece yaşanan gerçekliği -diğer bir anlamda kendi tükenmişliğini- gözlerden kaçırmak hevesine kapılsa da, faşist rejimin bitmişliği, tükenmişliği o kadar belirgindir ki, düşmanın bu tür girişimleri beyhude çabalar ve çırpınışlar olmaktan öte bir anlam ifade etmemektedir. Sömürgeci-faşist TC'nin, Kış Atılımını hesaplayamayıp buna hazırlıksız yakalansa da, Newroz'la birlikte gelişecek Bahar Atılımını beklediği, buna yönelik gizli-açık çok yönlü hazırlıklara giriştiği bilinmektedir. Fakat düşmanın hiçbir çabası bu görkemli atılımı engellemeye yetmemiş, halk kurtuluş ordumuz ARGK'ye bağlı gerilla birlikleri, geliştirdiği usta taktiklerle düşmana ağır kayıplar verdirerek, Kürdistan halkının çağ dışı sömürgeci baskıdan kurtuluş umutlarını güçlendirmiştir. Faşist rejimin tüm örtbas etme girişimlerine rağmen Kürdistan'ın her alanından sürekli eylem haberleri yayılmaktadır. Öğrenebildiğimiz son eylem haberlerinden bazıları şöyle:

Mardin'in Nusaybin ilçesine bağlı Hafere köyü, 24-25 Şubat 1987 tarihinde kurtuluş kuvvetlerimize bağlı bir gerilla birliği tarafından basılmıştır. Baskında, aralarında bazı aşağılık çıkarları uğruna sömürgecilere uşaklıkta ve halkımıza ve kurtuluş mücadelemize düşmanlıkta sınır tanımayan köy muhtarı ile bir ajan-milis çetenin de bulunduğu 3 kişi öldürülmüş, çok sayıda kişi de yaralanmıştır.

Yine Şubat ayı içerisinde, kurtuluş kuvvetlerimiz, Bitlis il merkezine girerek çeşitli operasyonlar gerçekleştirmiştir. Sömürgecilerin, özellikle gençliği hedef alarak Kürdistan'da giderek yaygınlaştırdığı uyuşturucu, yozlaştırıcı batakhaneler dağıtılmış ve bazı işbirlikçi-ajan kesimlere yönelik cezalandırma eylemleri yapılmıştır. Aynı anda kentin çeşitli alanlarında da siyasal gösteriler düzenlenmiştir. Kalabalık sayıdaki bir gerilla birliği tarafından başarıyla gerçekleştirilen bu eylemde kurtuluş kuvvetlerimizin kayıp vermeden geri çekilmesi sömürgecileri çılgına çevirmiş; hiçbir açıklamada bulunmayan düşman, olayın duyulmaması için çok çaba sarfetmişse de bunda başarılı olamamış ve eylem haberi çevrede duyularak geniş yankılar uyandırmıştır.

Aynı dönemde faşist Türk sömürgecilerine güçlü bir darbe de Dersim alanında vurulmuştur. Kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından bu kez Dersim-Deşt'te bulunan bir düşman karakoluna baskın düzenlenmiştir. Kesin sonuç öğrenememekle birlikte, çok sayıda düşman askerinin öldüğü ve yaralandığı söylenmektedir.

Mart ayı başlarında Diyarbakır yakınlarında bulunan bir

şantiye, kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından basılarak çok sayıda patlayıcı maddeye el konulmuştur.

Bu süre içerisinde Urfa yöresinde de hain-ajan kesime yönelik bir dizi eylem gerçekleştirilmiş, hainlerden 4'ü ölümle cezalandırılırken birçoğu da yaralanmıştır.

Öte yandan, gerçekleştirilen bu baskın eylemleri dışında asıl büyük ve şiddetli çarpışmalar, ARGK'ye bağlı gerilla birliklerimizle faşist ordu sürüleri arasında geçen ve yer yer günlerce devam eden çarpışmalardır. Sözkonusu çarpışmalar zaman zaman çok sınırlı bir biçimde faşist basına da yansımakla birlikte, bu konuda faşist yönetimin tam bir sansür uyguladığı bilinmektedir. Fakat burjuva basınında yer alan ve sıkıyönetim komutanlığı açıklama ve bildirilerinin çerçevesini aşmayan bu çarpıtılmış, tersyüz edilmiş tamamen TC'nin ve faşist ordunun çürümüşlüğünü örtbas etmeyi amaçlayan haberlerden bile yaşanan gerçek durumu ve savaşın boyutlarını anlayabilmek olanaklıdır. Örneğin; şu tür başlıklar, aslında ulusal kurtuluş mücadelemizi hedefleyerek mücadeleyi karalamaya, küçük düşürmeye yönelik de olsa bazı gerçekleri de ele vermesi açısından ilginçtir: *"Bölücüler Şırnak'ta bir erimizi şehit ettiler"*, *"Bölücü PKK örgütüne mensup teröristler 'teslim ol' çağrısına ateşle karşılık verdiler, ... Dün saat 14.30 sıralarında başlayan ve uzun süren çatışma..."*, *"Hakkari'nin Beytüşşebap ilçesine bağlı Dereler köyü yakınlarında kıstırılan 5 hain 'teslim ol' çağrısına ateşle karşılık verince, 22,5 saat süren çatışmada ölü olarak ele geçirildi"*, *"Şırnak'ta çatışma devam ediyor. 3 gün önce başlayan çatışma sırasında 2 erimiz şehit edildi, 1 terörist öldürüldü" vb. vb.*

Bu birkaç örnekten de açıkça anlaşıldığı gibi Kürdistan'da savaş olanca hızıyla devam etmektedir. Ancak savaşın günlerce sürdüğünün itirafı aynı zamanda faşist rejimin kendi kendisini açık bir yalanlamasıdır. Çünkü, hatırlanacak olursa faşist rejimin sözcüleri her eylemin ardından yaptıkları açıklamada mutlaka "eşkiyanın sınır ötesine kaçtığı" yalanını tekrarlayıp durmuşlardır. Şimdi sormak gerekmez mi, peki, "eşkiya sınır ötesine kaçtı"ysa Derik'te, Midyat'ta, Şırnak'ta, Dicle'de, Uludere'de, Beytüşşebap'ta günlerdir süren çarpışmalar kiminle oluyor? Açık ki kendisini yenileyemez, politika üretemez durumda olan kemalist-faşist rejimin yalana sarılmaktan başka çaresi kalmamıştır.

Partimiz PKK önderliğinde modern ulusal kurtuluş mücadelemiz gelişip boyutlandıkça her Newroz, daha güçlü atılımların gerçekleştirildiği ve bağımsızlığa, özgürlüğe doğru önemli adımların atıldığı bir süreç olmuştur. Bu anlamıyla da halkımız için yeni bir umut, sevinç ve coşku kaynağı olan Newroz

faşist Türk sömürgecileri için tam anlamıyla bir 'korkulu rüya' olmuştur. '87 Newroz'unda da direniş mücadelemizin güçlü bir atılım yaparak gelişeceğini çok iyi bilen düşman, adeta can derdine düşmüş ve Kürdistan'ın her alanında, hatta metropollerde bile tüm güçlerini alarm durumuna geçirerek gerilla saldırılarına karşı korunmaya çalışmıştır. TC'nin bu korkusu ve can telaşı, kendi burjuva basınında da dile getiriliyordu. 21 Mart 1987 tarihli Cumhuriyet gazetesinde, *"Nevruz için alınan önlemler arttırıldı"* başlığı altında *"Kürt örgütlerinin Nevruz'a rastlayan bugün eylem yapacaklarının öğrenilmesi üzerine güvenlik güçlerinin günlerdir Güneydoğu'da aldıkları önlemler, tam anlamıyla 'Nevruz alarmı'na dönüştü"* biçiminde yayınlanan haberinde düşmanın korkusu açıkça görülürken, aynı ruh hali faşist rejim sözcüsü bir diğer gazete olan Milliyet'te de *"Nevruz alarmı"* başlığı altında şöyle dile getiriliyordu: *"Bölücü PKK örgütünün eylem haftası nedeniyle 21 Mart'a kadar geçen süre içinde askeri birliklerin önemli bölümünde izinler geniş ölçüde askıya alındı... Ayrılıkçılar tarafından 'Uluslararası Irkçılıkla Mücadele Günü' olarak kabul edilen 'Nevruz Bayramı' için kuşkulu bekleyiş başladı... Stratejik önemi bulunan tesislerdeki koruma görevlisi sayısı 2-3 katına çıkarıldı"*.

Yine, çeşitli radyo haberlerinde de, 21 Mart'ta Türk ordusunun alarm durumuna geçirildiği, hatta aynı gün Siirt'te muhtemel gerilla saldırısına karşı bir tatbikat yapıldığı duyuruldu. Belli ki, tüm bu alarm durumları ve tatbikatlar düşmanın tarifsiz korkusunu dile getirmekte ve yalnızca da bununla sınırlı kalmamaktadır. Yani mücadelemizi engelleme, gelişmesini durdurma gibi konularda fazla bir anlam ifade etmemektedir. Gerçekten de faşist Türk sömürgecilerinin bu tür çabaları boş ve zavallı çabalar, çırpınışlar olmaktan öteye geçememektedir. Bunun en açık kanıtı da; devrimci direniş mücadelemize karşı savaşa sürülen ve sayıları yüzbinleri bulan ordu sürülerinin kumanda merkezi durumuna getirilerek karargah kurulan Şırnak'ta her gün şiddetli çarpışmaların yaşanması ve kendisine merkez olarak seçtiği bu alanda bile düşmana ağır kayıplar verdirilmesidir.

'87 Kış ve Bahar Atılımları Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde Daha Güçlü ve Büyük Bir Dönemin Başlangıcı Oldu

Partimizin halkımızdan aldığı geniş maddi-manevi destekle ve büyük bir karar ve eylem gücüyle yarattığı 1987 Kış Atılımı, ortaya çıkardığı politik-pratik gelişmelerle,'87 yılının direniş tarihimizde önemli kazanımlarla dolu anlamlı bir yıl olacağını müjdelemiştir. Bu atılımın her türlü olumsuz doğa koşulları ile azgın düşman saldırılarını altederek kesintisiz olarak gelişmesi ve '87 Newroz'unda güçlü Bahar Atılımıyla bütünleşmesi ise, Kürdistan halkının yüzyıllar boyunca üzerine serpilmiş bulunan "ölü toprağı"nı yararak görkemli bir tarzda dirilişinin daha ileri bir aşamaya ulaştırıldığını ifade etmektedir. 1987 yılı için yaptığı değerlendirmesinde Parti Önderliği şunları söylüyordu:

"... Yalnız ırmaklar coşmaz, insanlar da bir ırmak gibi coşmasını bileceklerdir ve halkımız ırmak gibi coşan bu öncüleri etrafında gittikçe birleşecek, ırmak kollarının ana yataklarda birleşmesi gibi Partimizin öncü kolları da kitle yataklarında birleşecek ve ses tonunun, ayak seslerinin çıkış tarzını daha da sertleştirmiş olarak, tarihe 'haklıyım', 'yaşamam gerekiyor', 'kendi topraklarımda özgürlüğü mutlaka yakalayacağım' diyecek ve mutlaka karşılık bulacaktır. Halkımız tarih sahnesine yeni yeni giriyor. Ve bu yeni giriş gittikçe yankı yapacaktır... Bugün biz, halkımızın direnişçi sesleri, kurtuluş sesleri geliyor diyoruz. Ve bu sesler gittikçe uğulduyor, gittikçe bu ırmağın coşkusunu andıran kurtuluş sesleri haline geliyor, kurtuluş haykırışları oluyor. Bugün bu sesler, tek tek türküler biçiminde direniş şehitlerimizin ağızlarından dökülse de, önümüzdeki dönemde bir halkın, milyonların yüreği ve sesi haline gelecek ve tüm bunların birleşmesiyle halk savaşı dediğimiz, halkın kutsal direniş savaşı, kızıl savaş dediğimiz savaşım gelişecektir."

İşte bugün yaşanan süreç ve yaratılan gelişmeler, halkımızın uğuldayan bu direniş ve kurtuluş seslerinin giderek, kitlesel haykırışlara dönüştüğü, çağda, ve ilerici insanlığın nezdinde daha geniş yankılar uyandırmaya başladığı bir süreçtir.

Faşist-sömürgeci TC'nin her alanda varını-yoğunu ortaya koyarak, mücadelemizin önemli gelişmeler kaydedeceğini çok iyi anladığı Bahar Atılımını nasıl engellemeye çalıştığı bilinmektedir. Bu amaçla, birkaç ay öncesinden başlayarak geliştirdiği çok yönlü ve sistemli saldırılar hatırlardadır. Fakat düşmanın bu saldırıları, direniş mücadelemiz karşısında zayıf ve cılız çırpınmalar olmaktan öteye geçememiş, dolayısıyla da, bıra-

kalım Bahar Atılımını engellemeyi kış döneminde bile kurtuluş kuvetlerimizden önemli darbeler almasının önüne geçememiştir. Bu gerçeklik karşısında çılgına dönen faşist düşman, geçmişte de çokça yaptığı gibi her türlü savaş kurallarını hiçe sayarak olmadık çılgınlıklara başvurma yoluna gitmiştir. Faşist mantığın çılgınlık örneklerinden birisi olan, 30'u aşkın savaş uçağının havalandırılarak Kürdistan köylerinin bombalanması girişimi, düşmanın iddia ettiğinin tam tersine kendi aleyhine işlemiş, dolayısıyla da sonuçsuz kalmıştır. Her alanda tükenmekte olan faşist rejimin bir diğer çılgınlığı da, öteden beri uygulayageldiği -özellikle de 1985'ten bu yana yoğunlaştırmaya çalıştığı, tampon bölgeler ve "stratejik köyler" oluşturma gibi girişimlerini akılalmaz boyutlara vardırarak yüzlerce Kürdistan köyünü yerinden sökerek sürgün etmeye kalkışmasıdır. Ancak düşmanın bu ve benzeri tüm çaba ve saldırıları boşa çıkarılıp devrimci Kış Atılımı geliştirilerek sürdürülmüş ve başarılı bir biçimde Bahar Newroz Atılımıyla bütünleştirilmiştir.

'87 Kış ve Bahar Atılımları, faşist Türk sömürgeciliğinin bir "özel savaş" örgütlenmesi biçiminde oluşturarak, ulusal kurtuluş mücadelemize dayattığı sivil milis çeteciliği tamamen işlemez kılmıştır. Halkımızın tarihinde, sürekli kanayan bir yara gibi işletilen teslimiyet, işbirlikçilik ve ihanet tarihte olduğu gibi günümüzde de sömürücü, baskıcı, işgalci egemenlerin en çok umut bağladıkları olguların başında

gelmektedir. Geçmişte İdris-i Bitlisicilik, daha yakın tarihte 'Hamidiye Alayları' olarak tanıdığımız, günün ve özel savaşın koşullarına uygun olarak "köy koruculuğu" adıyla biçimlendirdikleri bu hain yapının birçok birimlerinin, bu süreç içerisinde Uludere'de, Midyat'ta, Eruh'ta ve Nusaybin'de imha edilmesi, yapıyı tamamen çökertmiş, düşman cephede bile bunun yararlı mı, zararlı mı olduğunu tartışılır hale getirmiştir. Elbette ki çöken sadece milis-çetecilik değil. Bununla birlikte, sömürgecilerin birçok planları ve umutları da çöküntüye uğramıştır. Çünkü, gerilla savaşına karşı faşist ordunun iflasının ardından rejimin "gayri nizami harp" olarak nitelediği direniş mücadelemize karşı gündeme getirdiği "kontr-gerilla", "özel tim" vb. uygulamalar esas olarak bu yapıya dayanacaktı. Dolayısıyla milisliğin işlemezliği aynı zamanda "özel tim" ve "kontr-gerilla"nın da işlemezliğini beraberinde getirmektedir ki, bu da, düşmanın birçok planının suya düşmesi demektir. Bu anlamda TC'nin Kürdistan'a uzattığı kolu-kanadı kırılmış, çıkmazı ve bunalımı giderek derinleştirilmiştir.

Düşman cephede böylesi onulmaz yaralar açan bu gelişmelerin yaratılması açık ki, büyük bir karar ve irade gücü istemektedir. İşte KUKM'nin öncüsü partimiz PKK, dörtbir yandan yöneltilen yoğun düşman saldırıları altında, büyük bir azim ve kararlılıkla istenen bu gücü ortaya koymuş ve böylesi soylu gelişmelerin yaratılmasında tarihi rolünü oynamış ve gerçek bir öncü güç olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Ve böylece öncünün halkla bütünleşmesi çok daha ileri boyutlara varmıştır. Bu, aynı zamanda Kürdistan Devriminde PKK önderliğinin, ideolojik-politik alanda olduğu gibi, pratikte de kesinleşmesi anlamına gelmektedir.

Büyük zorluklar ve olanaksızlıklar ortamında bu denli büyük gelişmelerin yaratılabilmesi ve mücadelenin bugünkü ileri boyutlara vardırılabilmesi, bundan böyle de hiçbir engel tanınmayarak çok daha ileri boyutlara götürülebileceğinin kanıtı olmuştur. Partimiz ve halkımız, Newroz'lara çok daha derin anlamlar kazandıran Mazlum DOĞAN ve Mahsum KORKMAZ gibi önderlerinden şu gerçekliği çok iyi öğrenmiştir ki; eğer gerekli azim ve irade gücü ortaya konabilirse, en zor ve en olumsuz koşullarda bile çok büyük direnişler ve atılımlar yaratabilmek olanaklıdır. İşte bu bilinçle hareket ettiğinden ötürü PKK, mevcut gelişmeleri yaratabilmiş ve çok daha büyük mücadelelere de aday olduğunu kanıtlamıştır.

Yine, '87 Kış ve Newroz Atılımlarının ortaya çıkardığı önemli gelişmelerden bir tanesi de, KUKM'yi ve Kürdistan sorununun —kemalist burjuvazi tarafından yıllardan beridir etrafında örülen tecrit duvarlarını parçalayarak— tüm insanlığın gündemine taşırarak bir iç sorun olmaktan çıkarıp bölge, hatta dünya sorunu haline getirmesidir. Faşist rejimin tam da insanlığın gözünü boyamaya çalışarak "demokrasi" masalları ile Avrupa kapılarına dayandığı; DYP, DSP, SHP'den TKP'ye kadar tüm çanak yalayıcılarını peşine takarak, artık ilerici insanlığı rahatlıkla aldatabileceğini sandığı bir ortamda, KUKM'nin bir anda tüm dünyada geniş yankılar uyandıran gelişmesi, ve buna karşı faşizmin çılgın mantığı işletilerek sergilenen barbarlık ve vahşet uygulamaları, TC'nin bu alandaki hesaplarını da altüst etmiş, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesini kuşatıp dünyadan tecrit edeyim derken, kendisi önemli oranda teşhir ve tecrit olmuştur.

Öte yandan, devrimci direniş savaşımızın alevlenmesi ve faşist rejime vurulan sarsıcı darbeler, emperyalizmin bölgedeki çıkarlarının en sadık bekçisi durumundaki TC'nin bölge halklarına yönelik saldırılarını engellemede de önemli bir rol oynamıştır. Bilindiği gibi kemalist burjuvazi, bölge halkları üzerinde öteden beri sömürücü emeller gütmektedir. İşte İran-Irak savaşının bölgede yarattığı durumu, bu çirkin emellerini gerçekleştirmek için bir fırsat olarak değerlendiren TC canavarının birtakım maceracı atılımlara hazırlandığı sırada, KUKM'nin yaptığı görkemli çıkış bu canavarı frenleyen en önemli etken olmuştur.

Kısaca, silahlı direniş mücadelemiz, faşist Türk sömürgeciliğine siyasi, askeri ve ekonomik alanlarda önemli darbeler vurarak gelişmekte; düşmanın, ulusal kurtuluş savaşımızı durdurma hayallerini yerle bir etmekte, yaratılan siyasal-eylemsel gelişmelerle KUKM içerde ve dışarda en geniş boyutlara ulaştırılmakta ve böylelikle de 1987 Newroz'u halk ve mücadele tarihimizdeki en anlamlı yerine oturtulmuş olmaktadır.

Yeni Dönemi Yaratan Newroz Şehitlerimizi Saygıyla Anıyoruz

Modern KUKM ve PKK tarihinde yaratılan soylu gelişmeler karşılığında, halkımızın ve Partimizin en değerli evlatları kızıl kanlarını akıtmışlar, bedel olmuşlardır. 1987 yılını, ülkemiz ve halkımızın kurtuluşu yolunda büyük kazanımlarla dolu önemli bir yıl olacağını, yüce direnişçilik geleneğine uygun olarak yarattığı gelişmelerle daha şimdiden kanıtlayan Partimiz, bu uğurda da üç değerli evladını, üç yiğit savaşçısını şehit vermiştir. Evet, '87 Kış ve Bahar Atılımları sürecinde Süleyman ERDEM, Mehmet Uğur TEKNECİOĞLU, (Salman) ve adını öğrenemediğimiz diğer bir savaşçı yoldaşımız, kahramanca direnerek şehit düşmüşlerdir. Onların adları, mücadele tarihimizin bu en büyük ve en anlamlı Newroz'uyla birlikte hep anılacaktır.

Devrimci direniş mücadelemiz, çağın en vahşi ve en barbar gücü olan faşist Türk sömürgeciliğine karşı her alanda amansız ve acımasız, dişe diş bir savaşla gelişerek bu günlere ulaşmış ve bundan sonra da bu temelde ilerleyerek zaferi kucaklayacaktır. Düşman ne denli vahşi ve barbar ise, bunun karşılığında sergilenecek kahramanlığın da o denli engin ve yüce bir kahramanlık olması gerektiği ortadadır ve işte PKK tarihinde yapılan da budur. Yani, sömürgeci, istilacı güçler tarafından yüzyıllardan beri köreltilmeye, dumura uğratılmaya çalışılan Kürdistan halkının mertlik ve kahramanlık özellikleri ebedi önderlerimiz, direniş şehitlerimizin kişiliklerinde somutlaştırılmıştır. Her direniş şehidimiz bu gerçekliğin soylu bir temsilcisi ve görkemli bir abidesi olmuştur.

İşte, ulusal kurtuluş mücadelemizde gerçekleştirilen her atılımın temelinde yatan ve her Newroz'u bir öncekinden daha anlamlı kılan olgu bu eşsiz kahramanlıktır. PKK'nin doğuşu, ideolojik ve daha sonra politik mücadele alanına çıkışı bu temelde olmuştur. Ardından, bu olgu en çarpıcı şekliyle, Newroz'u gerçek anlamına ulaştıran ve Çağdaş Kawa ünvanıyla anılmayı hak eden Mazlum DOĞAN'ın kişiliğinde somutlaştı. O, en zor ve en olumsuz koşullarda sergilediği kahramanlıkla, yüce bir dava uğruna ölümü kolaylaştırırken zafere giden yolu da açık-seçik ve şaşmaz bir biçimde işaret etti. Ve gelişen mücadelemiz bu ışıklı yolda ilerleyerek daha büyük Newroz'lara ulaştı. Bu anlamda '85 Newroz'u halkımızın siyasal birliğinin somut ifadesi olan ulusal kurtuluş cephemiz ERNK'nin ilanıyla karşılandı. '86 Newroz'unda ise büyük komutan Mahsum KORKMAZ önderliğinde yaratılan güçlü atılımla, ulusal kurtuluş mücadelemiz çok daha geniş boyutlara vardı. O'nun şehadeti mücadelemiz ve halkımız için çok büyük bir kayıp olsa da, düşmanın beklentilerinin tam tersine direnişin gelişmesinde büyük bir itici güç olmuştur. Ve böylelikle de zindan direnişi dağ direnişiyle bütünleşmiş, Mart ayının Ulusal Kahramanlık ayı olarak nitelendirilmesi de anlamını bulmuştur.

1987 Kış ve Bahar Atılımlarının yaratıcıları olarak ulusal kurtuluş mücadelimizde daha güçlü ve daha gelişkin bir dönemi başlatan direniş şehitlerimiz de bu soylu geleneğin somut birer örneği olmuşlardır. Onlar, sayılarının azlığına ve muazzam güç dengesizliğine bakmadan, sayıları yüzbinleri bulan faşist ordu sürülerine karşı kahramanca direnerek büyük gelişmeler yaratıp ölümsüzleşirken, kurtuluş yolunu daha da aydınlattılar ve nihai zaferin yakın olduğunu müjdelediler.

Yeni dönem direniş şehitlerimizden Süleyman ERDEM yoldaş, 1953 yılında Mardin'in Derik ilçesinde dünyaya geldi. Yoksul ve yurtsever bir ailenin çocuğu olarak, köyünde yaşamla daha yeni yeni tanıştığı çocukluk yıllarında yaşamın güçlüklerini de tanımaya başladı. Ve bu güçlüklerle içiçe, onlarla mücadele ederek büyüdü. Kendi köyünde ilkokulu bitirdikten sonra Derik'te ortaokula başladıysa da yaşamın güçlükleri onu, öğrenimini yarıda bırakmaya zorladı ve ancak ortaokul ikiye kadar okuyabildi. Devrimci düşünceyle tanışıp mücadele saflarına katılıncaya kadar, köyünde çiftçilik uğraştı.

Süleyman ERDEM yoldaş, devrimci düşünceyle ilk kez 1979'da tanıştı. PKK'de somutlaşan ulusal kurtuluşçu düşüncenin yaygın olarak geliştiği alanlardan bir tanesi de Mardin'di. Bu alanda çok kısa sürede ve sınırlı çalışmalarla mücadele yaygın kitlelerle kucaklaştı. İşte Süleyman ERDEM yoldaş da bu dönemde Hareketimizle tanıştı ve teredütsüz bir biçimde saflarda yerini almaktan da gecikmedi. Büyük bir istekle mücadeleye atıldı ve kısa sürede gelişti. Çünkü O, Partimizin Hilvan-Siverek ve Batman'da feodallere karşı verdiği mücadeleden çok etkilenmiş ve bu mücadelede bir an önce yer almak için vazgeçilmez bir istek duymaktaydı; nitekim bu isteğine ulaşmaktan da gecikmedi.

Cunta öncesinde köy komitelerinde görev aldı, büyük bir verimlilikle faaliyet yürüttü. 12 Eylül 1980'de faşist cuntanın işbaşına gelmesiyle birlikte halkımıza yönelik işkence ve katliam uygulamalarının yoğunlaşması O'nun kin ve öfkesini daha da arttırdı. Daha çok çalışmaya, daha büyük görevler üstlenmeye başladı. Kürdistan'ın çeşitli alanlarında yayın ve örgütlenme faaliyetlerinde görev aldı ve başarıyla yürüttü. Bu çalışmalar sırasında; ilki cuntanın daha birinci haftasında olmak üzere birkaç kez tutuklandı. Ancak kararlılıkla tavır alarak düşmana hiç açık vermedi ve her seferinde çok işkence görmesine rağmen sonunda serbest bırakıldı.

Yurtseverliğin ve devrimci fedakarlığın eşsiz bir temsilcisi olan Süleyman ERDEM yoldaş, evli ve üç çocuk babası olmasına rağmen yeni dönem silahlı mücadele saflarında da en önde yerini almaktan hiçbir tereddüt göstermedi. Atak ve cesur kişiliğiyle örnek bir militanlık sergilemesi biricik özelliği oldu. '87 Newroz Atılımının yaratılmasında da en önde yer alan Süleyman ERDEM yoldaş, Derik'te sömürgeci ordu sürüleriyle günlerce süren çarpışmalarda düşmana büyük kayıplar verdirerek şehitler kervanına katıldı ve ölümsüzleşti.

Yeni dönem şehitlerimizden M. Uğur TEKNECİOĞLU (Salman) yoldaş da Diyarbakır'ın Dicle ilçesinden, yurtsever bir ailenin çocuğuydu. Birçok Kürdistanlı gibi yoğun sömürü ve dayanılmaz yaşam koşulları Salman yoldaşı da ülkesinden koparmıştı; O, Libya'da işçi olarak çalışmaktaydı. Kürdistan'dan uzak oluşu O'nun yüreğindeki yurtseverlik ve vatan hasretini daha da alevlendirmişti. Parti ile Libya'da tanışan Salman yoldaş, her şeyiyle mücadeleye atılmaktan büyük bir istek duydu. Bir süre Libya alanındaki Kürdistanlı işçiler arasında faaliyet yürüttü. Daha sonra Partiye ilettiği, Kürdistan'da mücadele etme isteği olumlu karşılanarak bir süre Parti okullarında askeri ve siyasi eğitim gördü, ardından Kürdistan'a döndü. Tam bir "halk adamı" ve güçlü bir propagandacıydı. O, bu özellikle çalıştığı alanlarda kısa sürede önemli gelişmeler yaratmasını bildi. Çalışkan ve yorulmak bilmez pratiğiyle tüm mücadele arkadaşlarına örnek olan Salman yoldaş da, Newroz Atılımının yaratılmasında eşsiz direnişiyle yer alarak şehit düştü.

Onlar, Kürdistan toprağını kanlarıyla sulayarak '87 Newroz'unu bağımsızlık mücadelemizde güçlü bir atılım, yeni bir dönemin başlangıcı yaptılar. Halkımız Onları unutmayacak; Partimiz Onların anılarını, direnişi geliştirerek yaşatacaktır.

- Newroz Şehitlerimizin Anısını Halk Ordusunu Yaratarak Yaşatacağız!

PKK'de Temsil Edilen Türkiye Direniş Gerçeği

Baştarafı 1. sayfada

Bu her iki darbenin, Türk egemen sınıfının ekonomik, siyasal ve askeri yaşamında en azından son onbeş yılı belirlemek gibi bir özelliği vardır. Türkiye ve Kürdistan devrimci-demokratik hareketleri açısından anlamı ise yukardaki gibidir. Türk ve Kürt toplumlarının son yirmi yıllık yaşamını belirleyen bunlardır. Bu açıdan bütün bu olguları tüm ayrıntılarıyla değerlendirip bilince çıkarmak ve bilinçte sürekli taze tutmak her zaman için gerekli ve de yararlıdır.

Kısaca çizmeye çalıştığımız bu çerçeve içinde, hem egemen sınıf, hem de ezilen sınıf açısından 12 Mart nedir? 12 Mart darbesi nereden geldi ve geriye neler bıraktı? Ya da başka bir deyişle neye dönüştü?

Bütün bu konular çok çeşitli yönleriyle devrimci hareket tarafından doğru ve yeterli bir biçimde değerlendirilmiştir. Ve 12 Mart, her açıdan önemli bir durak noktası olarak tanımlanmıştır. O halde, 1970'lere gelirken genel durum nedir?

Emperyalizmle girilen yarı-sömürgecilik ilişkileri içinde 1950'li ve '60'lı yıllarda Türkiye'de işbirlikçi-tekelci kapitalizmin gelişti̇ği ve bu gelişmenin her alanda egemenliğini oluşturma biçiminde ilerlediği bilinmektedir. İşte 1970'lere doğru gelinirken bu kapitalizmin ve onun temsilcisinin Türkiye'de her şeye hükmetme istem ve çabası vardı. Türkiye'de siyasal iktidarın her zaman en temel ve en aktif unsuru olan ordu, yeni-sömürgecilik süreci içinde tam bir "özel harp kurumu" haline getirilmişti ve bu kurum devleti bütünüyle bir "özel savaş örgütü" haline getirmek istiyordu. Ekonomik, toplumsal ve siyasal bunalım sürecinin hızlandığı Türkiye'de, bu gelişmeler biribirine denk ve paralel oluyor, bu istem egemen gelişmenin esasını belirliyordu. Ayrıca buna karşıt olarak devrimci-demokratik gelişmede de bir yenilenme ve hızlanma görülüyordu. Türkiye solculuğu 1960'lı yıllarda her şeyiyle tam bir karmakarışıklık olan TİP'i yaratmıştı. Ama 1970'lere gelinirken TİP aşılıyor, devrimci gençlik hareketi zirveye ulaşıyor, bu hareket içinde yeni kadrolar yetişiyor ve devrimci hareket yeni tip bir örgütsel sürece giriyordu. İşte böyle bir ortamda, işbirlikçi-tekelci kapitalizmin tam egemenliği sağlanmalı, siyasal iktidar buna uygun tarzda yenilenmeli, mevcut devrimci gelişmeler sağlam bir örgütsel yapı kazanmadan, devrimci direniş pratiği oturmadan ezilmeli, tasfiye edilmeliydi.

Bu doğrultuda 12 Mart faşist-askeri darbesi gerçekleştirildi, amaçlananlara belli düzeyde ulaşıldı ve süreç bu biçimde işlemeye bırakıldı. 12 Mart faşizmi, aynı biçimiyle süreklilik almadı, bir noktada kısmen geri çekildi. Çünkü, bir bakıma buna gerek de yoktu; başka bir açıdan bunun önünde belli engeller ve henüz zayıflıklar vardı. Ama bununla faşizm önemli bir hamle yapmış, ciddi bir güç kazanmıştı.

Devrimci hareket, bu karşı-devrimci saldırıdan yenilgi aldı, çıkış yapamadı, Mahir Çayan, Deniz Gezmiş, İbrahim Kaypakkaya ve arkadaşları gibi önderlerini kaybetti. Bu durum, zaten zayıf olan devrimci hareket için daha ağır sonuçlar, daha büyük ayrışma ve belli bir gerileme yarattı. Türkiye solculuğunun 1960'larda yarattığı yapı 1970'lere gelirken zaten önemli ayrışmalara uğramıştı. Reformculuk daha 12 Mart'ın sesini duymadan teslimiyet bayrağını çekerken, THKP-C, THKO ve TKP-ML gibi örgütlerde şekillenen yeni devrimcilik direniş bayrağını açtı. Ancak, hareket henüz çocukluk dönemindeydi; ideolojik, politik ve taktik açılardan bir yığın hata ve yetersizlikleri vardı, örgütsel yapı henüz grup olma özelliğini aşmıyordu; bu yapısıyla bile kutsal yolu seçti, direndi ve kendisini izleyemeyenlere söz hakkı tanımayacak bir açıklıkla kendisini belgeledi. Bugün bile o dönemden ve o hareketler içinden kalıp da izde yürüyemeyenlerin hareket hakkında değerlendirme yapamayışları bundandır.

1960'ların yarattığı Türkiye devrimci hareketi 1970'lerin ilk yıllarında yenildi; o dönemin yarattığı hareket yenildi, fakat devrimcilik Türkiye'de büyük bir zafer kazandı, anlamını bilenler için ölümsüz değerler yarattı. '71 devrimciliği, Türkiye'de Mustafa Suphi'lerin direnişçiliğini yeniden canlandırarak kırk yıllık reformizmi ve tasfiyeciliği yerle bir etti, mezara gömdü; Türkiye'de yeni bir çığır açtı, yeni bir gerçekliği, direniş gerçeğini yeniden başlattı. Bu nedenle Türkiye tarihinde ve Türkiye toplumunda silinmez etki bıraktı. Bugün Kürdistan'dan yükselen direnişte güncel anlamını bulan bu direnişçilik, Türkiye halkı üzerinde de yaşayan tek devrimci etkidir.

Egemeni ve ezileniyle Türkiye toplumu ve siyasal güçleri, 12 Mart'tan sonra yumuşak bir tarzda sivil maskelenmeler altına alınarak, bu durum çeşitli biçimlerde 12 Eylül'e kadar devam etti. Bu dönemde Türkiye'de ekonomik, toplumsal, siyasal ve kültürel bunalım en üst düzeyde yaşandı, çok çeşitli hükümet görüntüleri altında faşist gelişme hızla sürdürüldü. Görülmemiş düzeydeki sömürü, yokluk ve yoksulluk ortamında toplumsal muhalefet giderek büyüdü; işte bu muhalefeti düzene kanalize etmek ve zaten tasfiye edilmiş devrimciliğin tasfiyesini daha da derinleştirmek göreviyle Ecevitçilik dönemin en popüler gelişmesi oldu. Böyle bir yolla her türlü devrimci gelişmenin önlenebileceği umuluyor, rejime bu biçimde düzen vermek amaçlanıyordu. Ecevitçilik gerçekten böyle bir güç kazanmayı başardı, 12 Mart'la ezilen solun yeniden doğuşunu tasfiye olmuş ve kendi içinde ezilmiş kılarken, Evren'den Ş. Elçi'ye kadar uzanan kesimi Ecevitçi yapmasını bildi.

Konumuz açısından burada önemli olan devrimci hareketin, başka bir deyişle solun durumudur. Görüntüler başka ve çeşitli olsa da, bu dönemde "sol" 1960'lardakinden daha karmaşık ve daha kötü bir durumu yaşamıştır. Türkiye cephesi açısından, daha öncenin reformizmini ve tasfiyeciliğini yırtarak gelişen '71 devrimciliği, 12 Mart'tan sonra devrimci çıkış yapamadı. 1973 sonrasının "sol"u, değil '71 devrimciliğini ilerletmek, onun bile çok gerisinde kalarak, esas anlamda tasfiyeciliği yaşadı. Ecevitçilik ve onunla birlikte egemen sınıf, burada önemli bir zafere ulaşmış oluyordu. Ancak toplumsal muhalefetin yoğunluğu, bunalımın derinliği ve siyasal olayların hızlılığı bu durumu maskeliyor, açıktan görünmesini önlüyordu.

12 Eylül öncesi dönemde "sol"un durumunun ayrıntılı bilinmesi çok önemlidir, günümüzün kavranması ve ortaya çıkan duruma yeterli anlam verilmesi buna bağlıdır. 12 Mart'ta yenilmiş, ezilmiş olan devrimci hareket, darbenin etkisinin azaldığı ortamda çok çeşitli parçalara bölünmüş ve dağılmış olarak doğdu. Bu dağılma ve parçalanma dönem boyunca işleyen ana özellik oldu. Aslında bu, dayatılan tasfiyeciliğin işlemesi, devrimciliğin değil tasfiye olmanın gelişmesiydi. Çeşitli açılardan yaşanan durum bunu açıkça kanıtlar niteliktedir. Bu dönemde "sol", teorik gelişme katetmemiştir, ya dogma düzeyinde genel ideolojik kalıplar tekrarlanmış ya da burjuvaziye yamanan liberalizme kayılmıştır. Politik açıdan durum çok daha nettir, bu dönemde "sol" politik bir güç olamamış, politika sahnesine çıkamamıştır; bu nedenle gerçek anlamda işçi ve emekçi sınıfların çıkarları gündemleştirilememiştir. Politik bir güç olmaya yürünmeyince devrimci bir örgüte ihtiyaç olmayacağı açıktır, örgütlenmede yaşanan kaosun nedeni budur.

Bu durumun en belirgin temsilciliği, dönemin en kalabalık gücünü oluşturan "Devrimci Yolculuk" oldu. Bu hareket, adına yol aldığını söylediği '71 devrimciliğinin özünü bitirdiği gibi, her bakımdan orta yolculuğu ile, ideolojik şekilsizliği, politikadan ve örgütlenmeden kaçışı ile, kendisiyle birlikte dönemin devrimci potansiyelini de eritip yok etti, '71 döneminin direnişçi hareketlerinin parçalanmasından çıkan küçük grupların şiddetine dayanan bir direnme-eylem içinde oldular. Bu yolun da gelişen bir devrimci hareket yaratamayacağı adeta '71 direnişçiliğini hiç olmazsa yaşatma anlamına gelen bir eylem çizgisinde güçleri sürekli tüketeceği açıktı. Ve gerçekleşen de bu oldu. Dönem boyunca gözle görülebilen iki eğilim, devrimin tasfiye edilmesi açısından oldukça önemliydi. '71 direnişinin yarattığı muazzam etki, artan kitle muhalefeti ve gelişen Ecevitçilik ortamında ve bu sonuncusunun solu tasfiye etme görevine bağlı olarak, kendisini tasfiye etmiş olan TKP, elli yıl sonra yeniden, bu sefer de ortaya çıkan yeni gelişmeleri tasfiye etmek için kendisini yeniden göstermeye başladı. Yasa dışı ve yasal oluşumlarıyla burjuva kuyrukçuluğunu usta bir tarzda geliştiren bu eğilim, bir uç olarak, bir yandan kendisini devrimci gelişmeleri çarpıtmak için dayatırken, diğer yandan da devrime yüz çevirenlerin toplandığı alan oldu. Bununla aynı anlamda, fakat ters bir uçtan ortaya çıkan bir gelişme ise PDA-Aydınlık ekibi idi; ihtilalci hareketleri tasfiye etmek amacıyla ortaya çıkarılan ve onlara dayatılan bu eğilim, adım adım öyle bir hat izledi ki ustalıkta bir öncekini bile geride bırakarak burjuva uşaklığında ve devrim düşmanlığında en öne geçti. Bu dönemde "sol" denen yapı içindeki her gün artan ayrılıklar tamamen bu ortamın bir ürünüydü ve ideolojiden eyleme kadar bu yapı içindeki mücadele aslında tasfiye sürecinin bir gereği ve işlemesiydi.

Görüldüğü gibi, oyun her yönüyle tam oynanıyordu; devrimcilik adına ve bu ad dilden düşürülmeyerek tam bir tasfiye mekanizması kurulmuştu. Bu ortamda, Kıbrıs Fatihi yapılan Ecevitçilik, sadece egemen sınıfın değil, en başta bunların olmak üzere gerçekten tam bir "umut" haline getirilmişti. Bu kuruluş her şeyi bitirmeye yeterliydi ve buna uygun olarak özenle hazırlanmıştı. Süreç tam da böyle işliyordu ki, gelişmenin seyri içinde küçük bir çatlak ortaya çıktı. Bütün çabalara rağmen kontrol edilmesi ve ezilmesi başarılamayan bu çatlak, giderek büyüdü ve 1979'dan itibaren her şeyi etkiler, bu kuruluşu dağıtır, oyunu bozan ve amaçlananları tersyüz eder hale geldi. Bu nedenledir ki PKK, çok iyi kurulmuş bir oyun içindeki herkes için anormal bir olay olarak görüldü, bunların hepsine ters ve karşıt düştü, hepsinin zimnen ortak olan saldırısına uğradı. PKK ile diğerleri arasındaki ayrılık ve "herkese karşılar" diyerek sızlananların anlamadığı ya da anlamak istemediği karşıtlık böyleydi. Zafer yolunda ilerleyen Ecevitçilik canevinden vurulmuştu; çok iyi düzenlenmiş bir güç olarak solu bitirecekken son anda da olsa işler tersine döndü ve PKK önderliğindeki mücadele Ecevitçiliği ve onun tasfiyeci yavrularını bitirdi. Bu nedenledir ki, bugün bile bu güçlerce ısrarla sürdürülen bir saldırının hedefi oldu ve sinsice sürdürülen bir inkarcılığa maruz kaldı. Fakat ne yazık ki, başta Ecevitçilik olmak üzere bütün türevleri, bugün de PKK'nin yarattığı ortamda siyasal yaşam bulmaya çalışmaktan kurtulamadılar.

Çokça izah edilmiş olan PKK hareketinin doğup gelişimini burada yeniden tekrarlamaya fazla gerek yok. Bir grup olarak 1973'-den itibaren şekillenip gelişen PKK hareketi, '71 devrimciliğini inceleme ve onun direnişçiliğini özümseme temelinde, yenilgiye neden olan hata ve yetersizlikleri aşmaya çalışıp her alanda bütünsel bir devrimci gelişme yaşayarak vücut buldu. Öte yandan, TKDP-DDKO eğiliminin sahte milliyetçiliğini bertaraf edip Kürdistan yurtseverliğini özümseyerek ve canlandırıp geliştirerek ilerleme sağladı. PKK ile, siyasal gündeme yeni ve "korkunç" bir sorun geldi: Kürdistan sorunu. Adını duyanları bile korkutacak cinsten bir sorundu; ama öte yandan son derece net, canlı ve geniş temelliydi, küçük bir güçken bile PKK'yi büyük bir politik olay haline getiren sorunun bu özelliğiydi. PKK geliştikçe Kürdistan sorunu çözüm yolunda hayat buldu ve öne çıktı; Türkiye'de Türk ve Kürt çevrelerden oluşan güçlerce 1971'de yaratılan direniş, yine aynı yapıda Kürdistan'-dan yükselmeye başladı. Kızıldere ve Ankara'larda şehit düşen Ömer Ayna ve Hüseyin İnanlar, Antep ve Diyarbakır'larda şehit düşen Haki Karer ve Kemal Pirler haline geldi. Kendi gerçekliği içinde gelişme sağlayan PKK hareketi, hızla düzen yıkıcılığına yürüyemedi, ancak egemen düzeni temellerinden sarsmayı, sola dayatılan tasfiyeciliği boşa çıkarmayı ve devrimci hareketi geliştirip güçlendirmeyi başardı. Düzenlenen oyunu tersine çevirmeyi ve oyuncuların sonunu getirmeyi bildi.

İşte, 12 Eylül'e böyle gelindi.

12 Eylül faşist-askeri darbesinin ve rejiminin özellikleri bilinmektedir. Egemen sınıf açısından 12 Eylül, 12 Mart'a süreklilik kazandırılması oldu. Ancak amacına ulaşamayan 12 Eylül, ulaşan ise 12 Mart darbesiydi. Zaten faşist-askeri rejimin süreklilik kazanmasının en önemli bir nedeni bu durumdu, ve bu durum, rejime karşı devrimci direnişin ezilememesi hususu olarak ortaya çıktı. Türkiye'deki gelişmeler açısından ise egemen yapının gelişiminin vardığı noktaydı.

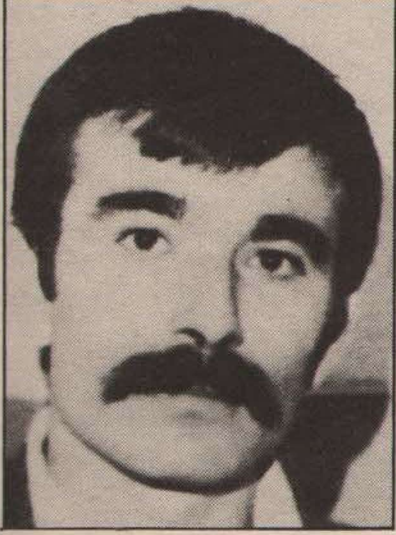
12 Eylül'ün açığa çıkardığı en belirgin bir husus da 1970'ler "sol"unun gerçekliğiydi. "Sol" geçinen yapının gerçekte ne olduğu, devrimciliği mi yoksa tasfiyeciliği mi yaşadığı en açık bir biçimde burada göründü. Çünkü artık her şey kendi gerçekliğiyle ortaya çıkmak zorunda kaldı, artık maskeli yaşamın olanağı kalmamıştı.

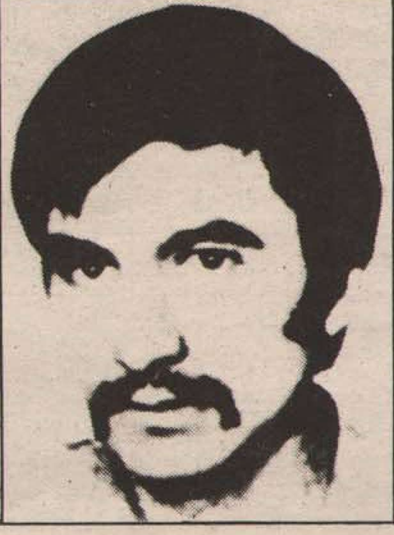
12 Eylül faşist-askeri darbesi karşısında Türkiye'nin mevcut "sol"u ciddi hiçbir varlık gösteremedi, direnemedi, parçalanma, dağılma, kaçış, yozluk, çürüme esas özellikleri oldu, tam bir tasfiye olma süreci yaşadı ve tasfiyeci gerçeği açığa çıktı. Durumun böyle olduğu akıllı herkes tarafından bugün kabul edilmektedir. Ancak bu noktada yanılgıya düşmemek gerekir. 12 Eylül'den sonra mevcut Türkiye "sol"unun yaşamı tasfiyeciliktir. Fakat bu sadece 12 Eylül'den sonra ortaya çıkan bir olay değildir. Tasfiyecilik 1970'ler "sol"-unun her alandaki tam bir gerçekliğiydi. Bunu o dönemin koşulları maskeliyordu. Daha da eskiden TKP tasfiyeciliğinin bir devamı olarak varlık buluyordu; 12 Eylül ise ortamı netleştirdi,

herkes için bir açıklığı zorunlu kıldı. 12 Eylül'den sonra ortaya çıkan "sol"un bu gerçekliğinin herkesçe görülebilir hale gelmesi ve tasfiyeciliğin genişliğine ve derinliğine büyümesidir. Bunun düzeyi öyledir ki, tüm toplum bir daha dirilememecesine çürütülmeye çalışılmaktadır. "Devrimci Yolculuk", bu bakımdan, sadece 12 Eylül öncesi için değil, 12 Eylül sonrası için de ibret verici bir örnektir.

Bugün 12 Eylül rejimi altıbuçuk yılını doldurmuş bulunuyor. Geçen süre boyunca hep bu rejim değerlendirilmeye çalışılıyor ve okurlar tarafından bu süreç değişik biçimlerde de olsa yaşanmış oluyor. Bu süreçte, kayda değer ve net olarak ortaya çıkmış bulunan üç siyasal olgudan söz etmek gerekir. Birincisi, faşist-askeri rejimin kendisidir; uyguladığı baskı, zulüm ve sömürüyle bu rejim, dünyanın en barbar ve en köhnemiş rejimi olduğunu kanıtlamıştır. İkincisi, Kürt uzantılarıyla birlikte tam bir uşaklık ve tasfiyecilik olarak ortaya çıkan "sol"un durumdur; bunların da nasıl bir tasfiyecilik süreci yaşadıkları ve devrim düşmanlığı yaptıkları bilinmektedir. Üçüncüsü, gerçek sol, devrimci direniş hareketidir; PKK'de somutluk kazanan bu hareket, bütün zorlukları ve engelleri göğüsleyerek geliştirdiği direniş mücadelesiyle bugün önemli bir noktaya ulaşmış bulunmaktadır. Bir bütün olarak dönemin genel özelliği, bunlar arasında süren kıyasıya bir mücadele, bir ölüm-kalım mücadelesidir. Türk ve Kürt toplumları, son yedi yılda böyle bir mücadelenin etkisi altında yaşamışlardır. Bu mücadelenin ana ölçeği, birinci ve ikincilerin en azından zimnen ittifak içinde üçüncüsüne karşı savaş yürütmeleridir; karşıdan büyük bir direnç gören ve karşı atılımlarla karşılaşan bu savaş içinde ilk halka ciddi gerilemeler yaşamış, ikinciler giderek birincilerin daha sadık ve açık uzantıları haline gelmiştir. Bütün bunlar, şimdiye kadar çok çeşitli biçimlerde izah edilerek herkese gösterilmiş olan gerçeklerdir.

Bugün, 1987 Kış ve Newroz Atılımlarının yarattığı yeni gelişme ortamında bu yapılar çok daha net ortaya çıkmaktadır. PKK önderliğinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, büyük bir özveri ve cesaretle atılan yeni adımlarla büyük ve yeni bir gelişme dönemine girmiştir. Bu, ulusal kurtuluşta Cepheleşme ve Ordulaşma dönemidir, büyük bir çabayla bugün gelişen ve sonuçta hayat bulacak olan budur. Kürdistan'daki yeni atılım karşısında faşist Türk sömürgeciliğinin durumu gözler önündedir; rejimin politikacı, asker, yazar vb. tüm temsilcileri yaşadıkları çıkmazı ve bunun daha da büyükleriyle karşılaşacaklarını bizzat kendileri açıklamakta, açık itirafta bulunmaktadırlar. "Örgütlü bir hareketle karşı karşıya olduklarını, karşılarında bir ulusal kurtuluş hareketinin bulunduğunu, sorunun Kürt sorunu olduğunu, PKK'nin bir gerilla savaşı verdiğini, kendi yaptıklarının hepsinin buna karşı yapıldığını" açıkça söylemekte, bütün güçlerini harcayarak başarı kazanacaklarını belirtmektedirler. Ve bugünkü yönetimin durumunu, sadece bir yönetim olayı değil, tümüyle rejimin karşı karşıya olduğu bir olay olarak görmektedirler.

Bu gelişmeler, birçokları tarafından "devekuşu politikasının aşılması" olarak değerlendirilmektedir. Elbette karşılıklı savaşan güçler, birbirlerini bütün gerçekliğiyle dikkate almak zorundalar ve giderek daha çok bunu yapıyorlar. Bu, önemli bir gerçekçilik olgusu ortaya çıkarıyor. Ama "devekuşu" olarak kalmakta ısrarlı olanlar, kemalist inkarcılığı tüm gerçeklere karşı sürdürmek isteyenler de var. Son günlerin Tercüman sayıları, "1800'den 1980'lere Doğu'da oynanan oyunlar üzerine" yayınladığı yazılarında "Kürt sorunundaki İngiliz ve İran parmağını" inceliyor, ve "bölgede süren çıkar savaşının yarattığı bir olay" olarak değerlendiriyor. Bu, Türk egemen sınıfının geleneksel bakış açısı, aslında gizliden kabul edilen gerçeklerin dışarıya böyle yansıtılmasıdır. Ancak Türkiye'de "sol" geçinenlerin onlarca yıldan beri sorunu bu görüntüye bağlı kalarak ele aldıkları açık değil midir? "Sol" denen yapı yıllardır düşünsel gıdasını nerden almıştır ve neden kötürüm düşmüştür? Devamı da var, Ecevit de esas olarak aynı görüşte, "Doğu'daki sorunu gerçek adıyla ortaya koymanın gelişme olduğunu" belirten bu zat, "olayların ulus sorunundan değil, esas olarak dış güçlerden kaynaklandığını" söyleyerek inkarcılığı ince bir tarzda sürdürüyor. Bu en kötü bir inkarcılık oluyor, çünkü sözde "Kürt sorunu" deniyor ve bu söz altında sorunun çözümü için gelişen devrimci mücadele inkar ediliyor, tıpkı onlarca yıldır bazılarının "devrimcilik" diye diye devrim düşmanlığı yapmış olması gibi. Elbette bunları Ecevit'in söylediklerini belirtmek ya da Ecevit'i eleştirmek için yazmadık, tersine başkalarının kendi sözlerini duymaları ve kaynağını görmeleri için yazdık. Peki, bugün Türkiye'de kendisine "sol", "komünist", "devrimci" diyenlerin ve onların Kürdistan'daki yavrularının soruna bakış açılarının ve sorun üzerine yazıp söylediklerinin bundan farkı var mı? Bu güçler en kötü bir inkarcılık içinde değiller mi? Kemalizmi ve Ecevitçiliği bütünüyle ve açıkça yaşamıyorlar mı? Şimdiye kadar başkalarından yazdık, birçoklarının durumu biliniyor, ama bir yenilik olarak Londra'da oturup kendini yaşayan bay ve bayanlar "İşçinin Sesi"nde şöyle yazıyor: *"Türk komünistleri Kürt halkının ayrılma hakkını dile getirdikçe bukalemûn burjuvazi kuduruyor, kendinin koyduğu suçu işliyor", "ancak PKK'nin yaklaşımları soruna gölge düşürüyor, zarar veriyor".* İşte mantık bu, bunun tüm diğerleri adına TKP'nin *"Kürt halkına baskı yapıyor"* ancak *"PKK'nin eylemlerine karşıyız"* diye avaz avaz bağırmasından farkı ne? Peki size bile "Kürt sorununu" kim öğretti, kim bu sorunu gündemleştirdi? Belki Türk burjuvazisi "bukalemundur", ama yukardaki sözleri yazanlar da bukalemun karikatürü değiller midir? Burada bir yanlışlık değil, bilinçli bir çarpıtma ve uşakça bir inkarcılık vardır. Ancak PKK önderliğinde gelişen mücadele bu güçlerin beklenti ve umutlarını boşa çıkarıp gerçeği yüzlerine daha çok çarpacaktır: Dürüst olun baylar, ya "Kürt sorununu"da ağzınıza almayın ya da Kürdistan'daki mücadeleye karşı inkarcılıktan vazgeçin. Kürdistan Ulusal Kurtuluşu ile PKK etle-tırnaktan daha çok içiçe ve birdir, bunları ayırmaya çalışanların "Kürt" kelimesini kullanmadan yaşayamayacak kadar sefil hale gelmiş yaratıklar oldukları açıktır. Yapılan ise, çok ince ve haince bir sömürüden başka bir şey değildir.

Türkiye'de "sol" adına yapılan, bugün devrim ve direniş adına var olan her şeyin tasfiye edilmesi için çaba harcamaktır. Tasfiye olan güçler, doğma eğilimi gösteren her türlü direnişçi belirtiyi tasfiye etmeye çalışmaktadırlar. İsteyen herkes süreci izleyerek bunu rahatlıkla görebilir. Bu konuda SHP ve Ecevitçiliğin çabaları açıktır, "TKP çizgisi ile THKP-C çizgisi arasını dolduracağını" söyleyen "sosyalist particilerin" alttan alta bunu nasıl geliştirdikleri, ipliği pazara çıkmış TKP'ciliğin mevcut koşullarda bundan başka bir tarzda zaten ortaya çıkamayacağı ortadadır. "Devrimci Yolculuk" ve benzerlerinin nasıl bir tasfiye sürecinden geçtikleri gözler önündedir; bunu isteyen onların yaşamını inceleyerek, istemeyen ise "enternasyonalist" ortakları "Rizgariciliğin" nasıl bir yeni Aydınlıkçılık olarak ilerleyişini gözleyerek görebilir. Ve hepsinin anası olarak TKP, gizli yüzünü giderek daha açık etmektedir. "Ege sorununa" mevcut Türk ve Yunan rejimlerinin "anlaşmaları ile barışçı çözüm" bulunması gerektiğini belirten H. Kutlu, en son açıklamalarında şunları söylüyor: *"Biz Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını istemiyoruz. Ama NATO içinde barışçı ve ulusal çıkarlarımıza uygun bir politika izlenmesinden yanayız. PKK ve ASALA'nın eylemlerini tasvip etmiyoruz, tüm şiddet eylemlerine de karşıyız."* Ve devamla *"TİP'le birleşerek yasal bir parti haline gelmek ve bütün muhalefet partileriyle (yani DYP, MÇP, RP, SHP, DSP, vs.-bn.) demokratik ilişkiler kurmak istiyoruz"* diyor. Bu kadar açık olan sözlere karşı ne söylenebilir ki! Bunlardan TKP'nin faşizmin "sol" partisi olduğu ve muhalefetini daha açık ve geniş yapmak istediği ortaya çıkıyor, ama acaba TKP faşist devleti yönetmeye de hazırlanıyor mu? TKP'nin açık olan bu tutumu karşısında acaba onun Kürt uşakları ne diyorlar? Anlaşılan bu baylar, '81'deki gibi, '88'de de parlamentoya hazırlanıyorlar, ama geçmişten hiç ders çıkarmamışa benziyorlar.

Bütün bunlar, Türkiye'de "sol" olduğunu söyleyen güçlerin gerçek niteliklerini ve bugünkü durumlarını görmek için yeterlidir. Bunların "sol" ya da "tutarlı demokratik" hareketler değil, gerçekte devrimi tasfiye etmeye çalışan işbirlikçi ve uşak güçler oldukları açıktır. Türkiye'de olumlu devrimci gelişmeler için son derece elverişli ortam vardır, ancak zayıf olan bu tür eğilimler tasfiyeci baskı karşısında gereken gelişmeyi henüz gösterememektedir. Ve Türkiye'de direniş, PKK'nin Kürdistan'dan yükselttiği ulusal direniş hareketiyle yaşamakta, orada temsil edilmekte ve oradan aldığı güçle gelişme kaydedeceği kesinleşmiş bulunmaktadır.

Sonuç olarak, izah etmeye çalıştıklarımızı kısaca özetleyelim.

Üzerinden onaltı yıl geçmiş bulunan 12 Mart darbesinin 12 Eylül faşist-askeri rejimi ile kopmaz bir bağı vardır. 12 Mart, 12 Eylül rejimine doğru gidişte bir hamle olmuş, bir prova değeri taşımıştır. 12 Eylül rejiminin şekillendirilmesinde 12 Mart'ın deneyinden dersler çıkarılmış ve bunlardan yararlanılmıştır. Her ikisi de gerçek kemalist özün açığa çıkması ve mevcut gelişme düzeyine göre hayat bulmasıdır.

12 Eylül rejimi karşısında Türkiye "sol"unun içine düştüğü tasfiyeciliğin geçmişle bağı nedir? Bugün dünyanın en büyük düşkünlüğü ve utancı olarak ortaya çıkmış bulunan bu durumun 1970'ler "sol"unun yaşadığı gerçekliğin açığa çıkması, maskesini kaybetmesi ve gerçek kimliğiyle görünüş olduğu ortadadır. Ve her iki dönemde bir gerçekliği yaşayan bu durumun daha eski geçmişle, TKP tasfiyeciliğiyle kopmaz bir bağı vardır.

Bunlar karşısında '71 direnişçiliği ile PKK arasındaki ilişki nasıl olabilir? Böyle bir ilişki ve bağın mutlak olduğu rahatlıkla söylenebilir. Türkiye'de daha sonra kesintiye uğrayan '71 direnişçiliği, 75'lerden itibaren en somut ifadesini PKK'de bulmuş, PKK ile Kürdistan'a taşınmış, orada ete-kemiğe bürünmüş ve bugün 12 Eylül rejimine karşı Kürdistan dağlarından yükselen savaş olarak faşizmin karanlığı altında bulunan Türkiye'ye güçlü ışınlar saçar hale gelmiştir. Daha da eskiye gidilirse, bunun Mustafa Suphilerin taşıdığı meşalenin daha düzenli yakılarak yükseltilmesi olduğu açıkça söylenebilir. Nasıl ki 12 Mart, 12 Eylül'ün bir provası olmuşsa, '71 direniş pratiği de PKK devrimciliği için bir prova olmuş ve bu provadan doğru dersler edinilerek, 12 Eylül faşist-askeri darbesi işlevsiz kılınıp direniş geliştirilebilmiştir. Çok açık bir biçimde, '71 direniş bayrağını PKK devralmış, Türkiye'nin onuru olan bu bayrağı PKK taşır hale gelmiştir. '71 direnişçiliğinin, Kızılderelerin güncel anlamı budur. Bugün Türkiye direniş gerçeği, kendi temsilcisini PKK'de bulmaktadır. Bu, Türk burjuvazisine karşı verilen devrimci direniş mücadelesi gerçeğidir. Bu, **Mahirler**'den başlayıp **Haki** ve **Kemaller**'e kadar uzanan ve birbirlerine kopmaz biçimde bağlı olan devrimci direnişçilik yoludur.

Elbette PKK gerçeği bundan çok daha ötedir, Onda kendi halk gerçeği, Kürdistan gerçeği ve bölge halklarının gerçeklikleri vardır. Olay, böyle çok geniş çerçeveli ele alındığında daha tam bir değerlendirmeye varılacaktır.

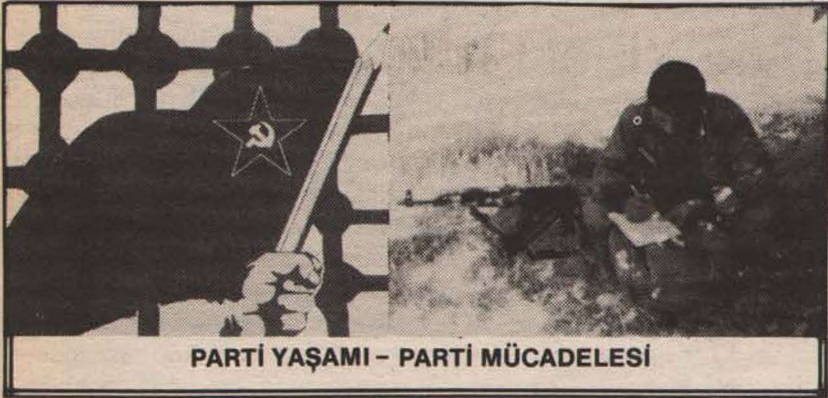
PKK, temsil ettiği bu gerçeklerin bilincinde olarak hareket etmekte, üzerine düşen sorumluluğu taşımaktadır. Hem teorik yaklaşımları, hem de pratik mücadelesiyle Türkiye'de devrimci umutları diri tutmakta, Türkiye devrimini geliştirmek için önemli çabalar harcamaktadır. Pratik bunun aynası ve tek temsilcisidir. Teorik yaklaşımlar Türkiye emekçilerinin eğitimi ve doğru yolda yürümeleri için tek doğru ve kapsamlı materyallerdir. PKK Genel Sekreterliği, Türkiye'deki yapı üzerine ayrıntılı çözümlemeler geliştirdiği gibi, Türkiye emekçilerinin görevlerini de her zaman belirtmektedir. En son Newroz Atılımı değerlendirmesinde Türkiye emekçilerine şöyle seslenmektedir: *"Emperyalizmin en aşağılık işbirlikçisi olan bir iktidara karşı dikilmesi gereken güç, cephe ve örgüt yaratılarak, Türkiye zemininde de mücadelenin geliştirilmesini, Partimiz, önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesinin geçmişte olduğu gibi günümüzde de önemli bir gelişmesi olarak değerlendirmektedir. Bizim bu konudaki desteğimizin, Kürdistan'da yükselttiğimiz ulusal kurtuluş mücadelesi olduğunu tekrar belirtmekteyiz. Partimiz ve halkımız, yeni bir mücadele atılımının içine girerken, bir kez daha tüm dürüst Türkiyeli ilerici, devrimci demokratları halklarımızın çıkarlarına olan gerçek görevlerine sarılmaya çağırır."*

İşte Türkiye'de devrimci direnişin geliştirilmesi ve halkın kurtuluşu açısından bugün PKK'nin anlamı ve rolü budur. PKK, Kürdistan'da olduğu gibi Türkiye'de de direnişi yükseltmekte ve örgütlü direnişi temsil eden tek güç durumunda bulunmaktadır. '71 Direnişçiliğinden devraldığı devrimci hareketi kesintisiz olarak sürdüren ve bugünkü boyutlarında geliştiren tek güçtür. Bu nedenle, Türkiye'de devrimci proletarya hareketi bu güçten aldığı destekle ve bu güçle yakın işbirliği içinde şekillenip gelişecek, PKK'nin devrimci pratiğinden dersler edinerek ilerleyecektir. Ağır bir tasfiyecilik batağında yürütülmüş olan Türkiye devrimci hareketinin, bunun dışında yeniden ortaya çıkma, şekillenme ve gelişme ortamı yoktur. PKK bu rolünü oynayarak ve bu görevini de başarıyla yerine getirerek Türkiye halkına karşı en büyük hizmeti sunarken, '71 Direnişçilerinin anılarını da yaşatıp temsil etmiş olma onurunu taşıyacaktır.

— Yaşasın Mahir, Deniz ve İbrahim'de İfadesini Bulan 71 Direnişçiliği!

— Yaşasın Bu Direnişin Günümüzdeki Tek Temsilcisi Olan PKK!

MAHSUM KORKMAZ (AGİT) YOLDAŞIN ANISINA

PARTİ YAŞAMI – PARTİ MÜCADELESİ

Ulusal Direniş Kahramanımız Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaşın şehadetinin birinci yıldönümünü yoğun bir eylemlilik ve hazırlık çalışmasıyla karşılıyoruz. Bunun en doğru bir anma ve şehitlerin anısına bağlılığın doğru bir tarzda yaşatılması olduğuna inanıyoruz. "Şehitlerin şehidi" olarak tanımladığımız kahramanımızın şehadeti üzerine buna söz vermiştik ve bu sözümüze kısmen bağlı kaldığımızı bugün belirtebiliyoruz.

Bugün, bu Mart ayında yoğun bir hareketlilik, eylemlilik ve mücadelemizin yeni bir atılımı içinde olduğumuzu herkes, sadece ulusal düzeyde değil, dünyada da sadece dostlar değil, düşmanlar da söylüyor ve kabul ediyor. Biz, mücadelemizin bugünkü gelişiminin temelinde, genel olarak hareketimizin tümü olmakla birlikte, özelde de geçen Mart ayındaki, yani '86 Newroz'undaki büyük cesaret, fedakarlık, kahramanlık ve direnişin bulunduğunu rahatlıkla belirtebiliriz. Geçen Newroz döneminde yapılan şeyin anlamı çok büyüktür; en zor koşullarda yeni bir adımın atılabileceği ve yeni bir atılımın yaratılabileceği bedel verilerek gösterilmiştir; böylesi olaylar mücadele tarihimizde alt rakamlarla sayılabilecek ve ancak bir bütün olarak mücadelemize sürekli damgasını vuracak büyüklükteki olaylardır.

Agit yoldaş, en aşağılık bir biçimde geliştirilen "koruculuk" ihanetine karşı dişediş bir mücadele içinde olunması ve '86 Newroz'unun mutlaka yüksek umutlarla karşılanması gerektiğini bilen, buna göre savaşan, bu temelde her türlü mücadeleyi vazgeçilmez kılan, Partimizin temel bir mücadelesi olarak, etkisini halen bu yıl bile kolay kolay kıramadığımız ve karşımıza derin tasfiyecilikler biçiminde çıkan görevini yerine getirememe, parti taktiğini böylece zorlama biçimindeki uygulamalara ve bu uygulama sahiplerine karşı parti taktiğinin derinliğine ve gerçekten eşsiz bir cesaret ve fedakarlıkla uygulanmasının savaşımı sürecinde ve pratiğiyle böyle bir savaşımın en önünde şehit düşen bir militan, bir önder, Partimizin en seçkin değerlerinden biridir.

Biz, bu konudaki kapsamlı değerlendirmelerimizi şehadeti üzerine söylediğimiz sözlerde dile getirdik. Tarihe malolmuş bu değerlendirmeleri burada tekrarlamanın fazla yararı olmaz. Burada önemli olan bu değerlendirmelere ne kadar bağlı kaldığımız, hangi oranda uyguladığımız ve şimdiki durumumuzun ne olduğudur. Biz, birinci yıldönümünde yaşadığımız mücadelenin, hareketimizin bugün ulaştığı aşamanın, o değerlendirmelerde verdiğimiz söze gerçekten bağlı kalındığının, buna tüm Partiyi bağlı kılacağımızın ve Partiyi bu temelde geliştireceğimizin açık bir kanıtı olduğunu söyleyebiliriz. Bu pratiğimiz, doğru bir karar ve doğru bir uygulama olarak "koruculuk" denilen büyük bir ihanete karşı direniş pratiğidir.Ve bu, bugün de yürütülmektedir. Ulusal Kurtuluş sürecimize büyük bir bela olarak dayatılan ve kökenlerini kapsamlı ele aldığımız bu ihanetin üzerine gerekirse daha da gidilecektir. Gerilla savaşı dediğimiz savaşımımızın bu biçimi ve kuruluşu da bunlar ezilerek gerçekleştirilecektir.

Geçen bir yıllık süre içinde küçümsenmemesi gereken adımlar atıldığı açıktır. Şüphesiz daha büyükleri de atılacaktır. Şimdiye kadar anısına verdiğimiz karşılığın böylece daha çok geliştirileceği kesindir.

Agit yoldaşın şehadeti, ummadığımız bir anda meydana gelen beklenmedik bir olaydı. Fakat bugün çok daha iyi anlaşılıyor ki, böyle bir olayın gerçekleşmesi öyle faşist ordunun büyük marifetlerinden ziyade haince bir sızmanın ürünü olabilir. Belirtileri çok daha fazla olan böyle bir sızmanın da koruculuk yarasından kaynaklanan bir düşman sızması olacağı açıktır. Koruculuk denen ihanetin toplumumuzun bağrına saplanmak istenen çok tehlikeli bir MİT sızması, bir özel savaş yöntemi olduğu ortadadır. Düşman buna dayanarak kendine yaşam olanağı aramakta, bununla binlerce yurtseveri katletmeye ve devrimci hareketi ezmeye çalışmaktadır. Böyle bir olay etrafında sahte milliyetçilikten yararlanarak, özellikle '86'lardan beri çok çeşitli sızmaları gerçekleştirmek, parti yapımıza ve direnişimize bununla darbeler vurmak istemiştir. Partimizin bu sızmalardan önemli zararlar gördüğü, ancak bunlar sonucunda belli bir dikkat ve uyanıklık kazanabildiği ve bugün bu hususlarda çok daha dikkatli, duyarlı, uyanık ve örgütlü olması gerektiği açıktır. Gerilla kuruluşu bütün bunlardan iyi dersler çıkararak, Kürdistan'daki "Kontra" olayı tüm ayrıntılarıyla incelenip gereken devrimci sonuçlara varılarak gerçekleştirilecektir.

Faşist-sömürgeci düşman, bu yiğit yoldaşımızı katlettiğinde gerçekten büyük bir sevince boğulmuştu; bu durumunu çok çeşitli biçimlerde ortaya koymaktan geri durmadı. Sanıyordu ki, yoldaşımızın katledilmesiyle aldığımız darbe altında kendimizi yenileme gücümüz yoktur. Düşmanımızın ruhu, düşüncesi, savı buydu. Tabii bu katliam olaylarıyla birlikte, düşmanın da çok iyi bildiği ve farkettiği bir olay olarak, hareketimize ve mücadelemize büyük bir tasfiyecilik olgusu dayatılmıştı. Bunların ne kadar ağır bir dayatma olduğu bugün çok daha iyi anlaşılmaktadır. Bir yandan ilkel milliyetçiliğin gittikçe hırçınlaşan ve çirkinleşen saldırıları vardı; öte yandan yapımız içindeki sağlıksız öğelerin aslında en tehlikeli bir durum arzeden tasfiyecilik hortlatmaları sözkonusuydu; ve düşman bu ortamı bilerek ve bundan yararlanarak ihanet dalgasını sonuna kadar geliştirmek istiyor, bütün gücünü buna harcıyordu. O zamanlar için yeterince aydınlatılmamış olan bu ortamın ne denli tehlikeli ve ağır bir ortam olduğu açıktır. Böyle bir ortamda ne yapılabilirdi? Yapılması gereken en doğru şeyin, pratikte direniş mücadelesini sürdürme temelinde, ortamın derinden tahlilini yapacak, kendimizi derinliğine yenileme ve yeniden yaratma ile bütün bu dayatmaları boşa çıkaracak ve böylece yeni ve çok güçlü bir hamlenin hazırlıklarını gerçekleştirecek bir çalışmaya yönelmek olduğu açıktır. Biz bunu yeni bir Kongre çalışması olarak belirledik ve kendimizi böyle bir toplantının gerçekleştirilmesine ve başarısına adadık. Geçtiğimiz bir yılın pratiği, bunun ne kadar isabetli ve doğru bir karar ve ne denli gelişme yaratıcı bir çalışma olduğunu bugün çok daha açık olarak ortaya çıkardı.

Burada özellikle geçen dönemin kendi yapımızın durumu açısından taşıdığı özellikler önemlidir. O pratiğin içinden gelen arkadaşlar bugün çok daha iyi görüyor ve anlıyorlar ki, yaşananlar birçok yönden çizgi devrimciliğinin dışında sürdürülen bir yaşamdır. Ve bu yaşamın sınırları son derece geniştir; bazıları için devrimci pratiğe cesaret edememeden başlayarak, onu baştan savmaya, devrimci pratiği bilerek veya bilmeyerek boşa çıkartmaya kadar gitmektedir. Hatta bazıları "bu iş bir an önce bitsin de kurtulalım" düşüncesiyle hareket etmişlerdir. Beklentiler şöyledir: Çizginin bu biçimde uygulanması zordur, verilen kayıplar bu çizginin işlemezliğini gösterecek ve buna göre yeni anlayışlar, daha doğrusu tasfiye anlayışları gündeme getirilebilecektir. Özellikle 1985-86 kavşağında böyle tehlikeli bir tasfiyeci eğilime kapılınma vardır;çizgiden derin bir umutsuzluğa düşme durumu ortaya çıkmıştır. Her ne kadar bunun bu biçimde bir açık faaliyeti yürütülmemiş ve böyle belirlemelerle ortaya çıkılmamışsa da mevcut pratik, mevcut yaşam ve toplantılarımız sürecinde mücadele sorunlarına yaklaşımdaki mevcut durumlar gerçeğin böyle olduğunun en açık ve somut kanıtıdır. Bazı güçler, kendileri ile birlikte başka öğeleri de kendilerinin bu durumuna karıştırma, bulaştırma cesaretini bile göstermişlerdir. Özellikle "koruculuk" ihanetinin geliştirilmesi bu durumu daha da körüklemiş, ilkel milliyetçiliğin dayatmaları ise bunları daha çok acz içinde bırakmıştır. Ve tabii ki, böylelikle Parti taktiğimiz en tehlikeli bir tasfiyecilikle yüzyüze gelmiştir. Bütün bunlar, bugün çok açık olarak ortaya çıkmış olan gerçekler durumundadır.

Elbette Parti çizgimizin esenliği için bütün bunlara karşı mücadele edilmiş ve muazzam bir çalışma yürütülmüştür. Bilindiği gibi, bu duruma karşı açık bir eleştiriye yöneldik ve zaten mevcut gerçeklikte yapılması gereken de buydu. Bu çalışmalar sürecinde Kasım 1985 ve '85 Bahar talimatlarında dile getirdiğimiz durumların, hatta daha önce 1983 başlarında yaptığımız **"Ülkeye Geri Dönüş ve Direniş Mücadelemizin Yeni Dönemi Üzerine"** yazısındaki değerlendirmelerin pratikte yaşanan gerçekler olduğu ortaya çıktı. İlkel milliyetçiliğin ağır dayatmaları ortamında kırsal alanda silahlı mücadelenin gelişmesine duyulan inançsızlığın bir bütün olarak Kürdistan devrimine pratikte hazır olamamanın ve bu konudaki inanç zayıflığının pratik yönetimin gerçek yaşamı ve durumu olduğu açıkça görüldü. Bunun bir özelik haline geldiği ve birçok grubun yönetiminin de böyle geliştiği, verilen kayıpların "pişmanlık" ve "koruculuk" yasalarına bağlı olarak yaygınlaşan bazı teslimiyetçi çabaların bu ortamda ortaya çıktığı, bunun sadece PKK için değil, genelde tüm Ulusal Direniş Mücadelemiz açısından karşı karşıya kalınan en büyük tehlike olduğu açık hale getirildi. İşte direnen militanlığı, savaşan militanlığı böyle bir tehlike çerçevesi içinde ele almak gerekir. Gerçek ve direnen PKK ile, ona karşı objektif ve subjektif olarak direnen "PKK'-lilik" arasında böylesine bir çekişme ortaya çıkmıştır. İşte o yetersiz önderlik dediğimiz, görevlerini yapmama, bireysel subjektivizme dalma, laf anlamama, kendisiyle birlikte yapıyı da dağıtma dediğimiz hususlar üzerinde inat edilmiştir. Tabii biz de, bunlara Parti çizgimizi dayattık ve tedbirlerimizi buna göre geliştirdik. Bu bilindiği gibi, '86 yılı boyunca sürekli eleştiri-özeleştiri, açımlama, yenileme, Kongre, yeniden eğitim, hazırlıkların gelişimi, her tarafta bunu yayma ve '87'ye giriş biçiminde oldu.

Peki, bütün bunların kahraman şehidimizin anısıyla ilişkisi ne olabilir? Denilebilir ki, bütün bu gelişmeler O'nun şehadeti ve '86 Newroz'unda geliştirdiği direniş biçiminde ortaya çıkan pratik hattının daha da geliştirilerek hayata geçirilmesidir; anıya derin bir bağlılık temelinde O'nu esas alma, o ruhu, o büyüklüğü, o yaklaşımı, onu yapıya dayatma, onu tasfiyeciliğin boşa çıkartılmasına dayatma, onu eğitime ve yeniden eyleme dönüştürme biçiminde olmuştur. Bu konuda verilen sözlerin gereği geçen bir yılda yerine getirilmiş ve yaşadığımız görkemli gelişmeler harcanan çabaların boşa gitmediğini göstermiştir. Faşist-sömürgeci düşmanın özellikle bu konudaki beklenti ve umutlarının önemli ölçüde boşa çıkarılmış olduğu açıktır. Burada düşmanın ısrarla uygulamaya çalıştığı bir taktiğe de dikkat çekmek gerekir. Kürdistan'daki her türlü devrimci gelişmenin, mevcut sömürgeci egemenlik altında işleyen her şeyin tersine çevrilmesiyle mümkün olduğu açıktır. PKK, bir anlamda böyle şekillenen ve bunu başarabilen bir harekettir. Bugün düşman da benzer yöntemi devrimci gelişme özelliklerimize karşı uygulamaya çalışmaktadır. Büyük bir fedakarlık, cesaret ve yücelik olayı olan direniş ve şehadet günlerimizde bunlar arasındadır. Bizim için kendimizi yeniden değerlendirme, yenileme ve yeni atılımlar yaratma anlamı taşıyan bugünleri, düşman bize darbe vurma günleri haline getirmeye, bunu başaramazsa da yalancılıkla böyle göstermeye çalışmaktadır. Örneğin çok önceleri meydana gelmiş olan bir olayı, 28 Mart'ta olmuş bir olay olarak açıklamak gibi durumlara düşebilmektedir. Elbette bizim de, düşmanın bu taktiğinden ders çıkarmamız, ona açık kapı bırakmamamız, yılın üçyüzaltmışbeş gününü eylemliliğimizde esas almamız gerekir. Bu Mart ayının, bu biçimde düşmanla aramızda bir çekişme ayı durumuna dönüştüğü açıktır. Ve özellikle bu yıldönümünde belirtilen çerçeve içinde insiyatif ve kazanımların lehimize olduğu kesindir. İşte bahsettiğimiz anıya bağlılık böyle ele alınır. Eğer arkadaşlar verdikleri sözlerin eri iseler, bunu bu biçimde ele alıp uygulamak zorundadırlar. Biz, akıtılan her damla kanımızı böylesine pahalı ödettirerek sonuç almayı bilen bir hareket olduğumuzu çokça belirttik.

Agit yoldaş, bugün fiziki olarak aramızda yoktur. Ancak gerçek yaşamın da belli bir sınırı bulunan fiziki varlık olmadığı açıktır. Bu nedenle, önemli olan O'nun fiziki olarak aramızda bulunması değildir; eğer O'nun kişiliği, militanlığı yaşatılıyorsa, bu kişilik ve militanlık nicelik ve nitelikçe geliştirilmişse gerekleri yerine getirilmiş ve O sürekli yaşıyor kılınmış demektir. Mücadele arkadaşlığını her devrimci böyle ele almak ve böyle anlamak zorundadır. Biz, kişilik olarak Agit yoldaşın özelliklerini çok iyi biliyoruz. O'nu, bir halkın savaş kapasitesi, savaşabilen gerçeği, savaşarak kazanabilme gerçeğinin bir temsilcisi olarak değerlendirdik. Kürdistan'da Parti çizgisinin ve halka bağlılığın, yurtseverliğin ispatını, zaferini garantileyen bir militanlığın şekillenebileceğinin en belirgin örneğidir dedik. Belli ki bunun anlamı çok açıktır. Bu, bir gerilla olur, bir eylemlilik olur, Parti çizgisinin derinliğine geliştirilmesi olur ve hepsi de aynı militanlık ölçüleri ile yürür. Bizde devrimci militanlığın böyle ele alınması kesin bir zorunluluktur.

Evet, bütün direniş şehitlerimizin anısına söylediklerimizi

yerine getirirken, her zaman pratiğimize dikkat etmemiz gerekir. Bu pratiğe herkes elinden geleni sunacaktır. Yoksa diğerlerinin, direnişten kaçan soysuzların durumuna düşmekten kurtulmak mümkün değildir. Eğer geçmişte de herkes dikkat etseydi, bu konuda her devrimci yüksek bir sorumluluk duysaydı kazanımlarımızın çok daha fazla olacağı açıktır. Dolayısıyla hiçbir militanın, hiçbir çabasının boşa gitmemesi durumu ortaya çıkacaktı. Bu nedenle biz, bundan başka bir anma biçimi, anıya bağlılık ve kural tanımıyoruz. Bilindiği gibi, bu ayda çok geniş bir şehitler listemiz var, onları da tüm Partide somutlaştırarak yaşatıyoruz ve Partiyi böyle yönetmeyi anılara bağlılığın en önemli bir gereği olarak görüyoruz. Bunu kabul etmeyenler saldırıyor, ancak fire veriyor, dıştalanıyorlar. Ama kabul edenler de iyi izliyor, iyi savaşıyorlar. Bu durum geçtiğimiz yıldaki direnişin kanıtladığı bir olaydır; Parti içinde tasfiyeciliğin ve her türlü bozgunculuğun, inançsızlığın, yenilgi anlayışlarının yenilmesidir. Ve yine, ulusal kurtuluş mücadelemize dayatılan ilkel milliyetçiliğin, sahte solculuğun ve komploculuğun boşa çıkartılmasıdır. Aynı zamanda, devrimcilerin, önderlerin katledilmesiyle mücadelenin geriletilemeyeceğinin açıkça ispatlanmasıdır. Bunlara dayanarak burada açıkça belirtiyoruz ki, TC artık şöyle sinsi bir oyunla, böyle bozguncu bir çabayla "PKK'yi şöyle güçten düşürdüm, şöyle yolundan saptırdım" diye umutlanmasın. Biz, gücümüze ve yeteneklerimize güveniyor ve daha dehşetli gelişmeleri bundan sonra yaratacağımızı belirtiyoruz. Militanca savaşım ve intikam almalar, her türlü bozgunculuğu ve komploculuğu yerle bir edecektir. Ve bu biçimde yenilgimizi hazırlamaya çalışanlar daha acımasız misillemelerle karşı karşıya gelecektir. Biz de artık gerçeğimize bilinçli hükmediyoruz; hakkın savaşımının nasıl güçlü yapılması gerektiğini artık daha iyi biliyoruz. İhanet ve komplo, sadece bizi daha acımasız, daha keskin, daha az duygusal, daha katı, ama aynı zamanda daha duyarlı, daha usta olma ve savaşı profesyonelce yürütülmesi gereken bir sanat olarak kavrama sonucuna götürmüştür. Ordulaşmayı profesyonel bir yaklaşımla ele almamız, halkımızı ordulaştırmaya cesaret etmemiz, ürkekçe ve yavaş yavaş yaklaştığımız ordulaşmaya bugün daha somut ve yoğun bir çabayla yaklaşmamız sonucunu vermiştir. Artık ordulaşmamız, yeni tanışmakta olduğumuz bir olay değil, herkesin emrine itaat edeceği bir otorite, bir organ düzeyine yükselmektedir. Halk Kurtuluş Ordusu, bu konuda bizim anılara bağlılığımızın en iyi bir armağanı olarak da ortaya çıkmıştır. Her ne kadar bugün istediğimiz biçimde bu kurumu henüz geliştiremediysek de, inanıyoruz ki, önümüzdeki yılların çabası, şimdiye kadar olduğu gibi bu konuda da sözümüzün gereklerinin yerine getirilmesini yaratacak ve ordulaşmamızı arzuladığımız biçimdeki bir olgu haline gelecektir.

Biz, bugün insanları daha iyi yönetmesini, daha iyi ordulaştırmasını ve daha iyi savaştırmasını biliyoruz. Geçmiş dönemlerdeki direniş şehitlerimizin anıları bu konuda en büyük güç kaynağımız olmuştur. 21 Mart Şehidimiz, Newroz şehidimiz Mazlum DOĞAN yoldaşın anısına, **"O'nun şehadeti ölüme giden yolu kolaylaştırmıştır"** demiştik. O'nun gösterdiği fedakarlık, cesaret ve yücelik bir halkın yeniden kendisine gelmesinde muazzam bir güç, bir ivme olmuştur. Ve O'nun anısı, daha sonraki hazırlıklarımızın önemli itici gücünü oluşturmuştur. Agit yoldaşın gerçekleştirdiği de bugün için aynı anlamı taşıdığı ve aynı sonuçları vereceği kesindir. Evet, o dönemde silahlı propagandaya yürüdük, önemli silahlı mücadeleler, eylemler gerçekleştirdik. Bugün ordulaşmaya yürüyoruz, savaşın çok ileri bir durumunu yaşıyoruz; bu çabalarımız da dört yıl sürdüğünde eğer verilen sözler, alınan kararlar ve yapılan hazırlıklar gereği gibi yerine oturtulursa, işte o zaman söyleyeceğimiz sözler çok daha kesin ve gerçeğin iyi bir ifade edilmesi olacaktır. Böylesine sözler söylemek bütün Partililerin hem hakkı, hem de görevidir. Bu anma yıllarında bütün arkadaşları böyle kesin, amaçlı ve iddialı sözler söylemeye ve pratiklerini de bu temelde gerçekleştirmeye yeniden çağırmak istiyoruz.

Değerli şehitlerimize karşı, Onların her birinin gerçek bir temsilcisi olarak, Onların adlarına gerilla birlikleri, ordu birlikleri, devrimci operasyonlar düzenleyerek bizde nasıl bir yaşam olduklarını böylece kanıtlayarak görevlerimizi ve bağlılığımızı yerine getireceğiz. Ve bütün hainlere, döneklere, düşman güçlere öyle kanımızın boşa gitmeyeceğini, her damlanın hesabının misliyle sorulacağını bu sefer daha iyi göstereceğiz. İşte ulusal kurtuluş siyasetimizin emirleri şimdi bu temele dayanıyor ve vücut buluyor. Şunu çok iyi bilmek gerekiyor: Şehadet yoluna kolay girilmez. Çokça belirttiğimiz gibi taşlaşmış, çok ilgisiz bir ulusal yitirilişten, özgürlük yoksunluğundan çıkıp şehadet yoluna girmek büyük bir hamledir, büyük bir doğuş, büyük bir başlangıçtır. Bu yolda şehitlerin artışı ise sadece zafer yolunda ilerlendiğini ve zaferin galebe çalacağını gösterir. Ve Onların ardılları bundan daha da güçlenirler, kendilerinde zaferin teminatını gerçekleştirirler. Bizim şimdiye kadar bunu yaptığımız ve bu temelde şimdi sayımızın, gücümüzün büyümüş olduğu açıktır. Şimdi bu işi kurallarına göre ve gelişmiş imkanlar temelinde ilerletecek büyük militan bir gücüz. Bu yapının gerçekleştirilişinin kendi günü içinde, kendi somutu içinde çok büyük bir iş olduğunu iyi bilmek gerekir. Ve kendi güncelliğimiz ve imkanlarımız dahilinde daha büyük gelişmeleri yaratacağımız da kesindir.

Şimdi bu yüce anılara bağlılığın bir gereği olarak biz, acımasız zulüm kaleleri, ihanet ocakları, hain kişilikler üzerine yürüyeceğiz. Çok iyi biliyoruz ki, bunlara vurdukça sadece yaşam fışkırır. Ve bunu çok ustaca, geçmişten iyi ders almış olarak yapacağız. Burada yine şehadet gelirse, bu farkedilmeyen yaşam kesitlerinden birisi olacaktır. İşte devrimci yaşam böyledir ve böyle ele alınıp yaşanması gerekir.

Bütün devrimciler yaşamı bundan sonra da böyle ele alarak derinleştireceklerdir. Direniş şehitlerimizi birer kayıp olarak değil, gerçek yaşayan ve bize yol gösteren değerlerimiz olarak hep en büyük bileceklerdir. Yitirilen ulusal değerlerimizi, yoksun bırakıldığımız özgünlükleri hep Onların adını anarak, Onların anısını yaşatarak kazanacaklardır. Ve yeni dünyamız böyle kurulucaktır. Bu da nedir, açık ki Onların dünyasıdır. İşte öyle bir dünyada yaşamı kabul edeceğiz. Yolumuz budur. En kutsal değerlerimizin, şehitlerimizin yolu budur. Tüm Parti militanlarını ve halkımızı, bütün güçlerini birleştirerek bu yolda yürümeye, şehitlerine bağlılıklarını bu biçimde yerine getirmeye çağırıyoruz.

— Agit Yoldaşın Anısını Agitleşerek Yaşatalım!

İsyan diye haykırıyor dağlar
Mavi değil Avaşin'in suları
Habur'a bakamam bile
Haykırıyor yürekler intikam diye

Kucaklayalım Mahsumumuzu
Kucaklayın analar
Kardeşler kucaklayın
Mahsumumuzu

Derin bir uykuda gibi
mahsun başı
Donduramamış tebessümü
dudaklarında kahpe kurşun
Mahsumumuz taptaze

Mahsum bahar çiçekleri gibi
renk renk
Mahsum seherdeki kuşlar gibi
cıvıl cıvıl
Mahsum gürleyen bir nehir gibi
coşkun

Kucaklayalım Mahsumumuzu
Kucaklayın analar
Kardeşler kucaklayın
Mahsumumuzu

Sevgi deryasında bir derya
Kinimizde bir doruk Mahsum
girdi komutuna bütün
bir gelecek
Yaşar umutlarımız Mahsum'da

Umut biziz
saf tutmuş biz
Mahsumun ardında
Aşk biziz
ateşten yüreklerimizle
Mahsumda atan
Kürdistan'da bir değil
bin de değil
Binlerce açar şimdi
kan gülleri
Mahsum'da doğar
gencecik analardan
El ele
omuz omuza
savaşta büyür MAHSUMLAR

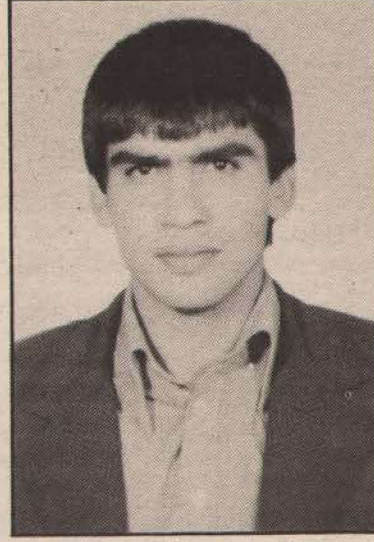
Yıkılan köylerde doğar
Hançerlenen anadan doğar
Kanla temizlenen
Topraktan doğar
her karışında Kürdistan'ın
Ama yine de yenemez
öfkesini Cilo
Öfkesi bir başkadır
Çırav'ın
Ağıdı terketmiş Fırat
Munzur
Acısına dayanılmaz
demeyin Martın
Dayanıyor işte Gabbar
Öğrendik biz de dayanmasını
Gözyaşını saklamasını öğrendik
Ama yine de gömmemek gerek
acıyı yüreğe
Acı en büyük silahımız çünkü
Acıyı mermi eyledik namlularda

İşte dayanıyoruz
bütün ağırlığına rağmen
acısına Mart'ın
Yine de müjdeler Mart
bahara müjdeler
Yine vereceğiz sana
demet demet kırmızı güller
Mazlum'da açmıştın
ölümde yaşam güllerini
Mahsum da kucağındadır şimdi
en kızıl rengiyle
bir demet gül gibi
Zindan direnişinin bayrağını
yüreğinde dikti zirveye
Mahsum
Mazlum daha da bir zirveleşti
Mazlumların Mahsumların
Martında
Yaşam kızıl Avaşin

Sen yeni doğan Mahsum
Sen cevap vereceksin
dağların isyan çağrısına
Sen haykıracaksın
Sulardan devralıp
intikam türküsünü
Sen suyu
çorak topraklarımızın
Mazlum'un büyüklüğünde
doğdun çünkü sen
Mahsum'un kucağında büyüdün
Doğmadan büyüdün yani

Merhaba Gabbar
Bu Mart binlerce Mahsumlayız
seninle
Şimdi gururla kaldır başını
semalarına Kürdistan'ın
Gabbar bir alev ol
güneşle birleşen doruklarında
Merhaba Gabbar
binlerce Mahsumla

Bir Yirmi Bir Mart'ı Yaşarken

Kapkara bir sis çökmüştü gökyüzüne... Ufukta ne ay, ne de yıldızlar vardı, hiçbir pırıltı da... Neyin yasıydı bu, neyin suskunluğu? Ay mı tutulmuştu, yoksa zelzele mi olmuştu gökyüzünde? Ya da doğa tersine mi dönmüştü, neydi? Sahi, bilen, anlayan yok mu? Neden hiçbiri doğmamıştı? Ama geceydi.

Oysa daha dün gece, yıldızların pırıltısıyla süslüydü gökyüzü. Ay şavkını vurmuştu her yana. Ve gülümsemişti biz zindanlardakilere de... Yol alıyordu sevinçle... Berraktı gökyüzü, tıpkı gündüz gibi, kalkmıştık şafakla birlikte. Uyku tutmamıştı gözlerimizi. Umutlu ve aydınlıktı düşüncelerimiz. Kaybolmuştu umutsuz ve donuk bakışlarımız... pırıl pırıldı gözler ve yüzlerdeki derin acı bırakmıştı yerini sıcak bir gülümsemeye. Cıvıl cıvıldı herkes. Tıpkı başını topraktan yeni çıkarmış kır çiçeklerinin ilkbahar rüzgarı eşliğinde dans edişleri gibi. Konuşmuyordu kimse ama dostluk, sevecenlik ve umut vardı bakışlarda.. Anlıyorduk birbirimizi, anlatılmak istenenleri!..

Hızla açılıyordu demir kapılar... İşkencenin yeni bir sabahıydı bizler için. Ama kimsenin umurunda değildi artık. Yemek-içmek de gelmiyordu kimsenin aklına. Sımsıcak duygularla kucak açmıştık kutluyorduk yeni günü. Aynı inanç ve aynı duygularla eller kenetlenmiş, bir anda halaylar, türküler başlamıştı. Neden sonra bir tufan koptu. Ağıt sesleri yükseldi. Bir ana göğsünü yumrukluyordu: "Hani, hani silah sesleri, hani zılgıtlar, haykırışlar? Bugün NEWROZ değil mi? Niye susmuşsunuz? Niye Kürdistan fidanları düşmanın eli altında, işkencede, açsusuz kutluyor? Bakın düşman zulüm ederek, kan dökerek, can alarak kutluyor. Benim yüreğim yanıyor ooooy!..." diye feryad ediyordu. Yılların birikmiş kiniyle dopdoluyduk. En ufak bir kıpırtı bekliyorduk, kulağımız gecenin vahşi sessizliğinde. Ama yoktu hiçbir ses, hiçbir hareket! Daha neyi bekliyorduk, daha ne kadar bekleyecektik? Newroz'u başka şekilde kutlamak gerekirdi. Evet yakmıştık mumları "BİJÎ NEWROZ" ışıkları sarmıştı koğuşu. Coşmuş halaylar çekiyorduk, "HOŞGELDİN NEWROZ" sesleriyle. Anmıştık KAWA'ları, direnen şehitleri. Ama gökyüzü hala kapkaraydı. Sis kaplıydı, kapkaraydı. Cezaevinde sessizlik ise, inat etmişcesine hüküm sürüyordu, Oysa ki gece yeni bir güne gebeydi. Tan ağaracak ve dağların doruklarında kızıllıklar içinde güneş doğacaktı. Yeni bir günle başlayacaktı yaşam. Fakat derin bir sessizlik çökmüştü, hayat durmuş gibiydi. İşkence sesleri, iniltiler yerini bir ölüm sessizliğine bırakmıştı.. Yoksa!... yeni bir fırtına mı kopacaktı? Neyin müjdecisiydi bu sessizlik? Öyle ya, acıyı hep sessiz, hep derinden tatmışız. Sessizlikti acının adı. Karanlığın adıysa gece. Yoktu ortalıkta ne bir ay, ne de yıldızlar. Neyi bekliyorlardı?.. Yoksa sözleşmişler miydi yeni aydınlıklara?

Doğa yeni bir gün doğuracaktı. Adı ÖZGÜRLÜK, yani NEWROZ olacak. Dün KAWA yakmıştı meşaleyi, karanlığı yırtacak kızıllıklar sarmıştı göğü. Demirci KAWA örsüyle işlemişti çelik yürekleri. Ezmişti zalim DEHAK'ların kafasını.

Şafak sökmüştü. Bugün NEWROZ... Yakmıştı hücresinde meşaleyi çağın KAWA'sı MAZLUM'um. Büyük sancılarla doğmuştu yeni gün. Gökyüzü pırıl pırıl... Ama güneş kederliydi, yaslıydı. Çünkü bağrına yeni bir can gömmüştü. Hırçındı, hırslıydı, yol alıyordu öfkeyle. Yine geleceğim diyordu. Doğacak, hep doğacağım karanlıklara. Aydınlatacağım evreni baştan başa... Yıkayacağım o mor dağları ışığımla. Ve ben hep doğacağım MAZLUMLAR'la beraber!..

21 Mart 1985
S.

MİLİTANLARIN DİLİNDEN

PKK III. KONGRESİ

III. Kongre döneminde Partiye sunulan kişisel özeleştiri raporlarından bazılarını okuyucuya yararlı olacağı inancıyla yayınlıyoruz. Tüm devrimcilere yönelik bunların içeriğinden yeteri kadar yararlanmaları ve sözlerini yerine getirmeleri doğrultusundaki Parti çağrısını yineleriz.

"Gerçekten bir dava adamı olabilmek için, iyi niyet ve dürüstlük yetmiyor; kendini devrimci çizginin uygulanmasında yetkili ve sorumlu kılmak, rol ve görev üstlenmek, devrim için bağsız ve koşulsuz çalışmak gerekiyor"

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Daima hayalcidir; gerçeklerin ona bir türlü vermediğini, o, hayalinde arar ve orada bulmaya çalışır. Gerçeklerle yüzyüze gelmek istemez. Geldiğinde ise, çarpılmışa döner, feryad-ı figan eder. Çabuk ajite olur; bir bakar ki proletarya birkaç eylem koydu, başarı kazandı, o, hemen proletaryanın saflarına dalar. Proletaryanın işleri iyi gittiği müddetçe, o, proletaryadan yanadır ve hatta öyle ki davaya proletaryadan daha çok bağlı olduğunu iddia eder. Mitinglerde konuşur, keskin sloganlar atar, kitlelere önderlik eder, proletaryayı savaşa çağırır ve üzerine toz kondurtmaz. Ama bir de proletarya yenilgiler almaya başladı mı, eskinin legal, barışçıl ortamı yok oldu mu, işte o zaman her şey tersyüz olur; küçük-burjuvazi için her şey biter. Hemen köşeyi dönmenin yol ve yöntemlerini arar, adeta oksijeni tükenmiş havadaymış gibi debelenmeye, boğulmaya başlar. Ard arda alınan yenilgiler, darbeler onun inancını zayıflatır, cesaretini kırar, moralini bozar. Çünkü işler eskisi gibi değildir; barışçıl koşulları yoktur, mitingler, söylevler yapmak mümkün değildir. Zorluklar ve ölüm gelip kapıya dayanmıştır. İşte o, dünyanın nasıl bir dünya olduğunu o zaman anlar ve "ben ne yaptım", "nasıl oldu da bu işe bulaştım" diye saçını-başını yolmaya, proletaryaya küfretmeye başlar. Hatta daha ileri giderek burjuvazi saflarında yer alır. Proletaryaya karşı savaş açar ve "sen beni de yakacaksın" diye yeri göğü inletmeye başlar. (Sayfa: 254)

Geçtiğimiz dönemde tüm küçük-burjuva partilerinde ve PKK içindeki sınıf dışı varlıklarda küçük-burjuvazinin tüm bu özellikleri çok çeşitli biçimlerde yaşanmıştır ve bugün de en açık biçimlerde yaşanmaktadır. Dağılma, parçalanma, tasfiye olma ve karşı-devrim safına geçerek devrimci harekete ve devrimci mücadeleye karşı her yöntemle savaşmayı baş görev edinme tüm küçük-burjuva partilerinin yaşadığı gerçeklik olmuştur. Parti içi arınma hızla gelişmiş, Partiyi işletmeme, bozguncuMuk yapma, Partiden kaçarak faşist-sömürgeci düşmana, emperyalizme, tasfiyeci güçlere sığınma ve onların ajanlığını yaparak Partiye karşı savaşma biçimlerinde küçük-burjuva sızmalar Partiden uzaklaşmıştır. Geçen dönem ülke içi pratiğinde benim uyguladığım örgütlenme ve çalışma tarzı, öncüyü geniş kitle çalışmasından ve kitle mücadelesinden çeken, bunu daraltan, öncüyü çeşitli yedeklerinden ayıran veya yedekleriyle birleşmesini geliştirmeyen otzovist tasfiyecilik olmuştur.

Bu eğilim ya da çalışma tarzı, esas olarak bir aydın eğilimidir. Bu eğilim bütün çalışmalarda liberaldir; sıkı bir çalışmaya ve sert savaşımlara girmeme, işlerin sorumluluğunu, yönetimini üstlenmeme ama Partide yönetici olma, yönetimde bireyciliği, özerkliği, idareciliği ve bürokratizmi uygulama, liberal ya da sekter davranma, çalışmalara ve Partiye teoride katılma ama pratikte katılmama, keskin sloganlar atma, ajitasyon ve sloganla her şeyi göklere çıkarma ama bunların pratik uygulamasını yapmama, pratik karşısında tereddütlü, ikircikli, kararsız olma, kendini pratik devrimci görevlere vermeme, pratik çalışmaya ve savaşa yürümeme, kendini en azla sınırlama, pratik çalışmada dar kalma, geniş kitleleri örgütleyememe ve eyleme geçirememe, işlerde önem sıralaması yapmama, ilgisizlik, işleri oluruna bırakma vb. vb.-bütün bunlar bu eğilimin pratikte görülen biçimleri ve özellikleridir. Bu eğilim, devrimci eylemde oportünizm, örgütlenmede bireycilik ve tasfiyecilik, politikada uzlaşmacılık demektir.

Bugün temel görevlerini başarıyla yerine getirmede Partiyi zayıf bırakan, engelleyen Parti içinde bu anlayışın ve onun çeşitli biçimlerinin varlığıdır. Partinin, devrimci savaşı, gerillayı ve silahlı ayaklanmaları geliştirmek ve Ulusal Kurtuluş Cephesini örgütleme temel görevlerini başarıyla yerine getirmesi için saflarından bu anlayışı ve onun her türlü belirtisini temizlemesi, yok etmesi kesin bir zorunluluktur. Parti içinde aydın liberalizminin her türlü biçimi, görünümü, devrimci pratiğe ve savaşa karşı ürkek, ikircikli, kararsız sağ oportünist yaklaşımlar, örgütsel çalışmada dar pratikçi, iktidarsız, tasfiyeci anlayışlar, yönetimde bireyci, özerk, bürokrat idareci tutumlar, politikada uzlaşmacı ve boyun eğmeci yaklaşımlar yok edilmedikçe, bu tür anlayış ve yaklaşımların kökü kazınmadıkça, Parti, devrimci savaşı ve Ulusal Kurtuluş Cephesini örgütleme, yaratma mücadelesinde halk kitlelerinin başarılı bir kurmay heyeti haline gelemeyecektir. O halde, Parti içindeki temel görev, küçük-burjuva aydın anlayışını ve bu anlayışın her türlü ruh belirtisini Parti içinden temizlemek, bunları kökünden kazımak için duyarlı ve etkin bir savaş yürütmek ve bu anlayışlarda ısrar edenleri, yaşantıları Partiden atmaktır. Ben, Partinin yürüteceği bu savaşa, en başta ve acımasızca kendime karşı olmak üzere, katılmak istek ve kararındayım.

SONUÇ:

Geçen dönemin pratiği, mücadele ciddi yanılgılarımın olduğunu gösterdi. Mücadele sürecini uzun, rahat ve geri düzeyde ele almak gibi bir anlayışın varlığını ortaya çıkardı. Başlangıçta ve ilke açısından durumu böyle ele almadıysam da, çalışma tarzım sonuçta beni buraya götürdü. Politik ve pratik mücadeleye sağ yaklaşım, politik değerlendirme ile pratik güç olma arasındaki ilişkiyi ve ayrılığı doğru görememe, politik değerlendirmeleri pratik gerçekliğin yerine koyma durumları ortaya çıktı. Açık ki, yanlışa düşmemek için politikaya pratik güç ve uygulama açısından bakmak, politika ile pratik gerçekliği ve çalışmayı birbirine karıştırmamak gerekiyor.

Çalışmalarımda pratiği, uygulamayı esas almadım, birincil ve belirleyici veri olarak görmedim. Teorik, politik değerlendirmeleri esas aldım ve bunları da canlı ve yakıcı pratiğe dayandırmadım. Bu çalışma tarzı beni hayalciliğe, subjektivizme, şematizme götürdü ve Partinin devrimci çalışma tarzından kopardı. Oysa sonucu belirleyen, canlı, yaratıcı, kalıcı olan pratiktir; o olmadan devrimci bir hareketin olamayacağı, teori ise sadece perspektif verir, bu nedenle geridir, pratik uygulama içinde değişme ve gelişme gösterir. Açık ki, yanılgısız ve başarılı bir devrimci olabilmek için pratik uygulamayı esas almak ve buna da devrimci teorik bir perspektifle yaklaşmak gerekiyor.

Her devrimci görev, her devrimci iş yerinde ve zamanında yapıldığında ve mutlak sonuca götürüldüğünde bir anlam ifade ediyor ve gerçekten devrimci olma niteliği taşıyor. Devrimci bir hareket ve mücadele ancak çalışıldığında pratik maddi bir güç olarak gelişiyor. Bir anda yerine getirilmesi gereken görev eğer yapılmazsa devrimci hareket açısından felaketlere yol açabiliyor. Yersiz ve zamansız yapılan çalışma boşboğazlık ve işgüzarlıktan başka bir anlam ifade etmiyor. Açık ki, gerçekten devrimci ve örgütlü olabilmek için, her anda, her yerde yapılması gereken işi mutlaka yapmak, engel tanımamak her engeli ve zorluğu doğru çalışma yöntemleriyle mutlaka yenmek ve her işte sonuca gitmek gerekiyor.

Koşullar nasıl olursa olsun, kişi güç ve olanak bakımından hangi düzeyde bulunursa bulunsun, devrimci olabilmek için büyük bir güvenle ve hücum ruhuyla hareket etmek ve sürekli saldırır konumda bulunmak gerekiyor. Sınıf mücadelesinin yakıcı ortamında, özellikle de bunun Kürdistan'da sürdürülmesinde sürekli saldıran, en önce saldıran taraf kazanıyor. En küçük bir kararsızlık, ürkeklik, ikircikliliк, tereddüt, hantallık, duraksama, gevşeklik her türlü felakete doğmasına ve her şeyin kaybedilmesine yol açabiliyor. Açık ki, kendisini bir saldırı hareketi olarak şekillendiren, devrimci bilinç, cesaret ve fedakarlıktan oluşan PKK'nin bu özelliklerini iyi özümsemek ve iyi temsil etmek gerekiyor.

Çok ileri düzeyde bir iyiniyet, duygu, istek ve dürüstlükle Partiye bağlandım, Partinin ideolojik-politik çizgisini öğrenmek için sürekli çaba harcadım, Partiden kopabileceğimi bir an bile aklımın ucundan geçirmedim. Açık ki, kendi başlarına iyi niyet, duygu, istek, inanç, bağlılık Partiden kopmayı engellemek ve Partili olabilmek için yetmiyor. Hatta gerçekten bir Partili olabilmek de en kötüsü körü körüne bağlılık ve inanç,iyi niyet ve duygusallık oluyor. Bu durum, insanı gerçeklerden, devrimci hareketin canlılığından, bilinçli eylemcilikten, politik ve pratik mücadelede yırtıcılıktan, isyancılıktan, girişkenlikten, kurallı ve örgütlü bir kişi olmaktan uzaklaştırıyor, rahat ve gevşek yapıyor, sadece bir memur ya da canını ortaya koymuş bir fedai haline getiriyor. Bütün bunlar, bir kişinin devrimci olmasını önlediği gibi, Partinin bir profesyonel devrimciler örgütü olarak gelişimini de engelleyen en tehlikeli özellikler oluyor. Açık ki, gerçekten Partili ve devrimci olabilmek için çizgi devrimcisi olmak, devrimci çizgiye göre çalışmak ve yaşamak, her an devrimci çizginin içinde yer almak gerekiyor. Gerçekten bir dava adamı olabilmek için, iyi niyet ve dürüstlük yetmiyor; kendini devrimci çizginin uygulanmasında yetkili ve sorumlu kılmak, rol ve görev üstlenmek, devrim için bağsız ve koşulsuz çalışmak gerekiyor.

Partinin ideolojik-politik çizgisini epeyce bir düzeyde öğrendim, ama pratik bakımdan kendimi aynı düzeyde hazırlamadım, ama edindiğim bilgi düzeyine bakarak bu çizgiden hiçbir zaman sapmayacağımı sandım. Açık ki, tek yanlı devrimcilik yetmiyor, gerçekten başarılı ve Partili bir devrimci olabilmek için teorik-politik-pratik çalışma bütünlüğüne ulaşmak, çok yönlü ve bütünsel bir devrimci olmak gerekiyor. Devrimci hareket ve mücadele bütünseldir, teorik-politik-pratik bakımdan bir ve bütündür; tek yönlülük, devrimci gelişmenin herhangi bir noktasında, aşamasında insanı devrimcilikten ve devrimden uzaklaştırıyor, Parti çizgisinden ve pratiğinden koparıyor. Sadece teorik olarak gelişip pratik bakımdan gelişmeme, insanı, slogan devrimcisi, geveze, boyun eğmeci ve zavallı yapıyor; tersine sadece pratiğe gömülme ve devrimci teorik-politik perspektiften yoksun çalışma, insanı dar pratikçi, sorumlulukta zayıf ve boşa çalışır yapıyor. Açık ki, gerçekten devrimci, Partili bir kadro olabilmek için benim şu özelliğim, şu yanım, bu yanım demeden, mutlaka teorik perspektifle gelişmek, devrimci politikacılıkta ustalaşmak, kuvvetli bir taktik uygulayıcı haline gelmek gerekiyor; teorik-politik-pratik çalışma bütünlüğüne ulaşmak ve günlük olarak bu bütünlük içinde çalışmak gerekiyor.

Partinin ideolojik-politik anlayışı ile kendimi epeyce eğittim, bir ilke olarak günlük hesap yapmayı ve kendimi sıkı tutmayı esas aldım ve böylece Partiden kopmayacağımı sandım. Ama pratik mücadele karşısında zorlandıkça bu düzenimi kaybettim ve olanı olması gereken olarak görmeye başladım. Bundan sonra ölçüyü kaybettim ve kendimi tanımaz hale geldim. Açık ki, gerçekten bir devrimci ve Partili olabilmek için ve böyle kalabilmek için, Parti çizgisinde ve pratiğinde devrimci eğitimi sürekli kılmak, her gün ve saniyede kendini Parti çizgisinde kontrol etmek, kendini değil, sadece Parti çizgisini ve pratiğini tek ölçü olarak almak ve ona bağlanmak Partiye, Parti çizgisine ve pratiğine dışarıdan, Parti içinden ve kendinden yönelecek tehlikelere karşı her zaman duyarlı ve dikkatli olmak ve devrimci gelişmeyle birlikte kendini her an ve her alanda mutlaka yenileyip geliştirmek gerekiyor.

Bunlar, çıkardığım bazı sonuçlardır. Bu sonuçlara ve daha başka çıkarabileceklere göre kendimi eğitmek, düzeltmek, yenilemek ve her bakımdan devrimcileşmek istek ve kararındayım.

Partinin ideolojik, politik, örgütsel, pratik çizgisine düşünsel planda ve bilerek hiçbir zaman karşı olmadım, Partiyi bu bakımdan yadsımadım. Ama pratik uygulama içinde Parti taktiğinden koptum, Partinin çalışma tarzından uzaklaştım; Partiyi uygulamadığımı gördüm, ama nerede uzaklaştığımı yeterince ve gerçek anlamda anlayamadım, bunu şimdi belli ölçüde kavrıyorum ve Parti değerlendirmeleri geliştikçe daha çok kavrayacağım ve bu temelde kendimi yenileyeceğim. Partiden kopuşum, görevim gereği, Parti pratiğinin gelişmesini engelleyerek, Partiye gereksiz kayıplar verdirerek ve Parti içinde yanlış anlayışların gelişmesine neden olarak büyük zararlar verdi; Partinin bunlara karşı mücadelesini gerekli görüyorum ve ben de Partinin bu mücadelesine katılmak istiyorum. Parti büyük ve tarihi görevlerle yüzyüze, devrimin zaferini yaratacak dönemeçten geçiyor ve bunu başarmak için tüm gücünü harcıyor, eğer kabul eder ve yeniden imkan tanırsa, ben de Partili bir devrimci olmayı esas alarak, bu mücadeleye katılmak, Partinin ve devrimin zaferi için her şeyimi vermek istiyorum.

3 Ekim 1986
Abbas

"Bize Düşen Bir Görev de Kongre Seviyesini, Platformunu Bugün Yüzde Beş Anlıyorsak Bunu Yüzde Yüze Tırmandırmaktır"

Ulusal direniş mücadelemiz, bugün tarihin en anlamlı gelişmelerini yaşarken, en az o oranda yerine getirilmesi zorunluluk arzeden tarihi ve güncel görevlerle, sorumluluklarla karşı karşıyadır. Burada sözü edilen, bütün bu görevlerin, sorumlulukların ayrı ayrı adlandırılması ve her birinin, kendi özgülünde incelenmesinden ziyade —ki bu konuda her şey Parti tarafından en ayrıntılı bir şekilde ortaya konulmuştur— bir cümle ile ifade edilecek olunursa, çağdışı faşist sömürgeciliğin dehşeti altında topyekün imha ile karşı karşıya olan bir halkın, **devrim** denilen insanlığın en devrimci yöntemi ile bağımsızlık ve özgürlüğüne kavuşturulmasıdır. Belki, yüzeysel algılandığında veya ulusal kurtuluş hareketinin şu veya bu örneğinden yola çıkılarak, Kürdistan halkını da bağımsızlığa kavuşturmak için hiç de olağanüstü bir devrimcilik gerektirmediği gibi bir yanılgıya düşülebilir; veya proletarya dışı sınıfların ruh ve yaşam ölçülerinde çakılıp kalınarak, iflahı mümkün olmayan bir tutuculuk, tasfiyecilik ve giderek ilerici insanlığın en soylu eylemi olan devrimin karşısında, kişi kendisini bulabilir.

PKK tarihini inceleyen veya bizzat yaşayan herkes bu gerçekliği görmek durumundadır. Yine Parti III. Kongremizin platformunda bulunan ve Kongre belgelerini daha iyi bir devrimci olmak için inceleyen her arkadaş, Partimizin ve halkımızın soylu devrimci eylemi karşısında kendisini daha iyi değerlendirebilecek, en yapısal denilen hastalıklara karşı daha etkin bir savaş verebilecek ve Kongre çizgisine ulaşmak için yüreğini, beynini, yeteneklerini zirvede birleştirdiği an gerçek bir Parti militanı haline gelebilecektir. Bu hem bir zorunluluk hem de Partili olmanın dayattığı en temel güncel hedeftir. Bu konuda Parti Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş şöyle diyor: *"Gün öyle bir gün ve içine yöneldiğimiz dönem öyle bir dönemdir ki, insanın en soylu yeteneklerini adeta ayaklandırırcasına harekete geçirmesi, gözünü, kulağını, dilini, yüreğini ve beynini devrimci direniş için ayağa kaldırması mutlak bir zorunluluktur."*

Böylesi bir günün, böylesi bir dönemin militanı olabilmek, Kongre çizgisinin aydınlattığı ortamda önümüzdeki dönemi olduğu kadar mevcut dönemi ve geçmişi en devrimci tarzda irdelemek, geçmişin pratiğini köklü bir özeleştiriden geçirebilmek, en başta kişilikte proleter bir dönüşüm yaratarak Partinin ölçülerine ulaşmakla mümkündür. Bütün bunlar sadece iyiniyet ve istekli olmakla değil, Kongre çizgisi temelinde devrimci eğitimi süreklileştirmek ve engin bir planlama, örgütleme, uygulama çabası içerisinde olmak gerekmektedir.

Bu belirlemeler temelinde, öncelikle Kongre öncesi durumumu, yürüttüğüm örgütsel-pratik çalışmaları çeşitli yönleriyle yeniden değerlendirmek, Parti süzgecinden geçirmek, Kongre'de edindiğim dersleri ortaya koymak ve Kongre sonrası pratiğimin muhakemesini yapmak hem sorumlu devrimciliğin ve hem de yaşanan sürecin bir gereğidir. En başta şuna inanıyorum ki, Parti III. Kongremizin aldığı kararlar ve değerlendirmelerin toplamından oluşan Kongre çizgisini uygulamak Parti militanlarının görevidir. Çünkü militan, devrimin dinamosu demektir. Kadrolardaki muazzam devrimci güç ve yeteneklerin işletilmesi oranında devrimci mücadeleye önderlik edilebilinecektir. O halde III. Kongre çizgisinin uygulanması, belirlenen hedefler programının uygun planlama gücü ile gerçekleştirilmesi devrimde zaferi sağlamak demektir. Bunun bilinciyle devrimci pratiğe atılan her militan, öncelikle kişilikte devrimci gerçekleştirmeden, önderlik edeceği herhangi bir devrimci gelişme de olamasa gerek. Kongre'de, atomlarına kadar çözümlemeye çalışılan öncüler sorunu, devrimin diğer tüm sorunlarıyla sistematik bir bütünlük içerisinde ele alınmış, en geniş değerlendirmeler ve sonuçlar ortaya çıkarılmış ve bu temelde devrimci pratiğin üzerine yürümek üzere **çizgi** haline getirilmiştir. Böylece Kongre çizgisi ve platformuna ulaşmak, onun içinde eriyerek çizgi militanı haline gelmek, Kongre sonrası sürecin en temel devrimci görevidir. Bunun yetersiz anlaşılması, yetersiz kavranması, öze indirgenmemesi, yetersiz uygulama yaratacaktır ki, böylesi bir durumda Partiye, devrime ve davaya karşı kötülüklerin en büyüğü yapılmış olacaktır. Henüz Kongre atmosferinin tüm sıcaklığıyla yaşandığı yaklaşık beş aylık Kongre sonrası pratik uygulamada, en başta kendi pratiğimde görebilmekteyim ki, Kongre'nin büyüklüğü, yarattığı muazzam iç ve dış gelişmeler karşısında kadrolar küçük kalmakta, yaşanan gelişmelere öncülük edecek düzeyde politik kapsamlılığa ulaşılamamakta ve bu durum Kongre çizgisinin yeterli uygulanmasını ağırlaştırmaktadır.

Bundan önceki raporlarımda, devrimci örgütsel-pratik görevler karşısında içine girdiğim yetersizlikleri çeşitli yönleriyle; kişiliğimin şekillendiği sosyal, siyasal ortamı, sınıf bağlarının kişilik üzerindeki etkilerini ve giderek Parti çizgisi, taktiği karşısındaki durumumu ortaya koymaya ve tüm Partiye sunmaya çalışmıştım. Ancak şu bir gerçektir ki, Kongre çizgisinin ve Parti gerçekliğinin yetersiz kavranması kişiliğin yetersiz çözümlenmesini de beraberinde getirecek, yetkin sonuçlara ulaşılamayacaktır. Kongre süreci ve sonrasında, Kongre gerçekliği temelinde yürüttüğüm eğitim ve ardından girdiğim pratik uygulama, Partin de etkin desteğiyle, kendi gerçekliğimi daha iyi görmeyi, daha somut değerlendirmelere varmayı sağlamıştır. Bu nedenle, bu raporumda Kongre çizgisine dayanarak Kongre öncesi ve sonrasındaki durumumu ortaya koymaya çalışacağım.

Geçmiş dönem pratiğinde önemli derecede yüzeysel, Parti taktiğinden kopuk, kendimde var olan potansiyeli ve yetenekleri yeterince devrimin hizmetine sunmama gibi bir durum yaşandı. Bunun nedenlerini şu şekilde ortaya koymak mümkündür: Partimize sempati duymam her ne kadar uzun yıllara dayanıyorsa da, esas olarak Parti ile ilişki kurmam,saflara katılmam, örgüt çalışmasında sorumluluk ve görev üstlenmem yurtdışında gerçekleşti. Böylece Partimizin tarihini, oluşum zorluklarını, savaşın gerçek yasalarını yaşamamış ve Parti yazınına dayalı bir kavrayış da son derece yüzeysel olmaktan öteye geçmemiştir. Kısaca, devrimci savaşın ana zemininde yaşamamış, bu atmosfer altında solumamış ve emeğinin geçmediği bir pratiği kavramada öze dayalı olmayıp propaganda sınırında çakılıp kalınmıştır. Ben bunu Parti mücadelemizin özüne karşı bir yabancılık olarak tanımlıyorum. Özüyle yaşanmayan bir davanın tüm yönleriyle kişilikte ifadesini bulması da zira mümkün olmayıp, "yaşıyorum" denildiği yerde bir yığın yanılgının ve yüzeyselliğin yaşandığını ancak Kongre platformunda kavrayabildim. Kongre'ye kadarki devrimci yaşamım, özünde Parti yaşamından uzak, Parti gerçekliğinden uzak, mücadele gerçekliğimizin zorlu sınavından geçmemiş ham bir küçük-burjuva yaşamdır. Dolayısıyla böylesi bir yaşam ve kişilik eğer güçlü bir irade olmazsa yaşanan ortamın sosyal, siyasal ve maddi koşullarından etkilenmesi, giderek tüm iyiniyetlere rağmen, Parti yaşamından uzaklaşmayı derinleştirecektir. Bu durum, çoğunlukla farkında olunmayarak ve "Partiyi yaşıyorum", "devrimcilik yapıyorum" denilerek zuhur eder. Özellikle Avrupa'da devrimci mücadeleye katılan arkadaşları ezici bir çoğunluğu böylesine bir yanılgıyı geçmişte yaşadı ve halen de yaşamaktadırlar. Bunun temel nedeni en başta ülke gerçekliğinden uzak olmaktır. Parti Önderliğimiz bu gerçeği şu sözlerle ifade ediyor: *"Avrupa'da yetişen kadrolar saksıda yetişen çiçeğe benzer. Eğer ağaç olup kök salınmak isteniyorsa, çiçeği saksıdan çıkarıp toprağa dikmek gerekir. Yani Avrupa'da mücadeleye katılan arkadaşları yetkin militanlar haline getirebilmek ana kaynağa Kürdistan'a taşırmakla mümkündür."* Benim de durumum tam da böyleydi. Ülke devriminin tüm zorluklarını, silahlı mücadelenin yasalarını, örgütlenmenin denenmiş ve deneyimde somutlaşmış esaslarını... kısaca devrimci militanın özelliklerini kitaplarda okudum, teorik olarak bilgilendim, bunun propagandasını yaptım. Gerçekliği değil kitabiliği, özü değil yansımayı yaşadım; çalışmalarda bunu uyguladım.

Özünde eğitimsizliği ifade eden, böylesine yüzeysel bir kavrayış düzeyinin örgütlenmede yaratacağı sonuç, deneyimden yoksun, basmakalıpçı ve reçetecilik olacaktır. Yani Partimiz örgütlenme çizgisini ancak okuyarak öğrenmiştim. Değişik zeminlerde ve dönemlerde örgütlenme tarzı nasıl olacak? Taktik hedefleri nedir? En genel anlamıyla Parti iç örgütlenmesinin, kitlelerin örgütlenmesinin kapsamı nedir ve militan bunun ölçüsünü nasıl tutturacak?.. vs. Bütün bu husularda derin bir kavrayışa, tecrübeye, kısaca Partinin örgütlenme çizgisine hakim değildim. Yürüttüğüm örgütleme faaliyetlerinde bu nedenle bürokratizme düşüyor, yaratıcı planlara dayandırmıyor, Parti taktiği temelinde değerlendiremiyor, yetkin bir uygulama ortaya koyamıyor ve giderek taktikten, dönemin görevlerine cevap vermekten uzak, yoğunlaşan pratiğin içerisinde ufku daralan, hakimiyeti elde tutamayan, muazzam enerji ve potansiyelini heder eden bir durum yaşadım. Bu durum en yalın ifadesiyle politikasızlıktır; politik mücadelenin muhtevasından, kapsamından uzak olmaktır. Parti Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın, politika ve devrimci politika hakkında Kongre'de yaptığı belirlemeler bu konudaki yanılgıların en açık ispatıdır. Şöyle diyor Parti Önderliğimiz: *"Politikanın kelime anlamı şudur: İşlerin ileri düzeyde belli bir öngörü veya halkın genel işlerinin, halkın yönetiminin belli bir öngörü temelinde halk çıkarlarına göre yönetilmesi demektir. Devrimci politika ise, halkın devrimci çıkarlarının önceden görülüp idare edilmesi demektir."* (Kongre konuşmalarından)

Politikasızlık ve politik öngörüden uzak olmanın kişiliğin şekillenmesi ile yakın bağı vardır. Örneğin geri toplumsal yapıdan gelen insanlarla, ileri ulusal, toplumsal, ekonomik koşullara sahip yapıdan gelen insanlar arasında bu konuda açık ve belirgin fark vardır. Bugün Kürdistan toplumunu geri ulusal, kültürel, sınıfsal bir yapı olarak ele aldığımızda, her alanda olduğu gibi, gerilik, esas olarak politika sahnesinde kendisini göstermektedir. Politik çalışma yürütüklerini iddia eden birçok gücün, özünde Kürdistan'da Türk sömürgeciliğinin basit birer uzantıları olduğu gerçeğini doğru teslim edersek, hele hele güç olamamış, ekonomik, sosyal çıkarlarını dahi ifade edemeyecek derecede alıklaştırılmış, üretimdeki yeri belirgin olmayan kişiliklerin devrimci politika karşısındaki vahameti çok daha anlaşılırdır. Böylesi bir ekonomik, sosyal ortamdan şekillenen, giderek Türk sömürgeciliğinin eğitim kurumlarında kemalist kültür ve dünya-toplum görüşüyle temasa girmiş kişiliklerinde sefaleti, politikasızlığı, adeta organizmanın her yönüyle çağdaş devrimci ölçülerle terbiye edilmedikçe, proletarya partisi saflarında hem büyük zorluklarla boğuşması, hem de büyük zorluklar yaratması kaçınılmazdır. Bu temelde ele aldığımda, kişiliğimin şekillenmesi köylülüğün, sömürgeci eğitim kurumlarının ve üretim karşısındaki yerimin ağır etkilerini taşımakta ve devrimci eğitim temelinde bu olumsuz etkilere karşı etkin bir savaş yürütemediğimden, PKK'nin militan devrimci ölçülerine ulaşma gerçekleşemedi, yüklendiğim görev ve sorumluluklar karşısında Parti çizgisi uygulanamadı, taktik önderlik sanatına ulaşılamadı.

Kişiliğimin ilk şekillendiği aile ortamı, yoksul bir köylü ailesi olup kurtuluşu sömürgeci eğitim kurumlarından geçmek suretiyle devlet memuru olabilmek, tüm çabasını buna hasretmek, ulusal-sınıfsal meseleleri fazla sorun etmeden "bunlar başkalarının uğraşlarıdır" düşüncesi ile hareket edilmektedir. Yöremizde okuma geleneğini ilk geliştiren ailemiz olmuştur. Bu yönüyle aile fertlerinde kısmen aydınlaşma, toplum sorunlarıyla CHP'cilik yörüngesinde kısmen ilgilenme Kürt özü ile Türk biçimi arasında etkin bir taraf olamama durumu vardır. Düzenle çelişkiler, çatışma noktasına vardırılmadan boyun eğme, gemisini kurtarma eğilimi sürekli hakim olan yan olmuştur. Bu nedenle devrimci fikirlerle tanışmam fazla bir engelle karşılaşmadıysa da daha sonra gelişen ilişkiler ve fiilen devrimci saflara katılışım karşısında ailede büyük bir tedirginlik yaşanmış ve düzenin eve iyi para getiren bir memuru olmam konusundaki dünyaları yıkılmıştır. Bu husus esas olarak, iki şekillendiğim aile ortamı ve devrimcileşebilmek için kölelik zincirlerini kırmaya nereden başlamasının zorunluluğunu vurgulamak içindir.

Yurtseverlik özü taşıyan ama fazla yaşamayan aile ortamı, ateşli bir yurtseverlikten devrimciliğe geçişi değil, devrimcilikten —ama tabii küçük-burjuva kemalist yönü ağır basan devrimcilik— yurtseverliğe geçiş gibi bir tersten gelişme yaratmıştır. Böyle olunca, ülke, halk ve tarih gerçekliği karşısında önemli derecede soyut kalma ve bunlar özümsenmeden yaşanan gerçekliğinde tüm yönleriyle özümsenmesinin mümkün olmadığı bir geçmiş dönem pratiğim vardır. Yine üretim karşısındaki yerim itibarıyla, köylülüğün ağır etkilerini taşıyan, küçük yaştan itibaren sömürgeci eğitim kurumlarından geçerek yarı-aydın bir özellik kazanan, emek üretmeyen, bunun değerini vermeyen-bilmeyen, ailenin olanaklarıyla geçinen, ekonomik temeli son derece cılız bir küçük-burjuva kişiliktir. Köylülüğün alıklaştırıcı tekerürden ibaret monoton yaşamı ve uzun öğrencilik döneminde de dışa açılmamam, evden-okula, okuldan-eve tarzını aşmama özellikle Kürdistan ve Türkiye'de 1975-80 yıllarının dehşetinin dışında kaldım; ancak sadece gelişmelerin yansımasını okul yıllarında yaşadım. Köydeki yaşamdan kopmamam, aile bağlarına boyun eğmem nedeniyle fiilen devrimci gelişmelerin içerisine girmedim; 1978-80 döneminde de Partimizle ilişkilerimi bu düzeyde tuttum. Sadece gelişen mücadelenin sözlü propagandasını çevremde geliştirmekle yetindim, yeterli bir araştırma-inceleme ve kavrama içerisinde de girmedim. Kısaca ülkemin her alanında çağın en barbar düşmanına ve her soydan işbirlikçi, hain-uşak takımına karşı insanlığın en soylu eylem biçimi olan devrimci direnişi yükselten PKK ve böylesi bir Partinin sempatizanı sıfatıyla bu dönemde hiçbir şey yapamamanın, daha sonraki dönem üzerinde olumsuz etkileri uzun süre devam etti.

Böylece 1980'ler sonrasında çıktığım yurt dışı alanında Parti hareketiyle girdiğim ilişki ve fiilen katıldığım örgütsel çalışmalar içerisinde, her ne kadar okudu-

Devamı 21. sayfada

Eğer Biz Yaşamayı Temsil Eden ve Yaşama Kabiliyetini Gösteren Bir Halk İsek, Öncü Güç de Buna Hazır Durumdaysa Zaferimiz Kesindir

3. KONGRE GERÇEĞİNİ DOĞRU KAVRAYALIM VE UYGULAYALIM

Bundan önceki bölümlerde, günümüzde insanlığın karşı karşıya bulunduğu sorunları ve bunların devrimci çözüm yöntemleri hakkındaki değerlendirme ile Ortadoğu değerlendirmesi bölümlerini sunduğumuz, Parti III. Kongre belgelerini yayınlamayı, ülkemiz Kürdistan'ın durumunun değerlendirilmesi bölümüyle sürdürüyoruz.

PKK III. Kongresi, Kürdistan'ın durumunu ele alırken, günümüzde Kürdistan'da yaşanan canalıcı gelişmelerin ne olduğu ve Kürdistan'ın, tarihinin hangi aşamasında bulunduğu sorularına yanıt ararken, soyut ve genel belirlemelerle yetinme yerine sorunu tarihsel ve güncel gerçekliği içerisinde ve özellikle de bugün tüm dünyanın gözlerini çevirdiği Ortadoğu somutuna uygun bir tarzda değerlendirmeyi yeğlemiştir. Tarihsel durumun geçmiş değerlendirmelerde genişçe ele alındığı gözönünde bulundurularak, daha çok güncel duruma ağırlık verilmiştir. Kürdistan bugün tarihinin hangi aşamasındadır? Tarihi planda bundan sonrası için ne söylenebilir?

Kongre'ye sunulan Genel Sekreterlik Raporu ışığında, geçen sayımızda yayınladığımız Ortadoğu değerlendirmesinde, bu soruların karşılığını kısmen de olsa bulabilmek olanaklı. Ancak daha kapsamlı açıklamalara varabilmek bir yönüyle de Türkiye gerçekliğinin izahına bağlıdır. Esas çelişki kaynağımız olan Türk rejimine, TC'ye yönelik değerlendirmelerimiz önemli oranda yetkinleşmiş olmakla birlikte, gerek direkt savaşım yürüttüğümüz bir güç olmasından ve gerekse çizdikleri uzun vadeli politikalar ve bunun sonuçlarını kavramamız gereğinden ötürü, TC kapitalizminin 80'li yıllardaki biçimlenişini, Evren-Özal kliğinin ekonomik, sosyal, siyasal politikasını görmek gerekmektedir; ki bu politikanın özellikle günümüzde en önemli yayılmacı noktası Kerkük'tür. Tüm çıkarlar sorununun odağını teşkil eden bu nokta, son günlerde artık neredeyse İran-Irak savaşının en ilginç bir ögesi olarak ortaya çıkmaktadır.

Reagan'ın Amerika için söylediğini Özal Türkiye açısından tekrarlamakta ve "biz yeni bir devrim hareketiyiz" demektedir. Bazı anlamlarıyla bu sözlerin içeriğine bakmakta yarar vardır. Özal'ın "Yeni bir devrim hareketi" diye sözettiği durum, aslında 80'lerle birlikte dünya genelinde emperyalizmin üçüncü bunalım döneminden çıkışını çeşitli yöntemlerle sağlamak isteyen muhafazakarların genelde gericiliği, faşizmi devreye sokmasının Türkiye'ye yansımasıdır. Yani Reagan Thatcher, Kohl gibi çıkışlarla bağlantılı ve onlarla aynı tezgahta, Brüksel, Pentagon tezgahında dokunan rejimlerdendir.

1980 öncesinde TC'nin ciddi bir çöküş sürecine girmesi sözkonusuydu. Öyle ki, bazı solcular bu durumu, "Çelebi Mehmet dönemindeki kargaşadan sonra yaşanan en büyük kargaşa" olarak nitelemekteydiler. 78'lerde TC sözcüleri böylesine büyük bir kargaşa döneminin yaşandığını belirtiyorlardı. Gerçekten de TC ekonomik, sosyal, ideolojik, kültürel alanlarda her bakımdan büyük bir bunalım içindeydi. Ve nihayet PKK hareketi de bu krizin bir ürünü olarak ortaya çıktı. Cumhuriyetin bu temelde kendini nasıl yenilemek istediğini, Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş Kongre'ye sunduğu Politik-Örgütsel Raporunda şöyle ifade ediyordu:

"12 Eylül faşist rejiminin veya '80 sonrası TC'nin biçim kazanması, bu bunalıma bir tepki anlamına geliyordu. Fakat nedeni sadece bu değildi. En önemli neden, Ortadoğu'nun bir bunalım içinde olması, hatta tüm emperyalizmin bunalımlarının en ağır dönemini yaşamakta olmasıydı. ABD sermayesi Reagan'la, İngiliz sermayesi Thatcher'la, Alman sermayesi Kohl'la çıkış arayışı içerisindeydi. Bu çıkışlardan biri de dünyanın birçok yörelerinde askeri cuntaların işbaşına geçirilmeleriydi. Bangladeş'ten Latin Amerika'ya kadarki gelişmeler hatırlanacak olursa bu çıkışların gerçeği daha iyi görülebilir. Yeni bir gelişmenin habercileri olan ve 6-7 yıldan beri iktidarda bulunan bu yönetimlerin yaptıkları ne idi? En başta dünya çapında sosyalizme karşı savaşı hızlandırdılar. Afganistan meselesi, Polonya meselesi, insan hakları meselesi diyerek yoğun bir biçimde bu saldırıları sürdürdüler. Yalnız dışta değil sosyalizmin içinde de etkilerini yaymaya çalıştılar. Bugün yıldız savaşı veya nükleer savaş politikalarından çokça sözedilmektedir. Nükleer silahsızlanmayı en önemli gerekçe haline getirerek, gerçekleşen sosyalizmi, sosyalizmden taviz vermeye zorlama noktasına getirmişlerdir. Ulusal kurtuluş hareketlerini, Filistin, El Salvador ve Afganistan'da olduğu gibi teslim almayla yüzyüze getirerek demokrasi hareketini alabildiğine daraltmışlardır. Bunda TC'ye düşen pay nedir? Açık ki, 12 Eylül faşist rejiminin işbaşına getirilmesindeki amaç, yalnız Türkiye'deki krizi atlatmak değildir. Bunun kadar önemli olan bir diğer olgu da, yanıbaşında doğan İran devrimi ve zor durumdaki kukla rejimlerinin varlığıdır. Bu kukla yönetimlerden birisi olan Saddam rejimi, her ne kadar bugün Kuveyt'in petrol zenginliklerinden epeyce dolar yardımı alıyorsa da; askeri, siyasi gücünün en büyüğünü Türkiye'den almaktadır. Evren-Özal'ın bu konuda çok usta bir politikaya soyunmaları rastlantı değildir elbet. Bu, aynı zamanda emperyalizmin güçlü mihraklarının tehlike içinde olduğu anlamına gelmektedir. Bunlara dayanak olabilecek en önemli ve başta gelen güç ise TC ve onun yeni biçimlenişidir. Bu rejim tarihsel ve güncel görevlerini başarmak için emperyalizmin ufak bir yürü demesiyle yürüyebilecek konumdadır. Bugün Arap ve İran sahası üzerinde yönetimleri çok net olan Özal-Evrenlerin, birisinin ekonomik, diğerinin ise askeri ve siyasi yayılmacılığı ve bunun için yola çıkışları ve bu yönlü ziyaretleri anlamlıdır."

TC'nin bu kendini yenileme isteği doğrultusundaki politikası yürüyor mu? Bu rejim içerde kemerleri sıka sıka halkların elindeki üretim ve tüketim gücünü son derece daraltarak, büyük oranda uluslararası sermayenin çıkarlarına yönelik bir yöntemle, yani dışa yönelik ihracat yöntemiyle problemi çözmeye çalışmaktadır. Fakat ekonomik anlamda problemin çözülmesi bir yana, giderek derinleşti. Rejim çareyi, egemen sınıfların lehine, ezilenlerin aleyhine sert bir baskı ortamı yaratarak bunalımı bıçakla kesmekte buldu. KİT'leri, 1960-80 arasındaki sendikaları ve çeşitli ekonomik hakları tasfiye ederek, halk kitlelerinin alım gücünü '78'lere göre yarı yarıya düşürdü. Bütün politik hakları ortadan kaldırdı, onların üzerine yoğun bir ideolojik-propaganda denetimi kurdu ve kişiliksizliği görülmemiş boyutlarda derinleştirdi. Parti önderliği bu gerçekliği Raporunda şöyle dile getirdi:

"Gerçekte bugün Türkiye en uşak, en direnmesiz tiplerle dolmuştur. Bugün dünyanın her tarafındaki bir yığın ülkelerde en ufak bir zam bile ayaklanmalara yol açarken, Türkiye'de yüzde birkaç yüze fırlayan zamlara hiçbir ses bile çıkarmamaktadır. Faşist baskının kişiliksizleştirmeyi en üst düzeyde yürütmesine karşı hiçbir ses bile çıkmaması durumunun, rejimin güncel ve tarihsel uygulamalarıyla çok sıkı bağları vardır. Ve bu durum 'Türk solculuğu'nun, 'Türk demokratçılığı'nın sahteliğini çok iyi ele veren bir özelliğe sahiptir. Onun, devletin fideliğinde yetiştiği, devlete karşı mücadele temelinde ortaya çıkmadığı, devletin gelişimiyle onun gelişmesine göre mücadele ettiği, sıkışık, dönemlerde bunu bir rahatlama olarak ele aldığı daha iyi su yüzüne çıktı."

İçte bunalım giderek derinleşirken, rejimin dışa yönelik politikası da kısmen yürüse bile önemli çıkmazlarla karşı karşıya bulunmaktadır. Ortadoğu'ya yönelik politikasında TC'nin, İsrail'le açık ilişki geliştirmekten çekindiği, bunu gizli yapmak istediği durumu açığa çıkmıştır. —Hatta Kürdistan'daki son gelişmelerden sonra faşist rejimin bazı sözcüleri, İsrail'le ilişkilerin açıkça yürütülmesini savunmaktadırlar— Filistinlilere bir büro açtıysa da, İsrail'in gerçek dost, Filistinlilerle dostluğun ise sahte olduğu bilinmektedir. Ayrıca, Ortadoğu'ya yönelik politikası önünde kesin bir engel durumunda olan Suriye ile, tüccarlıkla veya hudutlardaki 'kardeşlik' yoluyla amacına ulaşmayı denedi, ancak bunda fazla başarılı olamadı. Öte yandan, İran'ın sıkışıklığından da yararlanmak isteyen ve hem ekonomik hem de siyasal alanda durumu biraz idare eden TC'nin, bugün özellikle İran'ın değil, Saddam'ın dostu olduğu ortaya çıkmaktadır. Bir yandan Kerkük için eski türküler canlandırılırken, bir yandan da kurulan yeni bir rafineri ile Kerkük'ten alınan petrol, borularla Orta Anadolu'ya bağlanmaktadır. Bu ne demektir? Bunun anlamı açıktır; Irak, Anadolu'nun içerisine kadar bağlanmıştır, veya diğer bir deyişle Irak Türkiye'ye bağlanmıştır. Türkiye bunlardan yılda beşyüz milyon dolar gelir elde ediyor ki, bu, onun için vazgeçilmez önemdedir. Türkiye'nin bundan kopması demek, bu petrol borularının kesilip, Irak halklarının çıkarına girmesi demektir. Bu ise Türkiye için büyük bir kayıptır ve sadece petrol çıkarları değil; ticari, siyasi çıkarlarının da büyük bir darbe yemesi anlamına gelmektedir. İşte burada durumun şu noktaya geldiği görülmektedir, eğer Irak'taki rejim yıkılırsa ve TC tamamen buradan koparsa bu Türkiye için sonun başlangıcı anlamına gelecektir. Gerçekten de bu nokta, her türlü iç politik endişeden ve ekonomik sorundan daha çok, ilginç bir biçimde ortaya çıkmıştır.

Bugün İran bu gerçekliğin farkındadır. Rejimin başta gelen sözcülerinin "Türkiye Irak'tan elini çekmeli" vb. beyanatları bu gerçeği dile getirmektedir. Türkiye, hem "bizim Misak-ı Milli sınırları dışında gözümüz yok" diyor, hem de, "Kerkük-Musul çıkarlarımıza dokundurtmayız", "Kerkük ve Musul Misak-ı Milli sınırları içerisindedir" gibi elastiki bir politika izlemektedir. Belli ki bu, her gün için bağrında çatışma tohumları barındıran bir durumdur. Zira bu savaşta 500 milyonluk ekonomik yük altına giren ve 500 bin insanını veren İran'ın, bu politikayı sinesine oturtmayacağı ve bu dayatmayı kesinlikle kabul etmeyeceği açıktır. Öte yandan, Türkiye'nin Irak üzerinde egemenliğinin gelişmesini kabul etmeyecek güçlerden biri de Suriye'dir. Ve son günlerde gerek İran gerekse Suriye'nin, açıktan tavır koymasalar bile Türkiye'nin bu politikasına karşı duyduğu endişeler artmıştır. O nedenle burada her an tarihin en anlamlı çatışmalarından birinin çıkması sözkonusudur. Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, Kongre'ye sunduğu Raporu'nda bu gerçekliği şu sözlerle vurguladı:

"Burada bugün ortaya çıkan durum, küçük bir petrol sorunu veya 'Misak-ı Milli' gibi sorunlar değil, Irak üzerinde bu tarihsel güçlerin güncel ve büyük bir çekişmelerinin ön belirtileridir. Türkiye, arkasına Batı'yı alarak, yalnız Irak petrollerini değil, tüm körfez ülkelerinin petrollerini emperyalizmin denetiminde tutması için, daha önce hazırladıkları çevik kuvvetlerin yerleştirilmesi anlaşmasından tutalım, Suudi Arabistan'la, Emirlikler'le, Kuveyt'le, Irak'la geliştirdiği çeşitli askeri ve siyasi anlaşmalara kadar, Batı'nın çıkarlarını savunmakta son derece kararlıdır. Bu yönlü bazı adımlar atılmıştır. İran, Irak'ı yıkmakta kararlıdır ve bu politikasından taviz vermeyeceğini açıkça ortaya koymuştur. Suriye, Arap ulusal kurtuluş hareketinin önder gücü olarak (İsrail'den sonra) Irak'ı kendi politikasıyla birleştirmek için bütün gücünü ortaya koymuş ve bunu İran'la bir ittifaka kadar ilerletmiştir. İçerdeki muhalefeti de önemli oranda kontrol etmektedir.

"...İran-Irak savaşının tarihsel temellerini ortaya koyduk. Güncel duruma göre ise; güçlerden birisi, önemli oranda Batı'yı arkasına almış ve hatta kısmen Sovyetler'den de yararlanan bir konumdadır. İran ise tümüyle tarihe dayanmaktadır. Büyük oranda halkı ayağa kaldırmış, milyonluk bir ordu durumuna gelmiş ve ölüm-kalım savaşının sonuna kadar götürülmesi kararını sürekli canlı tutmaktadır. Ancak bugün, 7 yıldan beri süren bu savaşta çözüm aşamasına gelinmesi gerektiğine dair çabalar yoğundur. Batı ve hatta Doğu, bunun bir barışla sona ermesini istiyorlar.

"Barış demek eski statükonun kabul edilmesi demektir. Eski statükonun kabul edilmesi ise İran'ın yıkılması anlamına gelmektedir. İran'ın bu yıkılmayı kabul etmeyeceği, en azından savaşsız kabul etmeyeceği mutlaktır. Onun için bu koşullarda eğer İran rejimi tamamen güçten kesilmezse, bünyesinde önemli değişiklikler olmazsa bu olanaklı değildir. Ama yine de rejimin her an düşme durumu vardır. Bunun gibi, biraz dolardan eksilmesi halinde ve İran'ın biraz baskıyı arttırması durumundan Irak rejiminin de düşme durumu vardır.

"Bu durumda Türkiye'nin rolü belirgindir ve açığa çıkmak zorundadır. İşte Misak-ı Milli meselesi, petrol meselesi gibi sorunlar, Türkiye'nin uluslararası önemi bu denli büyük olan bu savaşa bulaşmak zorunda olmasının gerekçeleridir. Türkiye, bu savaşta gerçek yerini belirlemek, kimin adına savaştığını ortaya koymak zorundadır. Ve gerçekten Türkiye buna mecburdur. Her şeyden önce Kürdistan sorunundan ötürü, diğer yandan petrol sorunu yüzünden ve bu savaşın sonuçları açısından buna mecburdur. Savaş şimdi karışıklık yarattı, ilerde altüst oluşu getirecektir. Bu ise, Türkiye'nin Sovyetler'den İskenderun'a kadar boydan boya hudutlarının parçalanması anlamına gelir. Ayrıca burada dev gibi Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin bütün belirtileriyle varlığı ve ileride bir ayaklanmaya sıçrayacağı gerçekliği TC'nin tüm dehşetiyle atağa kalkmasına yol açmaktadır. Ve bugün gerçekten bütün tohumları serpiştirilmiş bulunan, İsrail-Filistin çatışmasının çok ilerisinde bir çatışmanın kıvılcımı İran-Irak savaşına yakından bağlıdır."

Nitekim bugün bu savaşların önemli bir kıvılcım etkeni olduğu gerçeğini yaşıyoruz. Buradan çıkacak sonuçların en başında bizim durumumuz gelmektedir.

Ve bu noktada Kürdistan'ın durumu tarihe çok benzemekte ve bir ikilemle karşı karşıya gelmiş bulunmaktadır. Yani Kürdistan gerçeği ya tıpkı tarihte olduğu gibi yeniden bir tampon bölge rolü oynayacak, ya da, esaslı bir çözümleyici güç olarak yükselecektir. Gerek İran'ın gerekse de Irak'ın Kürtlere veya Kürdistan'a oynatmak istedikleri rol tarihte olduğu gibi bir kez daha tampon bölge olma rolüdür. Bugün Irak'ta Kürt muhalefetinin İran için yaptığı da, İran Kürtlerinin Irak içinde oynadığı rol de budur. Buralarda Kürt problemi devrimci bir problem olmaktan çok uzakta, taktik bir çözümle sınırlı kalmaktadır. Otonomi, taktik bir çözümdür; ve stratejik çözüme ulaşmak ancak bağımsızlık istemiyle olanaklı olabilmektedir.

İnsanlık tarihi, böylesi ortamlardan, bu tür savaş koşullarından yararlanılarak büyük devrimler gerçekleştirildiğine tanıklık etmektedir. PKK III. Kongresi'ne sunduğu Politik-Örgütsel Rapor'da Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, bu gerçekliğe parmak basarak şunları söylüyordu:

"Bu savaşın sonuçlarından, bir Ekim Devrimi'nin I. Dünya Savaşı'ndan yararlanması ve çıkışı gibi bir çıkış yapma varken, çok basit askeri taktik kuvvetlerle ve politikalarla problem çözülmek istenmektedir. Bu durumun üzerinde durmaya bile gerek yoktur. Bizim durumumuz böyle değildir. Bizim durumumuz bu noktada, tarihinde ilginç bir çakışma olarak yaşanan, birçok gücün çatıştığı bu savaşı en anlamlı bir sonuca ulaştırmaktır. Büyük olasılıkla bu yorgunluk savaşan güçlerin ikisini de çok güç durumlara düşürecek ve Kürdistan'ın genelde çözümleyici rolü artacaktır. Bağlandıkları güçlerin de işlemezliği artıp çizgimizin çok fazla çözümleyici rolü bu noktada kesinleşecektir.

"Diğer birçok gücün Ortadoğu'da taktik çözümler peşinde olmasına karşılık, bizim için sorun sürekli stratejik çözümler peşinde koşmamızdır. Irak'ın yenilmesi durumunda, başta ABD olmak üzere Batı'nın da yenilmesi sözkonusudur. İran ise oldukça yorgun düşecektir. Ve böylesi bir ortamda klasik kömünist partilerinin de fazla güç sahibi olamayacakları açıktır.

"O halde bütün bunlar, savaş sonrası devrimci, radikal bir hareketin gelişimi için çok güçlü bir objektif ortam olacağını göstermektedir."

Bu gerçekliği bir de İran'ın geleneksel bir İslam İmparatorluğu peşinde koşması açısından değerlendirecek olursak karşımıza hangi sonuç çıkacaktır? İran kendi rejimini Türkiye'ye doğru yaymak için Kürdistan'dan geçecektir. Ve Türkiye'nin de bunu durdurmak için seçeceği alan yine Kürdistan'dır. Peki o zaman ne oluyor? Tam da Yavuz Selim zamanındaki durum mu ortaya çıkmaktadır? Bugün, İran ve Türkiye tarafından Kürdistan'daki aşiret beylikleri üzerinde bir kapışma sözkonusudur. Hakkari'de TC resmi temsilcileri ile beylik toplantıları yapılmaktadır. Bu toplantılara bazı aşiret reisleri, şeyhler ve seyitlerin yanısıra "devrimci", "ulusal kurtuluşçu" geçinen bazı küçük gruplar da katılmaktadır. Beylikler, her iki taraftan da —İran ve Türkiye— yararlanmak istemektedirler. İran bunlara çağrılar yaparken, Türkiye daha çok istihbarat yöntemleriyle yaklaşmaktadır. Türkiye'nin bugün Kürdistan'daki politikası katıdır, Yavuz'un uyguladığı bir tampon uygulamasına uzaktır. Böyle bir durumun açılması, o kapaktan KUKM'nin fırlayacağı anlamına gelecektir ki, bu da TC için tehlikeli bir politik yönelim olacaktır. TC'nin Kürdistan işbirlikçilerini Hamidiye biçiminde bile olsa örgütlemesi, son "koruculuk yasası"ndan da anlaşılıyor ki, aleyhine tepmektedir. Böyle olunca da Türkiye için durum tehlikeli olmaktadır. İran, bu toplantılara zorluyor, fakat kendisi de zorlanıyor. O halde bu toplantılar devam edecek midir? Bir Türk binbaşısının yerel düzeyde de olsa ortaya çıkıp, "bize yardımcı olun" demesi ne anlama gelmektedir? Besbelli ki kendi başlarına yürütemeyecekleri savaşı, tarihi çağrıştırırcasına Kürdistan beyliklerinin desteğiyle yürütmek istemektedirler. "Koruculuk yasası"nın tüm özü budur. Bu, ordunun yetemeyeceği savaşta, böylesi kukla güçleri işbirlikçi güçleri, kontr-gerilla diye tanımlanan güçleri ortaya çıkaracaktır.

Bu durumda ne tür sonuçların ortaya çıkabileceği konusunda Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, Kongre'ye sunduğu Rapor'unda yaptığı somut ve özlü belirlemelerle şöyle ifade etti:

"Bu politikaların arkasında bir yandan emperyalizm, diğer yandan İran durdukça bizim durumumuz ne olacaktır? Diyelim ki, Kürdistan işbirlikçi aşiret yapısı böyle oyunlara giriyor. Bir değişiklik ortaya çıkar mı? Hayır. Bir Yavuz zamanındaki İdris-i Bitlisi politikacılığı belki birkaç yüzyıl önce tuttu, ama bugün tutmaz. Bunu, sözkonusu güçler de biliyorlar, fakat yine de aile, sülale çıkarları uğruna ve adeta günlük politikalarla beylik sürdürülmektedir. Buradan ne sonuç çıkar? Görünen o ki, bu savaş bağımsız bir insiyatifin, stratejinin konuşturulmasının ortamını sonuna kadar açacaktır. İran'ın var olan statükoyu parçalaması, Türkiye'nin bu konuda devreye girmesi bunları açıkça karşı karşıya getirecektir. Kerkük sorunu burada yaşamsal bir noktaya doğru tırmanmaktadır. Eğer bütün taraflar pes demezlerse ve bu savaş daha da ilerlerse; bu karşılaşma genişleyecek ve o zaman adeta I. Dünya Savaşı sonundaki Ekim Devrimi'ne benzer bir patlamayla Ortadoğu halklarının gerçeğini temel alan sosyal, kültürel, tarihsel bütün yaşam alanlarını esas alan bir devrimin mayası böyle hazırlanmış olacaktır. Şimdi biz burda çok iddialıyız; objektif koşulları subjektif planda tamamlayıp devrimi bu çatlaklıktan çıkarabiliriz. Unutmayalım ki, PKK hareketi Türkiye'nin 1970-80 yılları arasındaki kriz döneminden yararlanarak gelişimini sağlayabilen bir harekettir. Bu basit bir sınıf çekişmesi, çatışmasından ortaya çıktı. Daha sonra bunu Ecevitlere, Demirellere ödettiler. Bu çatışmadan güç alan ve biraz da Türkiye'nin radikalleşmek isteyen devrimci-demokratik ortamından yararlanarak gelişmesini esas alan PKK, daha sonra Ortadoğu'daki çeşitli çelişkilerden yararlanmayı başararak gelişmesini bugüne, bu toplantıya kadar getirmesini bildi. Bizim Parti olarak çıkışımızın tarihinde olduğu gibi, günümüzde de İran-Irak savaşının hızlandırılması ile görüşlerimizin çakışması önemli bir aşamada gerçekleşmiş bulunmaktadır."

Günümüzde İdris-i Bitlisi politikacılığının tutmayacağı, Ortadoğu'daki mevcut savaş koşullarından devrimi çıkarabileceğimiz üzerine yaptığı belirlemelerin ardından, raporunda, günümüz Kürdistan'ında yaşanan canalıcı gelişmelerin ne olduğu sorununa da geniş açıklamalar getiren Parti Önderliği, soruna önemli oranda ışık tutan şu belirlemeleri yaptı:

"Kürdistan, tarihinin hangi aşamasındadır? Tarihi planda bundan sonrası için ne söylenebilir?.. Türkiye gerçekliği izah edilirken bu sorulara verilecek yanıtlar önemli oranda ipuçlarını ortaya çıkarmıştır. Daha da somutlaştırırsak şu söylenebilir; Kürdistan, tarihinde Ortadoğu uygarlıklarının temelini teşkil eden bir zeminde, bu uygarlıkların beşiği rolünü oynamış ve bu uygarlığın en eski alanlarından birisi olmasına ve yine Mezopotamya bu uygarlığın beşiği rolünü uzun süre devam ettirmiş olmasına rağmen, günümüze doğru geldiğimizde Ortadoğu uygarlıklarının en zayıf kaldığı, en olumsuz rolünü sergilediği bir alan durumundadır. Biz bunu çeşitli değerlendirmelerimizde söyledik; Ortadoğu uygarlığı bile Kürdistan gerçeğine ve Kürt halkının bağrına olumsuz bir tarzda yansımıştır. Bu, işgalci, istilacı yönü daha fazla, olumlu, geliştirici yönü daha az olan bir yansıma biçimidir. Bir İran İslam uygarlığı, köleci uygarlığı Şia-Fars İmparatorluğu biçiminde yaşamış ve kendisini günümüze kadar getirmiştir. Araplar İslamlık vasıtasıyla gelişmelerini önemli bir noktaya getirmişlerdir. Türkler, İslamlığı benimseyerek Anadolu'yu yurt etmiş, kendilerini önemli siyasal, askeri güce ulaştırabilmişlerdir. Bizde ise, köleci olsun, feodal olsun ve günümüzde de kapitalizm olsun tüm bu uygarlıkların yansıması, geliştirici olmak bir yana tam tersine uşaklaştırıcı bir biçimde olmuştur. Aşiret yapılarımızın bünyesinde en uşak tiplerin, en kötü işbirlikçilerin varlığına tanık olunmuştur. Böyle olunca da, bizde bir devlet uygarlığı kurmak şurda kalsın, kendi işbirlikçilerine dayanarak en kötü işbirlikçiliği ve yabancılaşmayı tüm topluma yaymaktan asla geri durmamışlardır.

"Bu binlerce yılın tarihidir. Ve bugün bu tarihin tüm olumsuz sonuçlarını yaşamaktayız. Fakat halk olarak bu kadar tecritlik, bu kadar bastırılmışlık ve halkın ulusal özelliklerinin tamamen eğitilmiş olmaktan çok uzak olmasından çıkan sonuç nedir? Doğu, yani Ortadoğu uygarlıklarının sönüşü ve birkaç yüzyıldan beri çöküşü ve Batı uygarlıklarının yayılışını bugün İran-Irak savaşımının dile getirdiği gerçek ışığında ne gibi bir durum yaratmıştır? Batı, Saddam'ı tutamamakta, İran ise bu eski uygarlığını ayağa kaldırmak istemektedir. Bu ise, adeta yer altından bir hazinenin ortaya çıkarılması gibi, Kürdistan'ın bu konuda büyük bir devrimci hazine olarak birdenbire su yüzüne çıkmasına yol açmış bulunmaktadır. Bu savaşım, Kürtlerin gerçekten yüzyıllardan beri sönük olan rollerini sosyalist devrimler çağında birdenbire ve canalıcı bir biçimde oynaması anlamına gelmektedir. Halk her ne kadar buna fazla yatkın değilse de, öncü bu konuda her ne kadar güçlü bir biçimde hazırlanmamışsa da, gerçek budur. Yani tarihsel planda ve güncel gerçeklerin bizi biraz zorla yaklaştırdığı nokta burasıdır. Kürdistan üzerinde objektif olarak savaşım yürüten doğu, batı, İslam, kapitalist, köleci, feodal güçlerin günümüzde bir tükenişi yaşadığı ortadadır. İşte İran-Irak savaşı adeta bu güçlerin yaşadığı tükenişin zirveye çıkarılmasıdır. Ve Kürdistan bugün, kendi birliğini ortaya çıkarmasının tarihi fırsatını yakalamıştır.

"O halde, günümüz Kürdistan'ının yaşadığı en önemli gerçeklik, savaşın sonuçlarını nasıl ucundan yakalayacağıdır. Bu savaş güçleri Kürtlerle ittifak sorununu hissettirecek kadar zayıflamıştır, yani Kürtlerin ittifakına muhtaçtırlar. Gerek İran ve gerekse Saddam'ın Kürtlerle ittifaka önemle rol verecek kadar kendilerini zorunlu hissetmesi önemli bir gelişmedir. Ayrıca, eğer yeni bir alternatif getirirse Suriye'nin de Kürtlerle ittifakı esas almak zorunda kalacağı gözönüne getirilecek olursa, Türkiye'nin katı inkarcı politikasının hiçbir işe yaramayacağı kendiliğinden ortaya çıkacaktır. Daha düne kadar statüko altındaki Kürdistan'ı kabul etmek istemeyen Batı, bugün ilgilenmek zorunda kalmıştır. Avrupa'nın Kürt sorunuyla gittikçe yoğun bir şekilde ilgilendiği, özellikle bu konuda İsveç'e tanınan rol bilinmektedir. Yeni bir altüst oluşun önemli bir etkeni (faktörü) olan Kürdistan'ın uluslararası önemi açısından birdenbire hızlı bir biçimde devreye girmesi beklenmelidir. Bu gelişme önümüzdeki günlerde etkisini daha açıkça gösterecektir."

PKK III. Kongresi'nden günümüze dek geçen kısa sayılabilecek —5-6 aylık— süre içerisinde yaşanan gelişmeler ve Kürdistan'ın uluslararası alanda en önemli toplantı gündemlerinde ön sıralara bir anda çıkması durumu, Parti Önderliğinin yapmış olduğu değerlendirmelerin ne denli gerçekçi olduğunun açık kanıtı olmuştur.

Dış çerçevede durum bu iken, iç çerçevede olan nedir? Bugün Kürdistan'ın eski geleneksel klasik gücü zayıflamıştır. Halka hiçbir şey vermeyerek bütünüyle kendilerini bu savaşta tüketen güçler eğer daha ilerici bir rolle, daha radikal bir çözüme yönelebilirlerse tümden bitişlerini engelleyebilirler, ama mevcut önderliklerin ağırlıklı bir kesimi bu konuda pek de öyle güçlü bir yenilenmeye giremeyeceklerini ortaya koymaktadırlar. Türk egemen sınıfı açısından ise, durum çok daha karamsardır. Türk kapitalizminin krizi çok köklü ve yapısaldır; üstelik 1980'lerdeki devrim cephesinin yaşattığı ve 24 Ocak Kararları denilen dışa açılım politikalarının sağladığı sınırlı bir ömrünü uzatma şansı da yoktur şimdi. İşsizlik ve her bakımdan yoğunlaşan sömürü alabildiğine sürmekte, esas olarak Kürdistan'ın ana parçasında bugün çok önemli toplumsal gelişmeler yaşanmaktadır. Türk kapitalizmi şimdi de tıkanan soluğunu açmak için "GAP Projesi"ne umut bağlamaktadır. Kongre'ye sunduğu raporunda, içteki durum üzerine de kapsamlı izahlarda bulunan Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, Türk egemen sınıfı ile işbirlikçi kesimlerin çabaları ve yönelimleri konusunda şu belirlemeleri yaptı:

"Türk tekelci sermayesinin günümüz rejimi, 'GAP Projesi' ile çıkış bulmak istemektedir. Bu öyle basit bir ekonomik, hatta sosyal kalkınma planı değildir, Doğu'yu fethetme çabasıdır. Neye karşı fethetme? Açık ki, gelişen ulusal kurtuluş savaşımıza karşı bir fethetme savaşıdır. İşte sıkışan Türk tekelci kapitalizmi, burada bir nefes almak istemektedir. Belirttiğimiz gibi, petrol boruları da aynı zamanda önemli bir nefes açma amacını taşımaktadır. Fakat 'GAP Projesi' bunlardan daha da önemlidir. Yaptıkları plan şunu gösteriyor ki; bir yandan işbirlikçileri palazlanırken, diğer yandan da Türk kapitalizmi bundan biraz beslenebilecektir. Ama, en büyük amaç, Türk tekelci kapitalizmini yaşatabilmektir. Eğer yaşatılabilirse bu, onu biraz yaşatacak şeydir. Ancak bu plana göre gelişecek kapitalizm ile birlikte, esasında bir nüfus yoğunlaşması ve proleterleşme de gelişecektir. Kısacası, kapitalizmin mezar kazıcılarının da yetkinleşmesinin alanıdır. Sayıca ve nitelikçe metropollere akan Kürt işçileri, emekçileri Mezopotamya'da yoğunlaşacaklardır. Bizim de buna şiddetle ihtiyacımız vardır. Zira bu yoğunlaşma devrimci düşünceye müthiş bir zemin olacaktır. Aşiretçilik dağılacak, proleterleşme yoğunlaşacak, modern düşüncenin dayanacağı zemin daha fazla genişleyecektir. Böylece bundan kimin kazançlı çıkacağı durumu gündeme gelmektedir. Belli ki, kim daha iyi çalışırsa, kim tarihi rolünü daha iyi oynayabilirse o kazanacaktır. Birtakım başka küçük projelerin yanında, yoğun bir asimilasyonla okullar açma, hapishaneler açma politikası da yaygınlaşacaktır. Yolsuzluk, rüşvet vb., özellikle Kürt işbirlikçilerini geçici de olsa bağlamak için yoğun olarak uygulanıyor. TC tarafından bunun dışında bir çözüm üretilebiliyor mu? Bu, Kürt işbirlikçilerini yeni bir organizasyona kavuşturma çabası anlamına gelen, Kürdistan için sözünü ettiğimiz yeni bir tampon bölge yaratma biçiminde olabilir. Bazı otonomici güçlerle gizliden bu tip yönelimler geliştirilebilir. Yine, Batı'nın, emperyalizmin iyi bir ajanı olan Kamran İnan ve diğer bazı temsilciler, Avrupa ve ABD ile anlaşarak bazı anlaşmalar imzalayabilirler mi? Acaba Kürtlerden otonomici veya işbirlikçi bir hareketi oluşturabilecekler mi? Olasılık olarak reddetmemek, ama bunun öyle kolay olmadığını da hemen kabul etmek gerekmektedir. Kurulacak otonomi Türkiye için ne ifade eder? Türkiye çok rahatsız durumdadır ve bu sorun, dış politikasının en önemli sorunu haline gelmiştir. Henüz bir çözüm de bulmuş değildir. Ancak İran, Irak ve Suriye'yi Kürt sorununa yaklaş-

Devamı 23. sayfada

Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, Newroz bayramı dolayısıyla Parti ve mücadelenin içinde bulunduğu yeni atılımı değerlendirdi:

1987 Yılı Newrozu Halkımızın Kurtuluş Talebinin, Partimiz

Baştarafı 1. sayfada

rak kutlanmasında, ülkemizin çok sert ve insan yaşamını etkileyen kış koşullarından çıkış, doğayı canlandıran bahara ulaşma, bir nedendir. Ancak, Newroz, yeni bir mevsime giriş, doğanın şenlenmesindeki bir başlangıçtan öteye, günümüzde mücadelede, atılımda yeni bir döneme, yeni bir başlangıca girişi ifade etmektedir. İşte yakın geçmiş ve günümüzde Newroz'un Partimiz ve halkımız açısından gerçek anlamı budur. Yani her Newroz, mücadelemizde yeni bir atılımın yaratılması, düşmana daha ezici darbelerin vurulması, bunun için hazırlık ve eylemlilik coşkusunun yaşanması demektir. Bugün düşman, Newroz'un Partimiz ve halkımız açısından ne anlama geldiğini çok iyi anlamıştır ki, her kış bitimine doğru, kış hazırlıklarımızın baharda bir atılıma yol açacağı gerçeği karşısında sık sık "PKK'nin bahar atılımını önleyelim" diyor ve her Newroz'a doğru gidişte yoğun karşı-devrimci tedbirler geliştiriyor. Bunun en son ve çok açık bir örneği de içinde bulunulan günlerde yaşanmaktadır. Partimiz daha bahar atılımını başlatıp geliştirmeden telaşa düşen düşman, dünyayı ayağa kaldırıyor, bahar atılımının önünü kesmek için korkunç çabalar içine giriyor. Bu durum, düşmanın bu telaş ve korkusu, ulusal kurtuluş mücadelemizin çok ömemli bir noktaya geldiğinin bir diğer kanıtıdır. Madem ki her Newroz artık düşmana korku salıyor, bu aynı zamanda halkımızın dirilişinin gerçekleştiğini de gösterir. Bunun özellikle birkaç yıl içinde bu biçimde gelişmesi, PKK'nin tarihe ağırlığını nasıl koyduğunu ve halkının kurtuluş sevincini bu günlerde nasıl yükseklere çıkardığını ispatlar. Bunun böyle olduğunu artık günümüzde dost da düşman da açıkça görebilmektedir. Kısacası, Partimiz ve halkımız, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde '87 yılı Newroz'una daha büyük bir umutla girmektedir.

Artık Partimiz ve halkımız açısından mücadelemizde yeni bir atılım dönemine girme ve düşmana daha büyük darbeler vurmanın sevincini yaşama anlamına gelen Newroz, aynı zamanda bireyin, Partinin ve halkın kendi geçmişini değerlendirmesi, bugününü tahlil etmesi ve geleceğine ilişkin düşünce ve hedeflerini ortaya koyması bütün bunların bir bilançosunu çıkararak sunması dönemidir de. Bu nedenle Partimiz, yeni bir Newroz dönemine girerken, gerek geçmiş dönemi gözden geçirmek, gerekse bugün ulusal kurtuluş mücadelemizin hangi güncel sorun ve görevlerle karşı karşıya olduğunu ve yine yakın geleceğe ilişkin programını ortaya koymak, tüm bunların bir değerlendirmesini halkımıza sunmak durumundadır.

PKK, YENİNİN YARATICISI DİRENİŞİN YÜKSELTİCİSİDİR

Bilindiği gibi, iyi günleri, bayram günlerini kutlamak için, iyi günde olmak gerekir. Bu yalnız kişi için böyle değil, örgüt için de, halk için de böyledir. İşte yakın geçmişi düşündüğümüzde, bunun çok zor bir olay olduğu görülmektedir. Yitirilen bir tarihten sonra, kutlanılan bayramların ne anlamı olabilirdi? Eğer bayramların gerçek anlamları bütünü ile silinmişse ve hatta bu bayramlar birer uyuşturma araçlarına dönüştürülmüşse, kutlamalar neyi ifade eder, neyi kazandırabilirdi? Bu nedenle Partimizin oluşmaya başladığı ilk dönemlerde, bu tür günleri anmanın, bayramları kutlamanın fazla bir anlamı olamazdı. İçeriği boşaltılmış, etkisizleştirilmiş günleri, sırf kendini tatmin etmek, sahte bir bayram havası yaşayarak geçirmektense, yapılması gereken, kaybedileni tekrar kazanacak özü ortaya çıkarmak, bunun için yitirileni arayıp bulacak bilinci oluşturmak ve bunu sahiplerine taşırmaktı. İşte, Partimizin ilk oluşum yılları bu çabalarla geçmiştir. O dönemde, anılacak günler gerçekten çok sınırlıydı. Anma günlerimiz daha çok, şehitlerimizin şehadet yıldönümleriydi. Tabii ki, bu anmalar, daha çok görev üstlenmek ve anıya karşı gerekenin yapılıp yapılmadığının değerlendirilmesiydi. Açık ki, bu değerlendirme, zorunlu bir değerlendirmeydi. Çünkü, azgın bir düşmanla karşı karşıya bulunuluyor, bunun çok büyük engelleri ile karşılaşılıyor, bu da engellerin nasıl aşılabileceği, dökülen kanların hesabının en iyi bir şekilde nasıl sorulabileceği konusunda doğru bir değerlendirmenin yapılmasını gerektiriyordu. Partimiz, yakın tarihinde bu değerlendirmeyi çok yoğun bir biçimde yaşamıştır. Halkımız ve Partililer, bu yakın dönem Parti tarihini iyi kavramak ve bu temelde günümüz ve geleceğe ilişkin sorumluluklarının dayandığı kaynağı iyi özümsemek zorundadırlar. Partimizin bu yakın dönem tarihini bütün yönleri ile kavramadan ne zorlukları, dayatılan imha ve işkencelerin anlamını, ne de mücadelemizin bu dönem ulaştığı düzeyin yol açtığı kazanımların değerini anlamak mümkündür. Bu dönemde azgın bir dalga ve yoğun bir fırtına ortamında veya azgın bir doğa, korkunç bir zelzele karşısında insan yaşamının varlığını sürdürebilmede onu kuşatan tehlikeler neyse, bu Partimiz için de böyledir. TC'nin o zamanki şeflerinin sözleri bir canavarın, derinlikten gelen uğultu sesi gibidir. Bu adeta bir zelzeleyi andırır. Bu, tabii ki biraz siyaset, güç, otorite kavramlarının anlamı bilinmiş ve pratiği kavranmışsa böyledir. Artık geliyorum diyen birçok tehlike ve ayak sesleri vardır. Bu faşizmin ayak sesleri ve katliamın çığlıklarıdır. Naralar atılmaktadır. Bunlar, "sen karınca kadarsın, bastım mı ezilirsin" narasıdır. İşte, direnişin anlamı, büyüklüğü ve ilk yılların Parti tarihimizdeki muazzam önemi buradan gelmektedir. Çünkü karşılıklı savaşanlardan biri her şeye hakim olduğunu iddia eden ve bunu her türlü gaddarlıkla yürüten; birçok olanağı ve gelişkin savaş araçları bulunan bir güçtür. Diğeri ise, çok cılız kollara sahip, büyük imkansızlıklar içinde, henüz yürüyüp-yürüyemeyeceği, güç olup-olamayacağı tartışma götürür bir durumdadır. İşte, bu muazzam güç dengesizliği ve korkunç saldırılar ortamında, büyük zorluklara göğüs gererek filizlenen direnişçiliği anmak, bunun anlamını kavramak gerekmektedir. Şimdi eğer bu anımsama yapılır, atılan direniş adımlarının özellik ve anlamı yakından kavranırsa, ortaya çıkacak olan büyük bir ciddiyet, o günlerin büyüklüğüne saygı, kazanılan değerlerden duyulan gurur ve coşkudur. Tersine, eğer o günler anımsanmaz, canavarın ağzından kurtulmanın ne anlama geldiği kavranılamazsa, ne o günlere değer verilir, ne de bu günlere ulaşmanın ve kaydedilen gelişmelerin anlamı bilinir.

Bu zorlu mücadele günlerinde kazanılan nedir? Kazanılan bir halkın özgürlük savaşıdır. Özgürlük nedir? Özgürlük bizce halkımızın varlığı ve kimliğinin saptanmasıdır. Varlık ve özgürlük birleştiğinde, bu, insan toplumu olmak demektir. Bunun bizde somutlaşması, toplumun ve bireyin yeniden şekillenmesi, düşmanın basit bir piyonu olmaktan kurtulup, toprağında yükselmesini bilen bir bireye dönüştürülmesi, yani yeniden yaratılış, yeniden kimlik kazanma, havayı yeniden teneffüs etme, yeni bir yaşama, yeni bir güne ulaşmak demektir. İşte Newroz'un özü de budur. Newroz'u böyle yaratmada bu yıllar, Partimiz için muazzam zorluk ve gerginliklerle dolu yıllar olmuştur. Bir başka deyişle bu yıllar, ölüm-kalım yılları, demoklesin kılıcının keskin ucunun, boynun etrafında dolaşarak sık sık boyna dokunduğu ve tüm bunların aşılmaya çalışıldığı yıllar olmuştur. Çok iyi bilinmektedir ki, TC'nin bu keskin kılıcı, yani terörü, her zaman sayısız insanımızı, daha direnmeyi düşünmeden yerine oturtmaya kafi gelmiştir. Birey daha sağını, solunu araştırmadan, "ben kimim", "nereden geliyor, nereye gidiyorum" diyemeden, bu politikanın dayatmalarına, baskı ve sömürgeciliğin sonuçlarına boyun eğer, fosilleşir ve böylece fosilleşmiş ve sömürgeciliğin sonuçları denilen yaşamın kendisi ortaya çıkar. İşte direnme birey ve toplumun bu taşlaşmasına, düşkünleşmesine de karşıdır. Bu nedenle, bu yıllarda bir yandan düşmanın keskinliğine, diğer yandan onu düşürdüğü, bir moloz yığını haline getirdiği döküntüye karşı da yoğun bir mücadele sözkonusudur. O halde, yeninin, yeni günün yaratılışının o kadar kolay olmadığı teslim edilmek zorundadır.

Acaba bu yeni, yarınlara, on yıllara ve yüzyıllara ne getirir? Bunun güçlü bir muhasebesi halen yapılmış değildir. Zulmün taşlaştırdığı yapıdan şimdi canlanma, insanlığın ve bir halkın kıpırdanışı var. Bu sürece, benliğine sarılma ve kimliğine kavuşma süreci de denilebilir. Bunlar henüz güçlü bir şekilde ortaya çıkmamış olsa da, ancak bunun gelişmesi içine girilmiştir. Ağaç daha yeni büyüyor... İlk meyvalarını ne zaman ve ne kadar verir, henüz bunlar belli değildir... Ama önemli olan filizlenme, boyverme ve yaşam garantisinin sağlanmasıdır. Bu artık, bu toprakların bütün suyunun ve havasının kendi bitkisine hizmet etmesi demektir. Yani artık, özsuyu kendimiz emiyoruz. Düşmanı devamlı beslemek için verilecek ve sömürtülecek özsuyumuzun olmadığı ilan ediliyor. İşte bu ilanın anlamı, buna karar veriş, Parti ve halk tarihimizde yeni bir güne açılışın ifadesidir. Bu nedenle burada, TC'nin bilinen özelliklerini, süreçte yaşanan olayları tek tek izah etmek ve tekrarlamak yerine, bu kararın açıklayıcılarından, ve çağdaş Newroz'un en büyük yaratıcılarından Mazlum DOĞAN yoldaşı anmak gerekir. Halkımız, çağdaş önderlerinden Mazlum'u anarken, O'nun önemli bir direnişi, ideolojik, politik ve diğer bütün yönleri ile yaşadığını, muazzam zorluklara, ağır işkencelere ve olanaksızlıklara rağmen, o güne kadar en küçük bir sızlama ve rahatsızlık göstermeden, en ufak bir kararsızlığa düşmeden, büyük bir direniş mücadelesi içinde Partisini ve halkını yaşattığını bilmektedir. İşte, tarih böyle kazanılmış, bugüne böyle bir direnişle ulaşılmıştır. Bu direniş bizlere, günümüzün de bu tarzda kazanılması için, bu kazanmayı gerçekleştirebilecek kişiliğe ve devrimciliğe nasıl ulaşılması gerektiğine ilişkin yapılan bir çağrıdır da.

O dönem direnmelerinin ve ortaya çıkan gelişmelerin iyi düşünülerek güçlü bir şekilde kavranması şarttır. TC'nin, Diyarbakır zindanlarında teslimiyeti, imhayı ve ardından ihaneti gerçekleştirme gibi mutlak bir kararı vardır. Bu, bir anın ve bir dönemin değil, bin yıllık sömürgeciliğin kararıdır. Kararın bu durumu anlaşıldığında, bunun karşısında direnme kararının da ne büyük bir öneme haiz olduğu anlaşılacaktır. Öylesine zindan koşullarında bin yıllık bu gerici kararlılığa karşı, devrimci kararlılığı göstermek, ancak Partimizin yeni ve doğru olan ne varsa onu temsil etmesiyle izah edilebilir. Bu anlamda, Diyarbakır zindanlarındaki direniş en büyük direnmelerden ve en sonuç alıcı kavgalardan biridir.

O dönemde Parti ve Parti Önderliği dışarıda çok zor günleri yaşamaktadır. İçerde Parti ve halk, faşizmin yoğun baskı, işkence ve katliamları ile parçalanmak, bir ceset durumuna getirilmek isteniyor. Bunun karşısında, Parti ve halk dışarıda da yaşatılmaya çalışılıyor. Bunun için seçilen yol da direnmedir. Bu karar verilmesine rağmen, bir daha o topraklara ayak basılıp basılmayacağı tam belirginlik kazanmış değildir. İşte tam da böylesi bir anda Diyarbakır zindanlarından direniş çağrısı yapıldı. Ve bundan sonraki gelişmeler bilinmektedir. Artık yapılacak tek şey, bu çağrıya gereken karşılığı vermektir. Çünkü, şehit düşmeler karşısında üzülmek, dövünmek, çağrının gerçek karşılığı olmuyor ve hiçbir şeyi de kurtarmıyordu. Yerine getirilmesi gereken görevler vardı: Mevcut fırsatları sonsuz bir çabayla değerlendirmek, eğer varsa özümüz ve yeteneklerimiz, bunları çok iyi kullanarak böylesi bir çağrının gerçek sahipleri olmak...İşte yapılanın da bu olduğu bilinmektedir. İçerde peşpeşe direnmeler gelişti. Teslimiyet ve ihanet ezildi. Halkımız orada büyük bir zafer kazandı. Tarih henüz bunu açık bir biçimde belirtmemiş olsa da, yargısının bu olacağı kesindir.

Diyarbakır zindan direnişi, Partimizi önemli oranda besledi ve dışarda yürütülen direniş çabalarının en büyük yardımcısı oldu. Bu, Partimizin zaferi mutlaka kazanması gerektiğine ilişkin yapılan büyük bir davetti. Bu davete karşılık veren Partimiz ve Parti Önderliği, bunun sonucunda, son birkaç yılın direniş aşamasına ulaşmıştır. Ancak, o yılları unutmamak, yaşananları ve gelişmelerin yeniden ve yeniden düşünmek çok öğretici ve geliştirici olacaktır. Bu yıllarda kim, neye karşı, nasıl ve hangi koşullarda direndi?.. Bunu özellikle, bir türlü örgütlenemeyen, örgütlenme ve eğitim imkanlarını değerlendiremeyenler için sormak gerekiyor! Çünkü bu konuda kendisini açığa vuran birçok

ırafından Yüksek Bir Temsilini Beraberinde Getirmektedir

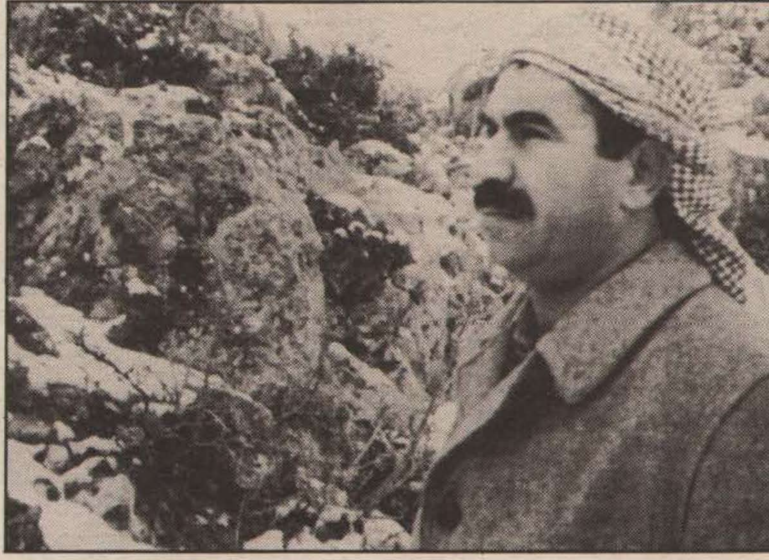
yanlış anlayış ve yaklaşım sözkonusudur. Bir yandan "şöyle büyük devrimcilerdi, anılarına şöyle bağlı kalacağız" denilecek, diğer yandan ise, bununla taban tabana zıt bir pratiğin içine girilecek... İşte korkunç bir ikiyüzlülük, düşkünlük ve kahredilmesi gereken bir durumdur bu. Tam bir çelişki olan bu durum, nerede ve nasıl ortaya çıkarsa çıksın asla kabul edilmemelidir. Çeşitli gerekçeler ve kişisel özellikler ileri sürülerek, bu mazeret kapatılamaz. Ve hiçbir şekilde de kavga arkadaşlığı ve anıların gerçek sahipliği bu biçimde yapılamaz. Gerçek kavga arkadaşları ve anı sahipleri bu kadar yakın olan geçmişi unutamazlar. Yaşanan o zulüm, bu zulme karşı kahramanca direnişler unutulur mu? Bunu unutanlar, gaflet ve hatta delalet içinde olanlar, hangi gerekçeyle, kendilerine Onların yoldaşlarıyız diyebilirler?

Türk sömürgeci faşizminin kanla, baskı, zulüm ve işkenceyle içini doldurduğu bu yıllarda, kazanılan sadece bir direnişçilik değildir. Bugün daha iyi görülmektedir ki, kazanılan bir halkın sarsılmayan kurtuluş umududur. Umudu da herkes yaratamaz. Umut için çok laf söylenebilir, onun üzerine bol bol edebiyat yapılabilir. Umut üzerine edebiyat yapmak, onun için anlamsız çabalarda bulunmak kolaydır, ama umudun gerçek yaratıcısı olmak zordur. Ancak Partimizde umudun bu gerçek yaratıcıları, direnişçiler, direniş şehitleri vardır; bunların anıları ve mücadeleleri iyi kavranmak ve çağrılarına da gerekli cevaplar mutlaka verilmek zorundadır. Öyle kolay değildir alaca karanlıkta umudun yaratıcısı olmak. İşte, Partimizin ölçüsü, direnme esası budur ve bunu partililer ve halkımız da böyle görmek ve anlamak durumundadır.

O dönemde zindanlarda çok sınırlı iletim imkanları var. İçeride hiçbir yazı yok. Radyo dinlenemiyor, gazete, kitap okunamıyor, ama buna rağmen kendini eğiten bir devrimcilik var. Yine kendini asla sorun yapmayan, canla başla yoldaşlarını koruyan, onları direnişe çağıran bir önderlik var. Bu gerçeklik karşısında sormak gerekir: Parti içinde ve halkımız saflarında hangi birey bundan daha zor ve dehşetli koşullar yaşamıştır? O halde Partimizin esas ölçüsü bu zindan direnişçiliği olacak, Parti, halka ve militanlara bunu özümsetecek ve bunu daha sonraki pratiğinde yaşatmayı da temel alacaktır. Bunun dışındaki diğer yol, nasıl bir yoldur? Bu da karanlığın altında teslim olma, karanlığın içinde ihaneti seçme yoludur. Bu yolu seçenler de var mıdır? Vardır. Bunlar çok ve az ifadelerle kendilerini şöyle tanımladılar: "Yoktur böyle bir halk gerçekliği, bu gerçeklik asla kazanılmayacak; var olan gerçeklik Kemalizmin gerçekliğidir." İşte, bu ihanet çeteleri de bu bayrak altında savaştılar, saldırdılar ve halen de saldırılarını sürdürüyorlar. O halde tarihte bu iki ordu arasında, direnenlerle ve umudun yaratıcılarıyla, sömürgeciler, ihanetçiler ve umut söndürmeye çalışanlar arasında büyük bir kavga ve meydan muharebesi olmuş mudur? Olmuştur! Bu unutulabilir mi? Hayır unutulamaz! Bu kavga halen bütün şiddetiyle sürüyor mu? Evet sürüyor! Biz, Parti ve halk olarak bu kavganın sıcaklığını duymamazlık edebilir miyiz? Edemeyiz! Simdi biz bu kavganın neresindeyiz, içinde miyiz, yoksa dışında mıyız? Açık ki içindeyiz! Bu kavga kesin bir kavgadır... Bu kavga, vahşi zulümle, buna karşı varlığını savunanların kavgasıdır... Bu kavga, kendilerine mutlaka yeni bir yol çizip bu yolda yürümekte kararlı olanlarla, onları bundan alıkoymak için çağın tüm gerici gücünü ve tarihin bütün vahşetini yedeğine alarak karşıya dikilenlerin kavgasıdır... O halde Parti ve halk olarak kendimizi eğiterek savaştırırken, dayanacağımız zemin ve temel alacağımız değerlerin çok net ve belirgin olduğu açıktır. Bu nedenle, bu konuda şaşırma, oyuna gelme, karmaşık durumda bulunma oldukça anlamsız ve kabul edilemeyecek bir durumdur. Karmaşık kalmak, düşmanın etkisi altında yaşamak, bunda da ısrar etmek, bireyin kendisini iki tarafa karşı da idare ettirerek, yaşaması artık mümkün olmayacaktır. Çünkü gerçekler çok yakıcıdır; ya o tarafta, ya da bu tarafta yer alınacaktır. Ortada kalmak, iki tarafın ateşi altında çok kötü bir sonu kabullenmekten başka bir şey değildir. Bu nedenle geçmişi bir de bu yönüyle yeniden anımsayalım...

PKK, BÜYÜK BİR KARAR ORGANI VE EYLEM HAREKETİDİR

Partimiz, ilk yıllarda, yitirileni araştırıp bulmak ve bunu bilince çıkarmaktan başlayarak, zindan direnişine, bununla bağlantılı olarak yeniden ülkeye dönüş hamlesine gelmiş; bütün bu direnişleri engellemek isteyenlerle yürütülen yoğun bir mücadeleyle ve bunun bir parçası olan, her türlü durdurucu, ağırlaştırıcı, ertelemeci anlayış ve davranışların bütün baskılarını kırarak, yeni bir hamleyi başlatmış; yeni bir evre olarak 1984-85-86 Newrozlarına ulaşmıştır. Bu dönemlerin, aslında çok büyük tehlikeler içinde kazanılan her an imhayla karşı karşıya gelinen, ama yenilmeyen bir varlığın savaş gücünü arttırması, artık yalnız savunma değil, rakibe saldırma sırasının geldiğini ortaya koyan ve bu temelde rakibe vurmaya başlanılan yıllar olduğunu belirtmek gerekir. Artık burada savaşan, silaha sarılan birkaç militan grup değil, halk tarihimizin bir dönemidir. Asıl olan, bir halkın tarihinde yeni olana, yani yeni bir döneme girmesi, bunu başarmış olmasıdır. Bu nedenle sorun, ne bu savaşçı grupların kendileri, ne de düşmana ne kadar darbe vurulup vurulmadığı değildir. Önemli olan, halkımızın içinde bulunduğu o duruma denk gelen bir mücadeleye önderlik etme cesaretini ve iradesini göstermek, Parti otoritemizi bu denli yetkili kılmak, bunun için karar sahibi olmak ve

bu kararı sınırlı bir uygulamayla da olsa hayata geçirmeyi başarmaktır. Bu nedenle burada görülmesi gereken büyüklük, kararın büyüklüğü, bu kararın çıktığı organın büyüklüğü ve bu organın içinden çıktığı tarihsel sürecin büyüklüğüdür. Ve yine bunların canlandırdığı ve geliştirdiği tarihsel gelişmelerin kendisidir. İşte düşman, bu kararın ve sürecin anlamını, bunların yol açtığı gelişmelerin büyüklüğünü, bu büyük gelişmelerin kendisi için yarattığı önemli tehlikeleri çok sığ bir şekilde değerlendirmiştir. Böyle bir yanılgıya düşülmesi nedeniyle düşman kamp kendi içinde birbirini suçlamakta, "bir avuçtur, ezeceğiz" değerlendirmesini yapanlarla alay etmektedirler. Tabii ki sorun bir avuç olma sorunu değildir! Sorun, bunun çok çok ötesinde olan bir sorundur. Çok iyi bilinir ki, toprağa ekilen tohumlar başlangıçta fazla bir miktarda olmaz. Toprağa serpilen birkaç avuç buğdayın daha sonra birkaç kile ürün verdiği, sayı ve miktarının arttığı, toprakla uğraşan herkesin bildiği bir olaydır. İşte, yeni dönem direnişinde de, ülke topraklarına saçılan, tohum düzeyindeki bir sayıdır. Bugün bu tohumların tamamen yeşerdiği ve bütün ürünlerini verdiği belirtilebilinir mi? Açık ki değil, tohumlar henüz biraz yeşermiştir. Ama tarlaya daha çok tohum savurdukça, bunların yeşermesi, belli ki halk tarlasında ve halkın yeşerttiği çimenlere dönüşecektir. Son gelişmeler, bugünlerin yakınında olduğumuzu ortaya çıkarmıştır. Evet, '87 Newroz'una doğru gittiğimiz şu günlerde çok canlı gelişmeler yaşanmaktadır. Bu nedenle, burada son direniş eylemlerine değinmek gerekmektedir. Son direniş eylemlerimizin hangi süreç içerisinde ortaya çıktığı bilinmektedir. Bu eylemler, Parti içi ve dışındaki bütün engelleme ve dayatmalara rağmen, Partimizin kendisini yeniden üretmesi, dönüştürmesi ve yetkinleştirmesine yakından bağlıdır. Yine, eylemler, ulusal kurtuluş mücadelesi içindeki engellemeler ve düşmanın muazzam tedbirlerine rağmen gelişmiş olması açısından da önemli bir yere sahiptir. İşte tüm bu iç ve dış gelişmeler ortamında gündeme gelen son eylemler, bu sefer beklenmedik bir mevsimde, yani kışın ortasında patlayıvermiştir. Belirtmek gerekir ki, bu eylemleri gerçekleştiren birkaç militan grubumuzun öznel iradeleri değildir. Bunun ötesinde, büyük bir çabanın ürünü olarak ortaya çıkan gelişmiş Parti toplantıları, bütün bunların ve dönemin zirvesi olan Parti III. Kongresi'nin Partimize ve halkımıza verdiği güven, bu güvenin iletildiği gruplarımızda militanlaşmayı sağlamasıdır. Ve böylece, daha bahar atılımı beklenmeden düşmanın üzerine yürünebileceği ortaya çıkmıştır. Bu, Parti tarihimizde yeni olan, direniş mücadelemizde ileri bir aşamayı ifade eden bir gelişmedir. Artık karakışta da, çok az kayıplarla, ama büyük gelişmelerin ortaya çıkarılabileceği kanıtlanmıştır. Son direniş eylemlerinin yarattığı büyük gelişmeler, düşman cephesinin durumundan, yaşadığı telaş ve aldığı büyük önlemlerden de anlaşılmaktadır. Düşman çok büyük bir kuşatma hareketine girişti. En tepedeki şefler toplantı üstüne toplantı yaptılar. Tehdit üstüne tehdit savurdular. Ardından it sürüleri gibi —tabii aralarında gerçekleri de var— nasıl bir kuşatmaya yöneldikleri günbegün izlenmektedir. Sayıları fazla kabarık olmayan bir gerilla grubuna, en az 20 ile 40 bin arası bir ordu sürüsü ile karşılık veriyorlar. İşte Türk egemenlik sisteminin bütün tarihindeki "müthiş savaşçılığı" ve "yiğitlik" anlayışını kanıtlayan bir pratiktir bu. Ancak bütün bunlara karşın Partimizin de bir direnişçiliği vardır. Bu direnişçiliğimizin sayısal olarak zayıflığının fazla bir sorun teşkil etmediği anlaşılmış ve başarılabileceği ortaya çıkmıştır.

Bu saldırı ve direniş eylemlerimizin küçük başarılar olduğu söylenebilir mi? Elbette ki hayır! Eylemler yarattığı siyasal sonuçlar itibarı ile hiç de küçük başarılar olmadıklarını göstermişlerdir. Çok küçük sayıda ve ağır kış koşullarında sınırlı bir eylemlilik bile ulusal kurtuluş sürecine büyük atılımlar kazandırmıştır. Hatta çağdaş dünya ilk defa ulusal sorunumuzun mevcudiyetinden günlerdir bahsetmektedir. Zaten bir halk, eğer yaşam isteğini öncüleri aracılığı ile böyle ortaya koymazsa, onu ne dostlar ve ne de düşmanlar hesaba katar. Biz bu süreci yaratmamış isek, başka halklardan ve güçlerden medet ummaya da hakkımızın olmadığını bilmek zorundayız. İşte, parti ve halk olarak bugün böyle bir noktaya doğru geliyoruz. O halde bu yıl, halkımızı çağdaş dünyaya açmanın, kendisini ona kabul ettirmesinin ve dünya güçleri tarafından dikkate alınmasının da parlak bir yılı haline getirilmiştir. Başka bir deyişle, 1987 yılı, halkımızın ulusal kurtuluş talebinin, Partimizin sorumluluğunda yüksek bir temsilini beraberinde getirmektedir. Açık ki bu gelişme muazzam sorunları da bağrında taşımaktadır. Ancak, devrim ustaları, bir yerde sorunun kendisini yoğun bir biçimde duyurması ve dayatmasıyla, onun çözümünün de yakınlaştığının bilinmesini sık sık belirtmişlerdir. "Sorunun varlığı" denilir, "bizzat çözümünü de gerekli kılar." Veya sorun olmadığı yerde çözüm de düşünülemez. Çözüm ise, mutlaka sorunun bilince çıkarılmasına yakından bağlıdır ve bunlar bir çelişkinin iki yanıdır. Bu nedenle, çözümün yakınlaştığını, sorunun kendisini bu biçimde dayatmasından da anlamak mümkündür. O halde, son eylemlerin büyüklüğü, sorunu tarihin ve çağdaş insanlığın gündemine getirmesinde yatmaktadır. İşte TC'nin bu eylemler karşısında görülmemiş kudurganlığının nedeni budur. Yoksa birkaç hainin evinin başına yıkılmasına, yandığından değildir. TC bu kadar masrafı, kıyametleri koparmayı, varını yoğunu ortaya koymayı bir kaç hainin evinin başına yıkılmasından dolayı yapmıyor. O zaten her gün ev, aile ve köyleri ortadan kaldırmaktadır. En son 465 köyümüzü göçettirme kararı vermiştir. Bugün Kürdistan nüfusunu nasıl altüst edeceğinin planlarını yapmakla meşguldür. TC halkımıza acımak şurda kalsın, onun yarınını nasıl zindan edeceğinin sinsi planlarının peşindedir. Halkımızı toprağından sökmenin, kökünden koparmanın en tehlikeli hesaplarını yapmaktadır. Ancak düşmanın bütün bu sinsilik ve çığırtkanlığına rağmen, son eylemler ve bunların yol açtığı gelişmelerle birlikte '87 yılı Newrozuna büyük bir umutla girmekteyiz. Tabii ki bu umudumuzun dayandığı somut ve gerçekçi gelişmeler sözkonusudur. Bu gelişmeler yalnız bu eylemlerden ibaret değildir. Partimiz önemli bir süreci geride bırakmıştır. Bu süreç eylemlere güç kaynağı olurken, aynı zamanda, bunlardan daha gelişkinlerinin gerçekleştirilebilineceğini de ortaya koymuştur. İşte Partimiz bunun büyük planlaması içindedir. Yalnız Partimiz değil, halkımız da katılımını yüksek derecede gerçekleştirebileceğinin heyecanı içindedir. Halkımız dev gibi bir uyanışı yaşamaktadır. Sadece son dönemdeki gelişmeler milyonlarca insanımızı uyanışa itmiştir. Uyanan bir halk kadar kudretli bir güç yoktur. Karşısına çağdışı bütün gericilik dikilse de, yine de bunu altetmeye muvaffak olabilir. Yeterki bu uyanışını ve direnişini kendi öz savaşımına uygun ve doğru bir siyaset altında yürütebilsin. İşte Partimiz buna cevap veriyor. Bu uyanışı hem yaratıyor, hem yönlendiriyor; hem bu uyanıştan büyük güç alıyor ve hemde buna büyük bir güç veriyor.

Partimiz bugün tarihinde görülmemiş planlılık, olgunluk içinde, aceleye girmeden, sağa ve ertelemeciliğe düşmeden, cesaret ve fedakarlıklarla III. Kongre kararlarını her zeminde hayata uygulama gerçeğini yaşıyor. Bu da önemli bir umut ve

gelişme kaynağıdır. Bu yaşanan gelişmeler, önümüzdeki yıllara umutla bakmamızın bir nedeni olduğu gibi aynı zamanda, bu yılların gelişmelerle dolu olacağının bir kanıtıdır. Partimiz böyle bir atılım ve planlama sürecine büyük bir çabayla, önemli bir ideolojik mücadele, teorik açılım ve örgütsel gelişmeler temelinde girmiştir. Ve artık tarihimizde ve her zamankinden daha fazla günümüzde PKK'nin önderliği kesinleşmiştir. Bu gerçeği bugün dost da, düşman da teslim etmektedir. Daha düne kadar bu önderlik önce teorik düzeyde, daha sonra ideolojik, siyasal hat düzeyinde gerçekleşmişti. Ancak günümüzde bu pratik önderlik düzeyine yükselmiştir.

Artık bütün bu gelişmeler ve kazanılan mevziler temelinde Partimiz, ulusal kurtuluş savaşımızı daha üst bir aşamaya sıçratmanın, bunun için de özellikle sürecin önemli bir görevi olan Halk Ordusunun kuruluşunu gerçekleştirerek halk savaşının gelişim sorunlarını çözmenin pratik çabası içine girmiş bulunmaktadır. Halkımızı ordulaştırmak, bir halk ordusu yaratarak mücadelemizi daha örgütlü ve yaygın bir hale getirmek ve düşmanla savaşı yoğunlaştırmak, geleceğe değil, günümüze ait en büyük görev durumundadır. İşte bu nedenle '87 yılı Newroz'una büyük bir umut ve coşkuyla girerken, Halk Ordumuzun kuruluşunun önemli bir aşamasında bulunduğumuzun bilinciyle, süreci bir de bu yönüyle değerlendirmek gerekmektedir.

PKK, CEPHELEŞEN VE ORDULAŞAN HALKTIR

Gerek yeni bir Newroz dönemine girerken ve gerekse bu dönemin en önemli ve güncel görevi olan Halk Ordusunun kuruluşu ve silahlı mücadele sorunlarımızı değerlendirirken, bu bizi, Partimizin ve halkımızın yiğit önderlerinden ulusal direniş kahramanımız Mahsum KORKMAZ yoldaşın şehadetini anmaya götürmektedir. Çünkü O'nun şehadeti yeni bir Newroz'a ve özellikle bizi Halk Ordusunun kuruluş kararı ve pratiğine götüren en büyük nedendir. Agit yoldaş, Newroz'ların yüksek bir umutla karşılanması gerektiğini bilen, buna göre savaşan seçkin bir komutandı. O, bu bilinçle ve en zor koşullarda yeni atılımlar yaratılabileceğinin sarsılmaz inancıyla, ulusal kurtuluş mücadelemize dayatılan tasfiyecilik ve köy korucuları adlı ihanet şebekesine karşı dişediş bir mücadele içerisinde '86 Newroz'unu yaratmış; Parti taktiğimizin de derinlemesine ve en yaratıcı bir şekilde hayata geçirilmesinin seçkin bir örneğini teşkil etmiştir. Agit yoldaş, ulusal kurtuluş mücadelemize bir hançer gibi saplanmak istenen köy koruculuğu gibi ihanet oluşumlarının acımasızca ve ertelenmeden ezilmesinin gerektiğini her zaman vurgulamış, '86 Newroz'u bu emrin seçkin eylemsel bir atılımı olmuştur. O, aynı zamanda, gerilla ordusunun, halkımız ve silahlı mücadelemizin kaderi açısından taşıdığı büyük önemi erkenden kavrayan, bunun yaratılması için en önde yürüyen bir komutan olmuştur.

Mahsum KORKMAZ yoldaşın, seçkin militan özelliklerini ve yüksek komuta yeteneklerini, Partimiz ve halkımız çok iyi bilmektedir. Partimiz ve halkımız, şehadeti üzerine yapılan yemine bağlı kalacak ve bu bağlılığın gereklerini, O'nun uğruna çok çaba sarfettiği Halk Ordusunun kuruluşunu gerçekleştirerek ve her türlü ulusal ihaneti amansızca ezerek mutlaka yerine getirecektir. Son kış eylemleri ve partimizin gerilla ordusunun kuruluş kararına ulaşması, böyle bir bağlılığın somut adımlarıdır. Ancak bunlarla sınırlı kalınmayacak, ordumuzun kuruluşu ve silahlı eylemlerimizin daha da ezici vuruşlarla yürütülüp yaygınlaştırılması, bunların zaferle

taçlandırılması sağlanacakır. O halde, Partimiz ve halkımız, yeni bir Newroz dönemine girerken ve büyük şehitlerinin mücadelelerini anarken, bu güncel görevlerinin bilinci ve sorumluluğu ile hareket edecektir.

Mahsum KORKMAZ yoldaşın şahsında en yüce bir değere kavuşan Halk Ordulaşması faaliyetimiz bugün çok önemli bir evreye ulaşmıştır. Partimiz ve halkımız, Halk Ordusunun kuruluşu için bugün yoğun bir çalışma içindedir. Bu, halkımızın geniş bir savaş cephesi içinde örgütlendirilmesi, halk savaşımızın ileri boyutlarda geliştirilmesi, hareketin büyük ve örgütlü bir kitle hareketi düzeyine ulaştırılması demektir. Partimiz şimdi de geniş bir kitle gücüne yön vermekte ve büyük bir halk hareketi özelliği taşımaktadır. Partimiz, her zaman "örgütlü bir halkın gücünün her şeye kadir olduğu" anlayışıyla hareket etmiş ve böyle bir yapıyı sürekli yaratabilmiştir. Faşist Türk sömürgeciliğinin azgın imha planları karşısında kendisini yaşatan güç, daha kuruluş döneminde geniş bir halk hareketi haline gelmeyi başarmış olmasıdır. 1981-82 yıllarının karanlık döneminde bile, kısmen daralmış da olsa, bu özelliğini, kitle ilişkilerini korumayı ve yaşatmayı bilmiştir. Daha sonraki süreç yeniden geniş kitlelere açılım sürecidir ki, bu süreçte faşist-sömürgeci vahşete karşı gösterdiği yüce direnişle en geniş halk gücünü etkilemiş, yetersizlikler nedeniyle bu gücü örgütleyememişse de önemli bir zemin ortaya çıkarmıştır. İşte 1986 yılı, bu zemini örgütlü hale getirmede ve bunun önündeki her türlü engelleyiciliği aşmada en yüksek karar yılı olmuştur.

1986 Newroz'unda Agit yoldaş gibi büyük bir halk önderi ve komutanın yüce uğraşlar içindeki şehadeti bu kararlılığın birinci büyük zirvesidir. O, kutsal kanını toprağa akıtırken partimiz ve halkımız için Halk Ordulaşmasının yaratılmasını mümkün ve varlığımız açısından mutlaka gerekli bir emir haline getirmiştir. Bu emir, en geniş uygulama gücü haline, Parti tarihimizin belki de en büyük zirvesi olarak anılacak olan III. Kongre'de gelmiştir. Partimizin III. Kongresi, devrimci direniş çizgisinden, halkımızın kutsal kurtuluş davasından ve bu davaya bağladığı sarsılmaz umut ve inançtan, direniş mücadelesi pratiğinden, yaratılan direniş değerlerinden, ölçülemez değerler olan direniş şehitlerinden ve Agit yoldaşın emrinden aldığı güçle, Parti içinde ve dışındaki her türlü tasfiyeci ve gerici yaklaşımları bertaraf ederek, PKK'yi örgütlü bir halk yapacak olan Ulusal Kurtuluş Cephesinin ve Halk Ordusunun örgütsel inşasını gerçekleştirme kararlılığını yenilemiş ve geliştirmiştir. İşte 1987 Newroz atılımını yaratan esas güç budur. Ve 1987 Newroz'u, bu kararlılığın belli bir uygulanması olarak, yeni bir gelişme döneminin açılmasında başarılı bir başlangıç olmuştur.

Bu başlangıç atılımının daha şimdiden yaratmış olduğu büyük siyasal gelişmeler vardır. Ülkemiz ve halkımız tarihi boyunca böyle elverişli siyasal ortama ve böyle büyük gelişmelere tanık olmamıştır. Elbette bu, aynı düzeyde bir pratik gelişme de demektir ve içinde bulunduğumuz dönemin en büyük özelliği ileri pratik sonuçlar ortaya çıkarması olacaktır. Bu sonuçların neler olacağı da Kongre kararlarımızda mevcuttur. Yeni bir Newroz'a yürürken yaratılacak pratik sonuçlar, yaşanılan eylemlilik ve gelişmelerde daha iyi görülmektedir. Halkımızın Cephesel örgütlenmesinin yaratılması için büyük bir faaliyet başlamıştır ve bu çabalar en iyi sonuçlarını mutlaka verecektir. Halk Ordumuzun kuruluşunun başarılması, onbinleri kucaklayan bir gerilla ordusuna ulaşılması bu dönemin en büyük gelişmesi ve kazanımı olacaktır. Halkımızın siyasal ve silahlı ordulaşmasında bu dönem katedeceğimiz mesafeler, gelecek açısından sonuç belirleyicilik gibi bir özelliğe sahip olacaktır.

Elbette böylesi gelişmelerden bizi alıkoyabilmek ve hatta imha edebilmek için düşman da akılalmaz çabalar harcayacak ve her türlü vahşeti kusacaktır. Partimizin ve halkımızın kutsal çabalarına karşı şimdiden binbir çeşit yeni yöntem geliştirmeye, tarihinin ve dünya gericiliğinin özelliklerini daha iyi uygulamaya çalışmaktadır. Düşmanın bugün muazzam tedbirlere başvurması, yeni biçimler geliştirmesi, doğrudan bizim yeni gelişme evresine ulaşmamızı boşa çıkarmaya yöneliktir. Bunun için, basına da yansıdığı gibi, genel kurmaylık tarafından binlerce köy dağlık ve ormanlık alanlardan boşaltılmaya, halkımız toptan Kürdistan'dan sürgün edilmeye çalışılmaktadır. Bu nedenle köyleri aç bırakıyorlar, baskı yapıyorlar ve işkenceye alıyorlar. Şimdiye kadar kesin belirleme yapılan köylerin sayısı 465'tir. Bunun kısa sürede daha da artacağı, bu sayının binlere ulaşacağı da açıktır. Bu, tümüyle köylülüğün gerillaya katılışını engellemeye yönelik ön bir tedbirdir. Bu ön tedbirlerden diğer bir önemli olanı da uzun bir süredir pratikte işletilen, gençliğin çok yaygın bir biçimde, Türkiye metropol şehirleri ve özellikle Avrupa metropollerine taşırılmasıdır. Sömürgeciler, gençliğin bu şekilde, özellikle Avrupa merkezlerine taşırılmasını yoğun bir biçimde teşvik etmekte, çıkış için çeşitli kolaylıklar ve imkanlar yaratarak, gençliğin geniş kitleler halinde gerillaya katılımını önlemeye çalışmaktadır. Ayrıca, önemli köyleri stratejik köyler teşkil edecek şekilde bir araya getirerek ovaya indirmekte, birçoğunu Türkiye'nin deniz sahillerine götürmektedir. Bunun için Söke ve hatta Kuşadası gibi alanlar açılmaktadır. Belirtildiği kadarıyla bir Kuşadası'nda 160 hanelik bir köy kurulmuştur. Buralara göçettirilenler tabii ki en azından bunun beş katını da kendileri oraya çekeceklerdir. Böylece binlerce insanımızı sadece bu tür tedbirlerle sahil kenarlarında oyalandırmayı düşünmektedirler. Bunun karşısında, "bölgenin etnik yapısını değiştirme" sloganıyla, Artvin'den, Trabzon'dan, Ordu'dan köyleri de Kürdistan'a taşırmayı düşünmekte ve hatta uygulamaktadırlar. İşte GAP projesine büyük bir umutla bağlanmalarının, bu projeden bir kurtuluş umudu olarak sözetmelerinin nedenlerinden biri de budur. Yani sömürgeciler, GAP'la ulusal temelimizi zayıflatmaya, yok etmeye yönelmek durumundadırlar. GAP'la birlikte, geniş çiftliklere ulaşmayı, plantasyonlar yaratmayı, bu plantasyonlarda ise öz proleterleşmeyi değil, Türkiye'den devşirme işçiliği geliştirmeyi planlamakta, bununla da sınıf temelini cılız tutmayı hedeflemektedirler. GAP projesi hakkında sık sık övücü sözlerin söylenmesi ve üst düzeyde toplantıların yapılması, GAP projesini halk savaşımız karşısında bir kurtarıcı simit olarak görmelerindendir. Bunun içindir ki, "GAP, PKK'ye dayatılan en ciddi projedir" diyorlar. Tabii, halk savaşımıza karşı bunun dışında diğer proje ve düşünceler de vardır. Stratejik köyler projesi, ki DSP buna "köy-kent politikası" diyor ve bunun "terör"e karşı en etkin tedbir olacağını iddia ediyor. Geride diğer projeler, özellikle ajanlaştırma, işbirlikçi-ajan örgütler oluşturma projeleri gibi projeler de bulunmaktadır. Bunların hepsi, gerillaya karşı alınan askeri, siyasi, ekonomik ve sosyal tedbirleri oluşturmaktadır.

Bütün bunların, PKK'nin yürüttüğü savaşa karşı alınan ve alınması gereken tedbirler olduğunu düşman cephe de itiraf etmektedir. Ayrıca, bunlarla da sınırlı kalınmamakta, komşu ülkelerle, Partimizin önderlik ettiği ulusal kurtuluş savaşına karşı, birlikte hangi tedbirler geliştirebileceklerini, ortak hangi hareketlere ve operasyonlara girişebileceklerini tartışmakta, araştırmakta ve bunları ilgili hükümet veya devletlere dayatmaktadırlar. Yani TC, Partimizin yürüttüğü savaşa karşı aldığı önlemleri, bölgesel bir politikaya dönüştürmeye çalışmaktadır. Bu, düşmanımızın, mücadelenin ve özellikle gerilla savaşının, bunun kurumlaşmasının ve ordulaşmasının karşısında içine girdiği korkunç panik ve acizliği göstermektedir. İşte, karşı-devrim cephesinin, gerillaya karşı aldığı önlemler ve başvurduğu yeni seçenekler bunlardır. Tabii ki, süreç içinde yeni tedbir ve seçenekler de ortaya çıkacaktır. O halde, bizim mütevazi gerilla savaşımız, bütün bunlar karşısında neye sarılacaktır? Partimizin doğru-devrimci ulusal kurtuluş siyasetinden başka bir şeye sarılabilir mi? Açık ki, hayır! Zaten düşman bunun dışında sarılacak hiçbir şey bırakmamıştır. Muazzam işsizlik, ülkemizin yağmalanması, bireyin düşürülmüşlüğü, ulusal yapının eritilmesi vb. her türlü sömürgeci politikaya karşı yapılacak tek çıkış, halk savaşını geliştirmek, bunun için gerilla aşamasına geçmek ve ordulaşmaktır. Ülke halkına bunun dışında ne sunulabilir? Suskunluk, imhayı sonuna kadar kabul etmek ve ona destek olmak anlamına gelir. Genel bir isyanın ise koşulları yoktur. Barışçıl çalışma, örgütlenme ve mücadele yöntemi ise Kürdistan için rüyalar aleminde gezmek demektir. Türkiye devrimini yakın bir zamanda gelişmesini beklemek ise, ham bir hayaldir. O halde hiçbir şey yapılamayacak mıdır? Hiçbir şey yapmamakta ancak ölülere mahsus bir durumdur. Bizim halkımız ve direnişimiz yaşamaktadır. Bu nedenle girilmesi gereken biricik doğru yol, halkın bu denenmiş savaş silahını keskinleştirerek uygulamamızdır. Kaldı ki, bu yabancısı olunan veya yeni icat edilen bir durum da değildir. Partimiz, böyle bir sürecin hem hazırlayıcısı ve hem de yaratıcısıdır. Partimiz, böyle bir savaş sürecini büyük bir çabayla hazırlamaktadır. Şimdi bunu üst bir evreye ulaştırmak istiyor. O halde, Parti ve halk olarak, bugünkü ulusal-toplumsal yaşamımızda ve düşmanın çok tehlikeli dayatmaları karşısında, ortaya çıkarılacak, dayatılması gereken biricik ve vazgeçilmez en etkili sonuç alabilecek savaş yöntemi ve örgütlenme tarzı gerilla ve savaşıdır. İşte Partimiz bunun bilinciyle ve somut dayatma-

sıyla hareket ediyor, ve halkımız için son derece gerekli bir gerilla kuruluşuna önderlik ediyor. Ve bu çalışmaları ile her geçen gün, siyasal ve silahlı bakımdan halk ordulaşması olan gerçekliğini sürekli geliştiriyor.

KAZANAN VE YENİYİ YARATAN BAĞIMSIZLIK ÇİZGİSİ, KAYBEDEN VE ESKİYE AİT OLAN İŞBİRLİKÇİLİK, REFORMİZM VE UZLAŞICILIKTIR

Partimiz, ulusal kurtuluşumuz için böylesine önemli bir aşamayı yaratmanın, halkımızı bağımsızlık ve özgürlük çizgisinde yürütmenin yoğun bir çabası içinde bulunurken, öte yandan çeşitli yarı-feodal, yarıburjuva aşiretçi ve küçük-burjuva reformist işbirlikçi anlayış ve akımların da, sınıflarının yoz çıkarlarını temel alarak, kendilerini çok olumsuz biçimlerde ulusal kurtuluş hareketine dayatmaya çalıştıkları, bunların geçmişte olduğu gibi günümüzde de bağımsızlık akımına karşı önemli çabalar içinde bulundukları çok iyi bilinmektedir. Sürecin çok yönlü özelliklerini ve görevlerini ortaya koyarken, bu akım ve anlayışların güncel durumlarını, özellikle günümüzde ulusal kurtuluş hareketine ve halkımızın birliğine hangi olumsuzlukları dayattıklarını da belirtmek gerekir.

Bugün Kürdistan zemini, hem toplumsal yapı, hem de ideolojik-siyasal yaklaşım ve şekillenmeler bakımından şimdiye kadar hiç görülmemiş bir düzeyde aydınlıktır ve ileri bir mücadele konumunu yaşamaktadır. Çeşitli sosyal güçler, bunların ideolojik-politik temsil ve pratik gerçeklikleri epeyce aydınlanmıştır. Biz, şimdiye kadarki değerlendirmelerimizde bu gelişimin tarihi sürecini inceledik ve çeşitli güçlerin temel yaklaşımlarını ve bunların anlamını açıkça ortaya koyduk, Ve hem bu değerlendirmelerimizde, hem de bunların gerçekleşmesi olarak işleyen pratik süreçte gördük ki, kazanan ve yeniyi yaratan bağımsızlık çizgisi, kaybeden ve eskiye ait olan ise işbirlikçi-teslimiyetçi çizgidir. Çok çeşitli biçimlerde yapılmış olan bu değerlendirmeleri yeniden tekrarlamanın fazla yararı yoktur. Örgütsel yapılanışları ve pratik eylemlilik durumlarıyla açıkça ortada olan bu çizgilerin bugünkü durumları hakkında bazı belirlemeler yapmak daha yararlı olacaktır.

En başta, daha çok aşiretçi-feodal yapıya dayanan ve çeşitli küçük-burjuva çevreleri de kendi bünyesinde toplamak isteyen işbirlikçi-reformist eğilimin bugünkü durumunu ve çabalarını iyi anlamak gerekir. Bu akımın programsal, stratejik ve taktik anlayışları yeterince bilinmekte ve bunların geçmiş süreç boyunca genel gelişmelerin Kürdistan'daki taktik bir ögesi olarak ortaya çıktıkları görülmektedir. Bugün de İran-Irak savaşının genel stratejisi içinde bunların temsilindeki Kürt ulusal faktörü bir taktik öge durumundadır. Savaşı İran kazanırsa kendi stratejisinin taktik ögesi haline getirdiği güce ne yapacağı, ne vereceği ortadadır. Irak kazanırsa ne yapacağı ise geçmişte yaptıklarından bellidir. Ve savaşın sürüp gitmesinin de nelere mal olduğu gözler önündedir.

Bu güçler, Partimiz Kuzey-Batı Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesini yeniden yükseltmeye başladığında, Partimizle bir ilişki zemini içinde bulundular. Başlangıçta bu ilişki oluşturma fazla bir sorun yaratmadı. Bunun nedeni, bu akımın, Partimizin o ağır koşullarda ve sömürgeciliğin saldırıları altında fazla gelişme ve yaşama şansını bulamayacağı veya böylesi bir gelişmeyi kolayca engelleyebilecekleri anlayışında olmalarıydı. Bu nedenle, Partimize de o bilinen geleneksel ilişki statüleri ile yanaşma durumunda olup hareketimizi de bu ilişki statülerinin bir parçası haline getirebileceklerini zannetmekteydiler. Bu akım ve bu merkez, gerek örgüt olarak kurulurken, gerek çeşitli isyan ve mücadeleler geliştirirken ve gerekse bir askeri güç olarak hareket ederken yıllardır ve ısrarla Kürdistan genelindeki mevcut birçok gelişmeyi kendisine tabi kılmaya çalışmış, bağımsız gelişmelerin ortaya çıkması ve güçlenmesi önüne engel çıkarmıştır. Bu akımın kendisi de bağımsız değil, devamlı dıştaki şu veya bu stratejik gelişmenin bir parçası, bir taktik unsuru olmuş ve hala bu durumunu devam ettirmektedir. Bu akım bu durumu ile, ne Kürdistan'ın geneli için olumlu olan gelişmelerin yükselmesine katkıda bulunmakta, ne de kendisi bağımsız bir kararın ve hareketin sahibi olmaktadır. Bu akımı temsil eden güçler, şu veya bu dış gücün kendisi için dayattığı kararların bir parçası, başlı başına bağımsız bir organizasyon değil, dış bir organizasyonun uzvudurlar. Bunun anlamı şudur ki, ulusal kurtuluş gibi bağımsız insiyatif ve karar isteyen bir hareket içinde bunlar kendi başlarına rol sahibi olamamaktadırlar. İşte, bağımsızlık akımı ile bu akım arasındaki farklılığın özünü de bu teşkil etmektedir.

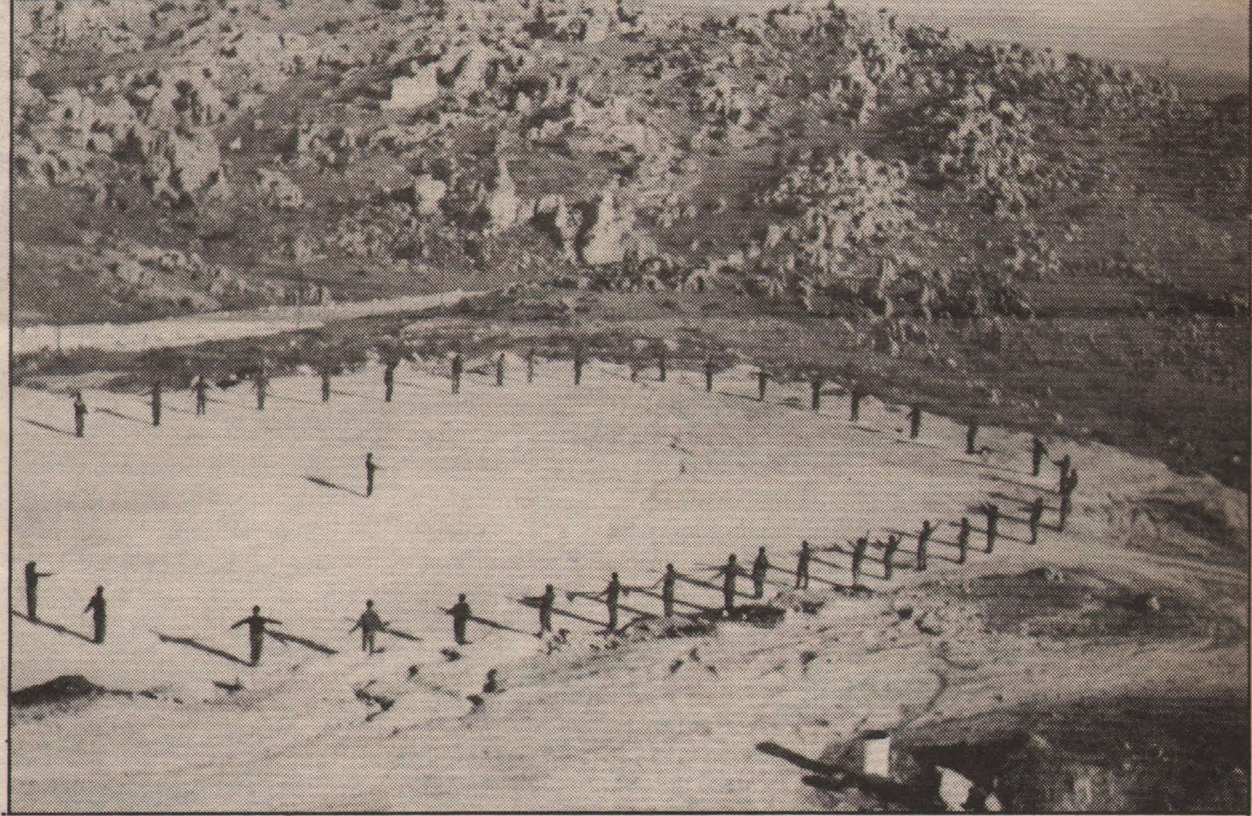
PKK Hareketi, doğuşundan bu yana, ideolojiden politikaya, örgütlenmeden eyleme kadar tüm alanlarda bağımsızlık ilkesini esas almış, bu ilke temelinde mücadeleyi yükselten, halkının özgücüne dayanan, ulusal özgürlük ve eşitliği mücadelesinin önemli ögeleri olarak görmüş olan bir harekettir. Hareketimizin doğduğu ve bugün üzerinde bağımsızlık mücadelesini yürüttüğü Kürdistan parçası, sosyo-ekonomik gelişmeyi hem nicel hem de nitel olarak daha çok yaşayan ve sorunun ana çözüm merkezi durumunda bulunan en büyük parçadır. Partimiz, doğru bir ideoloji, politika, strateji ve taktiğin sahibi olarak, halkımızın genel bağımsızlık ve özgürlük arzusunu formüle etmiş ve bunun sonucu olarak, sorunun genel çözümü için en büyük sorumluluğu yüklenerek, Türk egemenlik sistemine karşı yoğun bir mücadeleyi geliştirmiştir. Diğer merkezlerin ise, genel sorunun çözümü için bir stratejileri ve bu stratejiye uygun olarak sorunun geneline doğru bir yaklaşımları sözkonusu değildir. Bunların soruna yaklaşımını taktik düzeyde bir yaklaşım olarak değerlendirmek bile mümkün değildir. Çünkü bunlar, başka ve dış strarejilerin bir eklentisi olduklarından, bu biçimi ile bir taktik güce ulaşma veya taktik bir yaklaşım içinde bulunma durumunu arzetmektedirler. Bugün her ne kadar bunlar da bir stratejiden bahsediyor ve bazıları, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını esas aldığını, otonomi ilkesini terkettiğini belirtiyorsa da bunun bir taktik slogan ya da daha değişik bir politikanın ürünü olup olmadığını, pratiği izleyerek görmek gerekir. Çünkü, devrimciler, ciddi mücadelenin sahipleri, öyle hemen ortaya atılan sözcüklere, bu sözlerini gerektirdiği hiçbir pratiği görmeden inanacak kadar saf değildirler. Hemen belirtmek gerekir ki, ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunmak ve bunu bir ilke olarak benimseyip yürütmek öyle göründüğü gibi basit bir olay değildir. Bu ilke, dünyaya sağlıklı yaklaşımı, ulusal kurtuluşun strateji ve taktiğinin yeniden ele alınışını ve bütün bunların pratikte sağlıklı olarak adım adım gerçekleştirilmesini gerektirir. Bu açıdan ortaya atılan sloganın ve yapılan tartışmanın gerçeğinin ne olduğu sorulmaya değer bir sorudur. Bu tartışmalar ne kadar gerçekçidir ve bunların sonucu ne olabilir? İşte tüm bunları iyiniyetle bekleyeceğiz ve göreceğiz. Ancak bu iyiniyetimiz ve bekleyişimizi burada dile getirirken, bu akımın ve bunu temsil eden güçlerin geçmiş ve özellikle güncel durumlarını, bunun ulusal kurtuluş hareketine olan olumsuz yansımalarını değerlendirmek ve eleştirmekten de asla geri durmayacağız.

Bu merkez, geçmişte ve günümüzde çok çeşitli örgütlerde yapılar ve önderlikler biçiminde ortaya çıksa da, genelde akımı temsil eden güçler tek bir noktada birleşmektedir. Bu da, kendilerinin Irak Kürdistanı diye tabir ettikleri Güney Kürdistan'ı otonom yapmak bunun için burayı merkez olarak görmek, buraya dayanarak, diğer parçalar için örgütler geliştirmek, veya var olan örgütleri Güney parçasına, buradaki hareketin çıkarlarına tabi kılmaktır. Bugün bu çıkarlar nedir? Bu çıkarlar, İran ile, halkımızın gerçek çıkarlarını ifade etmeyen, ilkesiz olan, programa bağlanmayan, bu nedenle İran'ın taktik bir uzantısı olmaktan öteye gitmeyen bir ilişkiden başka bir şey değildir. Böyle bir taktik ilişki, halkımızın ulusal kurtuluş hareketinin ne kadar çıkarınadır? Bunu sorarken, taktik ilişkilerin kurulamayacağı belirtilmiyor, taktik ilişkiler kurulur ve tür ilişkiler geliştirilebilir. Ama, burada önemli olan, taktiğin üzerine oturduğu anlayışın çerçevesi ve asıl amacıdır. Bu nedenle lehte olan taktik ilişkiler vardır, aleyhte olan taktik ilişkiler vardır. Kazanç sağlayanlar ve çıkarımıza olanlar vardır, kaybedilenler ve tümü ile karşıyı kazandıranlar vardır. İşte bunun açıkça ve dürüstçe ortaya konulması gerekmektedir.

İran'la ilişki kurulmasın veya kurulmaz demiyoruz. İran yönetimi, iddia ettiği gibi, eğer halkların özgürlüğüne islami çerçeve içinde bile olsa rıza gösteriyorsa, islami halklar arasında özgürlük ve eşitliğe sadakatlıysa, bunu program ve eyleminde ortaya koymalıdır. Bunu istemek ve bunu temel alarak ilişkileri geliştirmek hem halkımızın bir hakkı, hem de çıkarlarının bir gereğidir. İşte, bu taktik ilişkiyi kuranlar da bunu ortaya koymalıdırlar. Bu ilişkide güvenceleri var mıdır? Bunun ekonomik ve siyasal içeriği nedir? İlişkinin bedeli nedir? Bu ilişkiden temelde kazanan kimdir, kaybeden kimdir? Bütün bunlar halkımıza açıklanmalı, soruların doğru ve net cevabı mutlaka verilmelidir. Bu gerçeklerin tartışılmasına, ister islami çerçevede, ister ulusal kurtuluş çerçevesinde, isterse bilimsel sosyalizm çerçevesinde olsun, büyük ihtiyaç vardır. Halkımız bunu ısrarla dayatmakta ve cevaplar beklemektedir.

Diğer yandan, bu merkezin, Türkiye'ye yönelik ilişki ve yaklaşımlarını da değerlendirmek gerekmektedir. Bunlar daha ilk eylemlerimizle birlikte partimize "eylem zamanı değildir" dayatmasında bulunmuşlardır. Şimdi kırk yıldır halen "eylem zamanı değildir" diyerek ellerine geçirdikleri önderlik avantajını çok olumsuz bir biçimde ve tarihsel bir saptırma olarak Kürdistan'ın en büyük parçasına dayatmak ne anlama gelir? Bugün çok iyi biliniyor ki, geçmişte de bu kadar tehlikeli ve çok olumsuz gelişmeler yaşanmıştır. TC, geçmişte bulunan Kürdistan parçasında, uyanış ve gelişmelerin ortaya çıkmaması, bunlara yardımcı olunmaması için, bu akımı temsil eden bazı güçlere pratikte bazı kolaylıklar sağlayacağını belirtmiştir. Bunların sınırlı kullanılması, bunun için kolaylıkların sağlanacağı, buna karşın büyük parçadaki gelişmelerle ilgilenmemeleri, destek olmamaları, TC'nin dayatmaları arasındadır. Yıllardan beri sürdürülen bu politika, son dönemlerde TC tarafından daha tehlikeli bir düzeye sıçratılmak istenmektedir. Sınıfsal gerçeklikleri ve yıllardır yürüttükleri tutarsız politikaları ile böyle bir dayatmanın içine kolayca çekilebilecek bu güçler, ulusal hareketimizin genel çıkarları ile oynanamayacağını, bunun için direkt veya dolaylı kurulabilecek bu tür ilişki ve yaklaşımlardan uzak durmaları gerektiğini ve bunun yurtseverlikle çelişeceğini bilmek zorundadırlar. Hatta bunun zimnen olan yaklaşımlar dışına taştığı, Ankara ile ilişkide olan bazı güçlerin tartışma ve görüşmeler içinde bulunduğu da gözlemlenebilen gelişmeler arasındadır. TC'nin, ulusal hareket içindeki bu uzlaşma ve işbirlikçiliği meslek edinmiş güçlere büyük umut bağladığı basına ve hatta yabancı basına kadar yansıyan bir durumdur. Tabii bu güçlerin geçmiş pratikleri de bu açıdan fazla olumlu değildir. Bundan hareketle, geçmişi de anımsatan Türk basını ve politikacıları, İngilizlere karşı Musul meselesinde olduğu gibi, bugün de Türk egemenliğini tehdit eden, sarsan PKK sorununa karşı "Irak Kürt hareketine ilgi göstermenin çok yararlı olabileceğini" belirten değerlendirmeler yapmaktadırlar. Bu değerlendirme ve yaklaşımlara tabi tutulanların mevcut durumları, politika ve yönelimleri gözönüne getirildiğinde, genel ulusal çıkarlarımız açısından bunların nasıl bir tehlike oluşturduğu çok daha iyi anlaşılacaktır. Hatta hesaplar, Güney Kürdistan'ın Türkiye'nin 69'uncu vilayeti haline getirilebileceğine doğru kaydırılabilinmektedir.

Bugün Türk sömürgecilik sistemi içinde erimiş Kürt ihanet çevrelerinin de, ulusal kurtuluş mücadelemiz ve önderi PKK'ye karşı yoğun bir faaliyetlilik içinde bulunduğu bilinmektedir bunların en başta da gelen bazı

hainler Türk Genel Kurmaylığı ile Güney Kürdistan'daki güçler arasında bir arabulucu sıfatı ile görüşmeler yaptığı görülmektedir. Yakın dönemde böyle bir yığın aracıya çeşitli bölgelerde rastlanmıştır. Birçok ağa, Ankara'ya ve diğer merkezlere giderek, Genel Kurmaylık ve öteki sömürgeci yetkililerle görüşmüş ve benzer içerikli birçok toplantı gerçekleştirilmiştir. Bu uşak aracılara belirtilenler, birincisi, PKK'nin "terörizmine" karşı durmak; ikincisi, sınır alanlarında bir tampon bölgenin oluşturulması; üçücüsü, PKK'nin bağımsızlık siyasetinin onaylanmaması; dördüncüsü, PKK'nin bağımsızlık ilkesi doğrultusundaki propagandasının etkisiz kılınmasıdır... Gerçekten, uşaklar görülmüştür, ama böylesine gözükara uşaklara da az rastlanılmıştır. Biz bunların, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesine bu aşamada dayatılan en gerici talepler olduğunu belirtiyoruz. Türkiye rejiminin bu taleplerini hayata geçirmek, yani Partimizi silahlı mücadeleden alıkoymak için milyarlarca para sarfettiği, üçyüzbin kişilik ordusunu ileri sürdüğü, kırkbin korucuyu silahlandırdığı, muazzam bir ajanlaştırma ve görülmemiş işkenceler dayattığı, ama bizi kutsal yolumuzdan uzaklaştıramadığı açıkken, bu güçler bunu nasıl gerçekleştirebilir? Bu büyük bir utanmazlık ve boş bir çabadır. Geçmişte de Partimize benzer talepler dayatanlar çıktı. Bunların hepsinin tehlikeli yönü, devrimci politikamızın ışığında ele alındı ve tahlil edildi. Hizmet ettikleri sınıf ve bu sınıfın politikaları açığa çıkarıldı ve halkımıza özümsetilerek bu politikaların teşhir ve tecriti rahatlıkla gerçekleştirildi. Yine karşılaşılan durum budur. Bu Politika ve bu talepler ulusal kurtuluş sürecimizi bulandırıyor, bağımsızlık stratejisinin çok tehlikeli bir engeli olarak ortaya çıkıyorlar.

Kürdistan'ın en büyük parçası olan Kuzey-Batı'da da bu politikaya çanak tutanlar, bu politikanın uzantısı ve propagandacısı olanlar bulunmaktadır. Bunlar, Güney'de nasıl bir direniş olduğundan ne kadar gerilla bulunduğundan bahsedip durmakta, ve bu tür propagandalarla kendilerini idare etmeye çalışmaktadırlar. Bu bayların maaşlı yazarlık yaptığı birçok gazete, bizzat Avrupa emperyalizminin de desteği ile çıkarılıp yayınlanmaktadır. Bunlara son dönem, bazı yeni isimli olanlar da eklenmiştir. Bu yayınların sayılarında bol bol Güney'deki durumlardan bahsediliyor ve gelişmelerin müjedesi veriliyor. Bu güruha sormak gerekiyor: Sizin halk hareketi, gerilla hareketi dediğiniz hareketin yürütücüsü hangi siyasettir? Veya gerçek gerilla hareketlerini, ulusal kurtuluş hareketlerini hangi siyaset ortaya çıkararak yürütmeye ve başarıyla sonuçlandırmaya muktedirdir? Bağımsızlık ve ulusal kurtuluş siyaseti ne demektir? Türk sömürgeciliğinin egemenliği altında bulunan büyük Kürdistan parçasındaki gelişmelerin halkımız açısından taşıdığı önem nedir? Bütün açısından her yönüyle stratejik bir role sahip olan Kuzey'in ve bu parçadaki halkımızın kurtuluşu için görüşleriniz ve programlarınız nedir? Strateji ve taktiğiniz nedir? Kimlerle ilişki ve ittifaklarınız vardır? İşte bu sorulara, bu baylar mutlaka cevap vermek zorundadırlar! Bunlara cevap vermeden, halkımızın karşısına çıkıp "ulusal kurtuluşçu olduğundan", "bağımsızlıktan yana olduğundan" bahsetmenin bir suç teşkil ettiğini bu baylar bilmelidirler. Türk orduları ve uçakları yıllardır kendi egemenliği altında bulunan Kuzey-Batı Kürdistan'a kan kustururken, seslerini fazla çıkarmayan bu güruh, Türk uçakları 5 km sınırı aştığında kıyamet koparmaya çalışmakla neyi amaçlamaktadır? Peki bu Kuzey-Batı parçası, işgal, istila ve imha altında bulunan Kürdistan'ın bir parçası değil de, bir gün, yarım saat bombalanan bu 5 km. lik alan mı sadece Kürdistan'dır? Hani ülke bir bütündü, her parçası değerliydi, direnme her parçasında kutsaldı, yine işgal, imha, baskı her yerde kahredilmesi gereken bir durumdu? Anlaşılmıştır ki, bunların sorunu vatan sorunu değil, uyduluk, çanak yalayıcılığı ve şakşakçılık sorunudur. Bunlar, Kuzeyde gecikmeli olarak ortaya çıkan, her türlü özden boşaltılmış, sınıfsal olarak işbirlikçi feodal-burjuva kalıntılardan dönüşmüş ve uşak bir aydınlaşmaya uğramış güçlerdir. Şu veya bu güce yaslanmayı, gelişme ve palazlanmayı bu şekilde sağlamayı politikalarının temeline oturtan bu güçler, bağlanacak merkez olarak kendilerine Güney Kürdistan'ı seçmişlerdir. Burada bir takım gelişmeler ortaya çıkarsa, buna dayanarak halkımızın büyük ve soylu bağımsızlık mücadelesini engeleyebileceklerini zanneden bu güçler, tehlikeli ve aynı zamanda sol maskeli olan, bu sözcükleri bol bol kullanan, bunlar temelinde de ittifaklar kuran, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı büyük bir gaflet içinde bulunanlardır. Bunun bir sonucudur ki, günlerdir dünya basınının ön sıralarında yer alan, TC ve basınının bile günlerce ve telaşla bahsettiği, ilerici insanlığın ve hatta düşmanın dahi "gerilla savaşı, gerilla eylemleri", "bağımsızlık savaşçıları" biçiminde tanımladıkları eylemler ve eylem haberleri hakkında, bunlardan tek kelime dahi çıkmamaktadır. Peki, bu sahte milliyetçiler, sol veya sosyalist maskeli baylar, bu gerçekleri ve güncel gelişmeleri hiç duymuyor ve görmüyorlar mı? Bu kadar direniş, bu kadar mücadele ve TC'yi titreten bu kadar gelişme, ulusal kurtuluşçuluk değil de, küçük bir haber Güney'den çıktı diye gazetelerinde bunu bol bol silahlı adam fotoğrafları ile süsleyip şakşakçılık yapmak mı ulusal kurtuluşçuluktur? Açık ki, bu faaliyet ve anlayış çok düşkün ve aynı zamanda yeni bir maskeleme ve komplo geliştirmenin çabasıdır. Bu çabanın içinde, tabii ki yine ulusal kurtuluş mücadelemizin tescilli aleyhtarı emperyalist çevreler de bulunmaktadır. Bilindiği gibi, daha yakın bir döneme kadar İsveç emperyalizmi ve TC'den kaynaklanan ve bu bayların da var güçleriyle destek oldukları "PKK teröristtir" kampanyası beş-altı yıldır sürdürülmekteydi. Birçok tertip ve provokasyonla birlikte yürütülen ve büyük umutlar bağlanan bu komplo, Partimizin ulusal kurtuluşçu çizgisi karşısında yenilgiye uğradı ve tutmadı. İşte bunun yerine bu sefer, bir yandan halden düşmüş bu işbirlikçi çevreleri ayakta tutabilmek, öte yandan Partimizin yükselttiği gelişmeleri ört-bas edebilmek için, İsveç'li dostlarıyla bu baylar, böylesi yeni arayışların içine girmişlerdir. Bu nedenle yayınlarında, bir yandan "İsveç Dışişleri Bakanı'nın Kürtler hakkında ne kadar iyi düşüncelerinin bulunduğu ve Batı çevrelerinde Kürt sorununun nasıl olumlu ele alındığından" bahsedilip durulurken, öte yandan Güney ve Doğu Kürdistan'a ilişkin haber ve fotoğraflar yayınlanmaktadır. Ancak, bunları yayınlarken, propagandasını yaptıkları güçlerin mevcut siyasetlerine hiç dokunmamaktadırlar. Gerek Irak ve gerekse İran'la sürdürülen mevcut taktik ilişkilerin durumunu hiç tartışmamaktadırlar. Buna rağmen, hiç utanmadan, "gerilla savaşı", "halkımızın silahlı savaşımını geliştiriyorlar" vs. biçiminde takdimde bulunmaktadırlar. Fakat, her nedense, büyük düşmana karşı, büyük direnişin adını bile ağızlarına almıyorlar. Görülen odur ki, bu bayların bağlı bulunduğu metropol merkezleri bile, soruna böyle eğilmiyor. O halde, açık ki bunlar, Kürt hakim sınıflarının en son temsilcilerinin içine düştükleri derin açmazın şaşkınlığı içindedirler. Şimdiye kadar ulusal sorunu, emperyalist ve sömürgeci çerçeve içinde, şu veya bu güce sunulan bir taktik öge olarak ele almaktan kurtulamamışlardır.

Bütün bunlar belirtilirken, Güney'de de gerçek kurtuluş isteyen ve bunu en azından bir arzu düzeyinde ele alan kişi ve çevrelerin varlığı inkar edilmemektedir. Bu konuda bazı açılımlar yaratılmak isteniyor. Partimiz bu tür anlayış ve çabaları sonuna kadar destekleyecek ve bunlarla dayanışma içinde bulunacaktır. Yine, ulusal sorunun bağımsızlık ilkesi temellinde çözümünü sağlamak için, bütün parçalardaki devrimci ve yurtseverlerle sonuna kadar ilişki ve ittifaklar geliştirilecektir. Partimiz, böyle bir gelişmeyi sağlamaya katkısını büyük parçada büyük direniş mücadelesini geliştirmeyle yaptığını ve buna devam edeceğini belirtmektedir. Yine Partimiz,, taktik bir önderlik olmaktan öteye gitmeyen sözkonusu edilen önderliklerden de, girdikleri çıkmazı aşmalarını talep etmekte, bu iyimserliğini bir kez daha göstermektedir. Partimiz bu güçlere yersiz ve haksız bir dayatmada bulunmuyor. İçine girdikleri açmazlıktan ve suskunluktan kurtularak ve halkımızın çıkarlarına zarar veren tutumlarını terk ederek, gerçekten imkan ve olanakları artan ulusal kurtuluş mücadelemizle ister ulusal kongre platformunda, isterse ulusal kurtuluş cephesi platformunda ilişki içine girerek sağlamalarını, sağlıklı itifakları bu temelde geliştirmelerini önermektedir. Ulusal kurtuluş mücadelemize dayatılan ve gittikçe daha olumsuz bir konuma düşen durumlarına son vermeye, özgürlük taleplerini sınıfsal ve ailesel çıkarlarının üstünde tutmaya, çeşitli dış güçlerin şu veya bu biçimdeki bir taktik ögesi olmaktan çıkarak halkımızın bağımsızlık stratejisinin bir parçası olarak hareket etmeye, tüm samimi, dürüst unsur, grup ve önderlikleri bu konuda kendilerini yeniden gözden geçirmeye ve önümüzdeki aşamayı bu biçimde hazırlamaya davet etmektedir. Ve bu güçleri son bir kez daha uyarmaktadır: Her türlü ağırlığı omuzlayarak sürdürdüğümüz yoğun politik-pratik çabaya rağmen, işbirlikçilik ve uşaklık sanatınızı icra etmekte ısrarlı davranıyorsunuz. Ama bununla artık çok tehlikeli bir konuma gelmiş bulunuyorsunuz. Size bir kez daha açıkça belirtiyoruz, halkımız ve ulusal kurtuluş mücadelemiz için büyük tehlike oluşturan bu sanatınızı terk edin, işbirlikçilik ve uşaklık yapmayın; mücadelenin yükünü

şimdiye kadar biz omuzladık ve yine biz omuzlayacağız, eğer yurtseverlik adına ve halk için yapabileceğiniz bir şey varsa gelin mücadelemizde ve Cephe'de birleşin, elinizden geleni bu kutsal çabaya katın ve gerçeğe saygılı olun. Yoksa geldiğiniz nokta sizi yerlebir edecek, halkımız mücadelesini karartan hiçbir şeye, her türlü işbirlikçiliğe, uşaklığa ve teslimiyete asla izin vermeyecektir.

Yine değinilmesi gereken, kendilerini ulusal kurtuluş mücadelemize çeşitli biçimlerde dayatmaya çalışan, sahte milliyetçi ve sosyalist maskeli akımlar da vardır. Partimiz, bunların konumunu tüm yönleriyle açığa çıkarmış ve ortaya koymuştur. Bu nedenle bunların üzerinde uzun uzun durmaya bile gerek yoktur. Biricik özellikleri silahlı direniş savaşımıza "zamanı gelmemiştir", "maceracılıktır" biçiminde saldırmalarıdır. Bunu yaparlarken, kendileri de bağımsızlık için asla bir adım atmamaktadırlar. Bunlar hep iyi günleri, demokrasinin geleceği günleri bekleyip durmaktadırlar. Fakat, bekledikleri, "gelecektir" dedikleri demokrasinin de ne olduğu ortadadır. Bunlar, kokuşmuş mültecciler olmaktan kurtulamıyorlar. Bunların kurtarılması bile, başlı başına bir devrim sorunu haline gelmiştir. Bunun için, belirtilen kişi ve güçlere, ulusal kurtuluş açısından şu veya bu katkıları sunabilecek olanlar değil, devrimin kurtarması gereken, çok tehlikeli bir hastalığı yaşayan kesimler olarak bakmak, bunun için sağlıklı bir teşhis ve tadaviyi gerçekleştirmek gerekiyor. Bu konuda da elimizden geleni yapacağız. Bunları ameliyat masasına yatıracağız, kurtarılması gerekeni kurtaracağız, artık bu müdahaleyle de yaşayamayacak olanları tasfiyeye terk edeceğiz. Ancak, şimdiki durumlarıyla sürekli bir çürümeyi, ulusal kurtuluş saflarında temsil etmelerine halkımızın fazla müsaade etmeyeceğini bu baylara yeniden hatırlatmakta yarar vardır.

Önümüzdeki döneme ilişkin olarak halkımızın umutlarının canlılığından, Partimizin ise buna verdiği karşılıktan bahsettik. Halkımız şüphesiz önümüzdeki dönem içinde her zamankinden daha fazla olarak kendi bağımsızlık ve özgürlük çizgisine, bu çizginin temsilcisi Partimize, yürüttüğü direnişe, her türlü engellemeyi yerle bir ederek sahip çıkmasını bilecektir...

PARTİMİZ VE HALKIMIZ, DÜŞMANLARINA KARŞI DAHA KARARLI SAVAŞACAKTIR

Büyük bir eylemlilik içinde girdiğimiz 1987 Newroz'unda tarihimizin en anlamlı dönemlerinden birini ve her alanda en önemli gelişmeleri yaşıyoruz. Zengin derslerle dolu bir mücadele pratiğimiz ve III.Kongre ile yenilenmiş büyük bir karar gücümüz var; bu gelişmeler her yerdeki halkımızı sarıyor ve halkımız her geçen gün daha büyük bir güçle mücadeleye sahip çıkıyor. Partimiz önemli bir yenilenmeyi yaratıp her alanda bu gelişmelere önderlik edecek Cephemizin ve Ordumuzun kuruluşunu gerçekleştiriyor. Açık ki, bu dönemde daha büyük mücadeleler verilecek ve her çeşit düşmana karşı daha kararlı savaşılacaktır; yaşanan mevcut gelişmeler bunun böyle olacağının en açık kanıtıdır.

Partimizin ve halkımızın yaşadığı bu kararlı mücadeleye karşı, faşist sömürgeci rejimin binbir yöntemle saldırmaya ça-

lıştığı, en akılalmaz yöntemlere başvurarak her şeyden medet umduğu açıktır. Düşmanın hareketimize karşı her türlü saldırı ve komployu yoğunlaştırarak uygulamaya çalışacağı ortadadır. Ancak bu köhnemiş güruha, faşist generaller çetesine burada şunu hatırlatırız: Hareketimiz ve mücadelemiz karşısında sonunuzu gördükçe her türlü barbarlığı ve vahşeti kustunuz ve bütün bunları kendinize yakışır yöntemlerle sürdürüyorsunuz. Gelişen mücadelemiz karşısında sonuçsuz kaldıkça şimdi de idamları gündemleştirmeye, sürgünleri yaygınlaştırmaya çalışıyorsunuz. Ancak bununla en tehlikeli işlerle uğraştığınızı ve sadece sonunuzu yakınlaştırmakta olduğunuzu bilmelisiniz. Her geçen gün daha da çelikleşen Partimiz ve halkımız tarafından her idamın ve her sürgünün karşılığının şiddetle verileceğini ve misliyle ödettirileceğini buradan açıkça ilan ediyoruz.

Faşist-sömürgeci rejimin ve faşist ordu sürülerinin Kürdistan'da günlük kustuğu vahşete karşı birçoklarının suskun kaldığını da ibretle izliyoruz. Bu biçimde davrananların, faşist-sömürgeci barbarlığa karşı suskun kalanların, böylelikle suç ortaklığı yapmış olduklarını, buna karşı da halkımızın tavrının açık ve net olacağını ve gereken hesabın halkımız ve ilerici insanlık adına mutlaka sorulacağını burada hatırlatırız. Partimizin ve halkımızın, en haklı ve en demokratik talebine karşı, kutsal ulusal kurtuluş davasına karşı işlenen her türlü suçu ve ortaya çıkan her türlü ihaneti, durumuna göre mutlaka cezalandıracağını burada yeniden duyururuz.

Yiğit Kürdistan Halkı!

Yeni bir Newroz dönemine girerken, Parti ve halk olarak, tarihimizde çok önemli bir evreyi yaşamaktayız. Partimiz bu evreye, sizlerin engin destek ve ilgisiyle, büyük hazırlık temelinde girmektedir. Gerilla ordumuzun kuruluşu, bu kuruluşun gerçekleştirilmesi temelinde silahlı mücadelemizin daha üst bir evreye ulaştırılması güncel ulusal kurtuluşçu görevlerimizin başında gelmektedir. Halkımızın böyle bir Orduya kavuşmasını, silahlı mücadelemizin gerilla aşamasına ulaşmasını engellemek için Türk sömürgeciliğinin ve çeşitli işbirlikçi çevrelerin nasıl bir çaba içinde bulunduğu sizlerce de çok iyi görülmektedir. O halde, halkımızın her dürüst ögesi, Partimizin gerilla ordusunu yaratma doğrultusundaki pratik çabalarına her açıdan destek sunmayı ve bunu bir yurtseverlik görevi olarak yerine getirmeyi esas almalı ve bunu aynı zamanda düşmana vurulacak önemli bir darbe olarak da görmelidir.

Gerilla ordumuzun kuruluşuna bağlı olarak, aynı zamanda geniş bir Cephe örgütlenmesi dönemine girmekteyiz. Önümüzdeki dönemde, halkımız çok çeşitli cephe birlikleri gerçekleştirme yoluna girecektir. Özellikle kitle birliklerimiz inşa aşamasındadır. Ülke içinde ve dışında bu faaliyet geliştirilmek durumundadır. Eylemlerimizin yarattığı muazzam uyanış, beraberinde daha güçlü örgütlenmelere gidilmesini de bir görev olarak dayatmaktadır. Biz, Halkımızı her zamankinden daha fazla olarak bu çabalara güç katmaya, bu örgütlenmelere girmeye ve içinde bulunulan koşullarda en azami çabayı göstermeye çağırıyoruz. Halkımızın her ferdi, genç-yaşlı, kadın-erkek, işçi, köylü, aydın her kesimi mutlaka öz birliklerine kavuşarak ulusal kurtuluş cephesi içinde yerlerini almalı ve bunun için bir adım daha ileri gitmelidir.

Partimiz, hem bu sürecin yaratıcısı ve hemde önderlik gücü olarak, bundan sonraki komutayı daha gelişmiş özelliklerle sürdürmeyi esas alacaktır. Bu önderlik ve komuta rolünü, ideolojik, politik ve askeri alanlarda yetkinleştirerek sürdürecek, savaşımımızı geldiği aşamaya uygun savaş biçimleri ile karşılamasını bilecektir. Komuta yeteneklerini daha gelişmiş özelliklere kavuşturmayı esas alan Partimiz, bunu ülke içindeki gerilla faaliyetlerinden ülke dışındaki diplomatik zeminlere kadar yaygınlaştıracak en önemli politik gelişim imkanlarını yerinde ve zamanında ortaya çıkarmaktan tutalım halkımızın en basit birliklerini oluşturmaya kadar her şeye özen gösterme temelinde yaklaşacak; bunun için azami bir çaba, istek ve çalışmayla halkımızın en etkin bir komuta merkezi haline gelmeyi başaracaktır. Böyle bir kararlılıkla hareket eden Partimiz, genç-ihtiyar, kadın-erkek tüm halkımızı, işçisi, köylüsü, genci, kadını, esnaf ve memuruyla yurtsever tüm Kürdistan insanlarını Ulusal Kurtuluş Cephesi saflarında birleşmeye, ülke içinde ve dışındaki Cephe birliklerinde ve Halk Ordusu saflarında örgütlenmeye, barbar ve vahşi düşmanımıza karşı coşku, kararlılık ve tüm imkanlarıyla savaşmaya, ulus ve halk varlığımızı koruma, bağımsız ve özgür yapma doğrultusunda en sonuç alıcı mücadelelere girmekte olduğumuz bu sürece en aktif bir biçimde katılmaya çağırır.

Tüm Partili Militanlar!

Birçok özelliği ortaya konulan bir komuta merkezi haline gelebilmek için, Partimizin militan yapısına, halkımızın seçkin komutanlarına büyük görevler düşmektedir. Partimiz ve halkımız, tüm militanlardan, üstlendikleri görevleri başarıyla yerine getirmelerini ve savaşı büyük bir dirayet ve ustalıkla ilerletmelerini istemektedir.

Partimiz, Kürdistan halkının çıkarlarını her zamankinden daha etkin olarak ulusal ve uluslararası düzeyde temsil etme durumundadır. O halde, bu temsil yeteneğimizi hiç bir dönemle kıyaslanamayacak bir biçimde örgütlenmeye dönüştürmek şarttır. Baskılar, zorluklar görülmemiş biçimlerde ortaya çıkabilir, daha fazla gelişmiş imkanlara da sahip olunabilir, bütün bunlar bizi olgun bir savaşçı ve sağa-"sol"a yalpalamayan bir çizgi devrimcisi olmaktan asla alıkoymamalıdır.

Bugüne kadar, büyük bir özenle, sabırla, dikkatle ve duyarlılıkla bu aşamaya ulaştırdığımız ulusal kurtuluş mücadelemizi daha ileri aşamalara götüreceğiz. Tecrübeler göstermektedir ki, doğru tutumda direyt, duygusallık ve her türlü subjektivizmden uzak ve çizginin uygulanmasındaki ısrar kişiyi devrimci görevlerinde başarıya ulaştırmaktadır. Bunun dışındaki yaklaşımlar ise başarısızlık ve felakete götürmektedir. Şüphesiz ki tercih edilecek devrimcilik sürekli başarı kazanan bir devrimciliktir. Başarılı devrimcilik, anormal ve aleyhteki koşullarda yolunu şaşırmayan, hazırlanmış en basit fırsatları kullanmasını bilen, Partiye yerde adım attırılması gereken yerde adım attıran, manevra yapılması gerektiğinde bunu başarabilen, kazanmayı sağlayacak gelişmeleri yaratan ve gelişmeleri koruyabilen, silahla elde edilebileceği silahla, kitle çalışmaları ve toplumsal faaliyetlerle elde edilebileceği bunlara uygun eylemleri geliştirerek elde eden, bunun için yol, yöntem ve araç yaratan bir devrimciliktir. Başarılı devrimcilik, ne salt askeri anlayışla hareket eder, ne de askeri faaliyetlerin büyük önemini ve bu faaliyetlerin belirleyici rolünü dıştalayarak aykırca eylemsizlik ve örgütsüzlük içinde yaşar; bu tür yanlış yaklaşımları asla kabul etmez.

Bugün Kürdistan devriminin gelişim temposu esas alınarak, her bölgede ve her alanda bu tempoya uygun olan ve örgütlenilip mücadele yürütülen zeminin koşullarını da dikkate alan, buna göre fethedici yaratıcılığı sürekli gösteren yani çok karmaşık olan toplumsal ve siyasal koşullara çok çeşitli yöntemlerle cevap vermesini bilen bir devrimcilik gereklidir. Militan yapı, içinde faaliyet yürüteceği alan neresi ve sayısal durumlar ne olursa olsun, bunları dikkate alan bir hesaplaşmayla bulunduğu zeminde azami devrimci gelişmeyi çıkarmasını bilmelidir.

Artık, girilen süreçte atıl, geliştirmeyen, koşulları ve çeşitli bahaneleri ileri sürerek hareket etmeyle sürecin gerektirdiği gelişmelerin çok gerisinde kalınacağının ve bunun da kabul edilemeyeceğinin bilinmesi gerekmektedir. Girilen süreç, azim ve çabayla çok şeyin başarılmasını mümkün kılmaktadır. Bu aşamada yetkinleşen Parti gücümüzün siyasal etkisi, örgütsel gücü ve bir yığın donanımı bulunmaktadır. Bunları esas alan bir devrimciliğin çok iş becerebileceği ve birçok gelişmeye yol açacağı açıktır. Böyle bir devrimciliğin bizi daha fazla bir gelişmenin içine iteceği, yine bu gelişmelerin komutasının bizim tarafımızdan yapılacağı, bunun için tecrübe noksanlığı, koşulların zorluğu, dış desteğin vs. durumu ne olursa olsun, bu devrimciliğe güç getirmek gerektiği hiçbir zaman unutulmamalıdır.

İşte bu tarihimizi böyle kazanabiliriz. Önümüzdeki yıl veya yıllara açılırken bir halk ayağa kalkıyor. Partimiz buna önderlik ediyor. Artan olanaklar ve artan zorluklar içiçe gelişiyor. Artan dostluklar ve artan destekle, artan karşı-devrimler yan yana ortaya çıkıyor. Yükselen bilincimiz, ağır örgütsel-politik gelişmelerle içiçe büyüyor. Bütün bunlar bizden büyüdükçe büyümeyi istiyor. Bu, bir devrim sürecidir. Birçok kişinin hafızalarına sığdırmakta bile zorluk çekeceği bir süreçtir bu. Ancak yine de bu süreç gelişecektir. İşte, geleceğin üzerine yürürken Parti militanlarının esas alması gereken ölçüler bunlardır.

Partimiz bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da ulusal kurtuluş mücadelemize ideolojik, politik, stratejik ve taktik düzeyde önderlik etmeye devam edecektir. Özellikle çok iyi bilinen ulusal kurtuluş siyasetimiz gittikçe daha fazla halk temeline dayandırılacak, işçi-köylü ittifakı her zamankinden daha da gelişkin bir düzeye ulaştırılacaktır. Gençlik daha yaygın bir şekilde mücadeleye katılacak, devrimimiz diğer yedeklerine ulaşacaktır. Bütün bu gelişmelerle birlikte ulusal kurtuluş siyasetimizi yürütme imkanları daha da artacaktır. Parti içinde yürüttüğümüz doğru devrimci hattın bundan sonra da yürütülmesi için son derece dikkatli bir çalışma gerçekleştirilecektir. Bu nedenle kadro politikamızın hayata geçirilmesi önünde engel teşkil eden anlayış ve yapılarla, yürütülen ve bu konuda belirlenen politikalar yetkince uygulanacaktır. Partimizin ana çekirdeğini sağlıklı bir aygıta dönüştürmek için çabalarımızı ardı ardına yoğunlaştırarak sürdüreceğiz. Ve bu konuda, verilen özeleştirilerin, eğitimin ve aydınlatmanın gereklerinin yerine getirilmesini, bunun için denetleme ve yönlendirme çabalarımızı sonuna kadar sürdürmeyi, Partimizin kadro politikasının veya Parti içi politikamızın bir gereği olarak görmekteyiz. Yarattığımız gelişmelerden aldığımız güçle, tüm Partili militanları, '87 yılı Newroz'una girerken, özelliklerini bütün yönleriyle bilince çıkarmış bulunduğumuz dönemin görevleri üzerine etkin bir biçimde yürümeye, bunu Parti ve halka verdikleri özeleştirilerin de bir gereği bilerek ileri atılmaya çağırıyoruz!

Emekçi Türkiye Halkı!

Türkiye devrimciliği ve solculuğu günümüzde zor bir dönemi yaşamaktadır. Faşizmin ağır yenilgisinden ve bunun yarattığı karmakarışıklıktan hala kurtulunmuş değildir. Bu nedenle Türkiye halkının çıkarlarını esas alan devrimci cephe bir türlü şekillenemiyor. Fakat, Türkiye halkı ve proletaryası da amansız bir baskı ve sömürü cenderesi altında yaşamaya devam etmektedir. Emperyalizmin en aşağılık işbirlikçisi bir iktidarın had safhada olan ekonomik, sosyal, siyasal baskıları sözkonusudur. İşte buna karşı dikilmesi gereken devrimci güç, cephe ve örgütün yaratılarak Türkiye zemininde de mücadelenin geliştirilmesini, Partimiz, önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesinin geçmişte olduğu gibi günümüzde de önemli bir gelişmesi olarak değerlendirmektedir. Bizim bu konudaki desteğimizin, Kürdistan'da yükselttiğimiz ulusal kurtuluş mücadelesi olduğunu tekrar belirtmekteyiz. Beklentimiz odur ki, bu çıkışımıza Türkiye'den de gerekli karşılık verilecektir. Türkiye proletaryasının merkezlerinde, belirttikleri o ana yataklarında en azından grevler, işçi sınıfının ekonomik mücadelesi yükselecektir. Bunun için biraz kavga, biraz örgütlenme, biraz tehlikeleri göze alma ve böylelikle onuru kurtarma dileğimizdir. Bu oldukça mütevazi ve doğru olan bir dilektir.

Biz halklar ve örgütler arasındaki birliği, mücadele birliği olarak görüyoruz. Bunun için geçmişte bir anti-faşist cephe içinde belli adımlar attık. Bunu daha da geliştirerek, anti-faşist niteliği esas alan tüm güçlerle ortak mücadelelere, cephe ve güçbirlikleri biçiminde katılırız. Kaldı ki, yürüttüğümüz direniş mücadelemizin bunun temel bir güvencesi olduğu ortadadır. Desteği biz bu biçimde anlıyoruz. Açık ki somut görüşmeler yoluyla bunu daha da ilerletebileceğimizi, bu konuda da hazır olduğumuzu ve üzerimize düşeni yapacağımızı tekrar vurgulamaktayız. Ancak bunu vurgularken, aynı zamanda icazetli solculuğa, faşist cuntanın solu olmaya özenen ve bunu yaygın bir tasfiyecilik biçiminde gerçekleştiren çeşitli anlayış ve yaklaşımları da teşhir ve tecrit etmeye devam edeceğiz. Çünkü bu da Türkiye halkı ve proletaryasının çıkarlarına destek sunmanın bir diğer biçimidir. Bütün bunlar temelinde, Partimiz ve halkımız, yeni bir mücadele atılımının içine girerken, bir kez daha tüm dürüst Türkiyeli ilerici, devrimci ve demokratları halklarımızın çıkarlarına olan gerçek görevlerine sarılmaya çağırır.

Bölgemizin Tüm Anti-Emperyalist Güçleri!

Bugün, bölgemizin anti-emperyalist mücadelesinde Partimizin belirgin yeri ve rolü vardır. Partimizin mücadelesi daha şimdiden Ortadoğu'ya yönelik emperyalist politikalarla ve özellikle emperyalizmin Türkiye faşist rejimi ile yürütmek istediği politikalara, en başta da Irak'a ve Güney Kürdistan'a yönelik tehlikeli işgal, istila çabalarına kararlılıkla karşı durmaktadır. Yine, bölgeye yönelik uzun vadeli planları, bölgenin kaderini onlarca yıl etkileyecek olan ve ekonomik ticari sahada başlayan yayılma çabalarını gittikçe siyasi ve askeri bir konuma dönüştürmek isteyen TC'nin bu yönelimlerine karşı da ortak bir direnişin geliştirilmesinin gerektiği açıktır. Bölgede emperyalizm ve sömürgeciliğe karşı gittikçe kendini dayatan ortak anti-emperyalist bir mücadele birliğinin geliştirilmesi için de, mevcut milliyetçi yaklaşımların aşılarak halklarımızın çıkarlarını daha iyi ihtiva eden bir yaklaşımın geliştirilmesi önemli esaslardan biridir. Kürdistan halkının enerjisine şu veya bu politikanın bir taktik yedek gücü olarak yanaşmayan ve halkımızın bağımsızlık hakkına saygı gösteren, eşit ve özgür bir temelde birlik isteyen, bölgenin bütün ulusal kurtuluşçu ve ilerici örgüt, parti ve devletleriyle çeşitli düzeylerde ilişkiler geliştirmekten kaçınmayacağız. Kısacası bölge halklarına yönelik görevlerimizi de, bir yandan bölgenin azgın ve saldırgan güçlerinden TC'ye karşı daha aktif savaşarak öte yandan böyle bir ortak mücadele birliğini her konuda sağlamaya büyük bir çaba sarfederek yerine getirmeye çalışacağız.

Devamı 23. sayfada

*PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın **8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü** dolayısıyla yaptığı konuşmayı, kölelik dünyasından özgürlük, eşitlik ve barış dünyasına ulaşma kavgasında güçlü bir kazanım olarak değerlendiriyor ve bu inançla yayınlıyoruz...*

SERXWEBÛN

Kadın Hakları ve Özgürlüğü Sorunu, Mevcut Klasik Yaklaşımların Çözümsüzlüğü ve Sorunun Çözümüne Devrimci Yaklaşım

Dünya kadınlarının günü olarak benimsenen bu gün, kadın sorunları ve çözüm yolları tartışılıp belli bir ilerleme sağlanmak istenirken, halkın topyekün kurtuluş mücadelesi sürecini yaşayan bizlerin soruna yaklaşımı çok köklü olmak durumundadır. Sorun bizim için iki açıdan önem taşımaktadır. Birincisi ulusal kurtuluş sürecinin başarıya gitmesinde, ikincisi ise bununla bağlantılı olarak toplumun çok geri bir durumu ifade eden bugünkü konumundan kurtulmasında bu sorunun çözümü en önemli faktörlerden birini oluşturmaktadır. Bu nedenden ötürü, bu gün vesilesiyle soruna deneme-tasarı düzeyinde de olsa bir yaklaşımda bulunmayı yararlı görmekteyiz.

Elbette ki nedenler salt belirtilenlerle sınırlı da değildir. Sorunun derinliğine ele alınması gereği, göründüğünden çok daha fazla nedenlere dayanmaktadır. Ve bu nedenler bizim için fazlasıyla geçerlidir. Gerek dünya çapında ve gerekse bizde soruna teorik ve pratik yaklaşımlar geliştirilirken yüzeysellikten kurtulmaya, yaklaşımların köklü olmasına kesinlikle ihtiyaç var.

Bu sorun, hemen tüm önemli tarihsel dönüm noktalarında —toplumun dönüşüm süreçlerinde— kendisini şu veya bu biçimde duyurmuş, insan toplumunun gelişiminde açık veya kapalı, gerici veya ilerletici birçok yönden etkisini göstermiştir. Ve halen de insanlığın içinde bulunduğu her türlü eşitlik mücadelesinde en önemli yerlerden birisini işgal ederek varlığını sürdürmektedir. Sınıflar, uluslar, eski ve yeni toplum mücadelesi, orduların savaşımı, siyasal-diplomatik savaşımlar biçiminde genel olarak mücadeleler tarihi bir anlatım bulmuş, resmi ve gayri-resmi tarih anlatımına geçmiş, aynı biçimde kültürde de yansımasını bulmuş, ama özgün bir olay olarak bu sorun, özellikle günümüzde daha sık ele alınmasına rağmen köklü bir çözüme kavuşturulamamıştır. Veya, bu alanda köklü bir devrimin gerçekleştirildiğini savunmak zordur. Partimizin soruna yaklaşımı, alışılagelmiş biçimlere kesinlikle itibar etmeyen, sorunun çözümü için bunların aşılmasını esas alan bir yaklaşımdır. Şunu hemen söyleyebiliriz ki, Partimiz, ulusumuzun kurtuluş ve özgürlük mücadelesinde taşıdığı önemden ötürü soruna daha ilk günden en büyük önemi vererek yaklaşmış, toplumun devrimci çözümlenmesinde bu alanda da şiddetli bir mücadele içinde olmuştur.

Kürdistan'da sömürgeciliğin ulaşmış olduğu boyutlarla özelde kadının içinde bulunduğu boyutlar arasında sıkı bir ilişki kurulabilir. Kürdistan'da vücut bulan sömürgeciliğin, kadın gerçeğinin yalnız günümüzde değil, yüzyıllardan beri içinde bulunduğu süreçle yakın benzerlikleri vardır. Bugün ister kapitalist, ister sosyalist, isterse geri bıraktırılmış ülkeler denilen alanlar olsun tümünde bu sorun birçok yönüyle kendini duyurmaktadır. Mevcut devrimler, sorunun üzerini kısmen açmıştır, ama özüne tam inmiş olmaktan uzaktırlar.

Gelişmiş kapitalist-emperyalist toplumlarda aile denilen kurum büyük bir çözümsüzlük içindedir. Kapitalist toplumun en çok geliştiği kurum olan çekirdek ailenin bile dağılma ve anlamsızlaşma tehlikesiyle yüzyüze olduğu açıkça görülmektedir. Aynı sorun sosyalist ülkelerde de varlığını duyurmakta, özellikle aile ilişkilerinde sorunlar çok yoğun yaşanmaktadır. Örneğin yapılan evliliklerde başarısızlık oranı yüzde ellilerin üzerine bile çıkabilmektedir. Yani, sağlıklı ilişkilerin sosyalist ülkelerde bile tam kurulduğunu söylemek olası değildir. Tabii ki geri bıraktırılmış ülkelerde sorun daha da içinden çıkılmaz haldedir.

Özgürlükler çağı denilen çağımızda bile görülmektedir ki, sorunun ancak önü açılarak tartışılmaya başlanılmış, buna cesaret edilmiş, ama bu alanda tam anlamıyla bir devrim (dönüşüm) gerçekleşememiştir. Çözüm için getirilen çareler, araçlar, denemeler ve mücadeleler reformist niteliğini aşmış değildir. Batı toplumunda geliştirilmek istenen feminist hareketin ise gelişimi, bugünkü durumu ve ne getirdiği tartışmalıdır. Feminist hareket, sorunu bir lüks sorun biçiminde ele almaktan kurtulamamıştır. Kadın cinsinin kurtuluşu için ciddi bir mücadele bir yana, suya sabuna dokunmayan çok yüzeysel bir akım, burjuva çevrelerinin boş zamanlarını değerlendirdikleri bir meşgale olmaktan öteye gitmiş değildir. Bunu, feminist hareket Batı toplumunda en gelişmiş "çözüm" olayı olduğundan belirtiyoruz.

Bugün, sosyalist ülkelerde karşımıza çıkan kadının özgürleşmiş durumu, ekonomik faaliyete daha fazla katılmak, toplumda daha fazla söz sahibi olmak, fiziksel-sağlık yönünden daha gelişmiş olmaktan ibarettir. Yani devrimin genelde bütün topluma verdiklerinin bu alanda da sınırlı bir katkısının sağlanması durumu vardır. Örneğin kadının siyasal alandaki payı halen de çok sınırlıdır. Adeta biraz da genel eşitlik anlayışına ters düşmeme mantığı işler gibidir. Genel eşitliğin bir tamamlayıcısı olarak parti örgütlerine, devlet örgütlerine ve diğer toplumsal faaliyetlere resmi kararlarla belirli oranlarda katılım sağlanmaktadır. Ama yine de bu katılım çok azdır. Kısaca sosyalist ülkelerde, sanıyoruz ki, sorun bizzat bir mücadele esprisi içinde ele alınıp, neyin hedeflenmesi, bu konuda özgül örgütlenme ve mücadelenin ne olması gerektiği sorularına cevap bulmak yerine, devrimin genel gelişimi içinde kalmış ve elde edilen haklar kendi özgüllüğü içindeki bir mücadele sürecinde kazanılan haklar değil, genelde devrimin bahşettiği haklar olmuştur. Şüphesiz ki bu da kötü bir şey değildir. Kazanımlar ilerleme yönündedir. Ama yine de kadının siyasal otoritenin belirlenmesinde, önemli uluslararası sorunların çözümlenmesinde ve hatta toplumun bünyesindeki derin eşitsizliklerin çözümlenmesindeki katkısı çok sınırlıdır. Dolayısıyla kadının belirlenen statüsü büyük oranda erkeğin oluşturduğu statüyü aşmış değildir. Kadın için belirlenen statü feodal toplumda belirgin bir biçimde erkek egemenliğinin damgasını taşırken, kapitalist toplumda da bu kesinlikle yine böyle olmuş, sosyalist toplumda kadının sınırlı bir katılımı gerçekleşmiş, ama erkek egemenliğinin eşitliğe doğru dönüştürüldüğü statünün olumlu yönde belirlenmesinde yine erkek damgasını vurmuştur. Bu olumlu yöndeki gelişmeler yüzyıllardan beri biriken erkek egemenliği anlayışının şiddetli etkisi altındadır.

Erkeğin devrim mücadelesinde bu konudaki olumluluğu ne kadar eşitlik doğrultusunda gelişebilir?.. Mutlak adaleti ne ölçüde sağlar? Soruna, "erkek egemenliğinin yüzyıllardan beri süregelen etkileri fazla aşılmaz bir engel değildir, ona güvenmek ve onaylamak gerekir, sorunu apayrı bir biçimde koymanın fazla anlamı yoktur" biçiminde yaklaşmak en azından kaygıyla ve hatta şüphe ile karşılanması gereken bir yaklaşımı ifade etmektedir. Her devrimci sürecin doruklarında insanlar en ilerici düşünceleri ve davranışları yasalara temel teşkil ettirir, genel eşitlik sınırlarına çok çok yaklaşırlar, ama her alanda olduğu gibi özellikle de bu alanda kalıntılar şiddetle etkisini sürdürmekten geri kalmaz. O halde soruna daha özgün bir devrimsel boyut içinde bakmak, en azından soru işaretlerinin yaygın olduğunu kabul etmek, çözümlenemeyenin sıkı bir araştırmasını yapmak, mevcut sığ kapalılığı keskin bir devrimci eleştiriyle açığa çıkartmak, yerleşmiş ve ne olduğu belirsiz davranış kalıplarını kırmak ve burada alternatif özgün davranışı tartışıp, örgüt ve eylemle ortaya koymak önemlidir. Bu, yüzyıllardan beri yapıldığı gibi erkeklerin egemenlik statüleri içinde, onların insaf ve anlayışlarına bağlılık temelinde değil, ama buna soyut bir savaş açarak da değil, eğer dönüşüm isteniyorsa bunun nesnesi durumundaki ögenin kendisini sıkı bir gözden geçirmesi ile sorunun kendi içindeki özgünlüklerin derin bir analizi yapılarak olabilir. Ve bu gereklidir. İstenilen, kazanılması gereken nedir, nasıl kazanılabilir, buna uygun örgütlenme nasıl sağlanabilir; bu konuda hala yüzeysel görüntülerden daha ileriye varılmış değildir.

Şüphesiz ki bu alanda bizim de büyük sorunlarımız var. Bir halkı en kaba biçimde tehdit eden, sınır tanımayan bir sömürgeciliğin yaşandığı, muazzam bir toplumsallaşma sürecinde kültürel gelişme ve siyasallaşmadan uzak bırakılmış bir halk gerçekliğinde, gelişmiş kapitalist ülkeler ve hatta sosyalist toplumlarda bile çözümlenemeyen bir sorunu bugün öne almak veya kurtuluşun ayrılmaz bir parçasıdır deyip uğraşmak vaktin boşa harcanması değil midir diye düşünülebilir. Bu düşüncenin görünüşte belki haklı yanları da olabilir. Ama eğer bizdeki vahşi sömürgeciliğin eşine az rastlanan bir özgünlükte ve neden bu kadar güçlü olduğu tahlil edilirse burada sık sık anımsatacağımız sorun bir "kadın sorunu" olarak çıkabilir; çünkü bizim sömürgeleşme sürecimiz, kadının yüzyıllardan beri kadınlaştırılma sürecine çok yakından bağlıdır. Dikkat edilirse kadının toplumdaki boyun eğmeciliği çok güçlüdür. Ekonomi, kültür, ahlak, felsefe vb. birçok alana damgasını vuran egemenlik nasıl ki kadın statüsünü büyük bir hakimiyetle tesis etmişse, bizdeki sömürgeciliğin de öylesine tesis edilme durumu vardır. Kürdistan'da siyasetin özü, ekonomik, sosyal ve kültürel düzeyi ne kadar sıkı bir mengene içinde tutulduğu çok iyi bilinmektedir. Gelişmiş bir eşitsizlik ve baskının benzerliği bu yüzdendir. Daha da ötesine gidilirse Kürdistan'da kişiliğin çözümlenmesi meselesi kadın-erkek ilişkilerinin olumsuzlaşmasıyla da sıkı bir ilişki içindedir. Bu ilişkilerin içinde bulunduğu düzey, muazzam gerginliklerin, örgütlenmeme, mücadele etmeme, sorunların saptırılması, her türlü tutuculuk ve geriye çekme hareketinin kaynağı durumundadır. Bu ilişkilerden kaynaklanan kişilik durumundan şiddetle etkilenmektedir. Dolayısıyla sorunu hiçbir açıdan görmemezlikten gelemeyiz. Ama sorunu alışılagelmiş biçimlerle ele almak da doyurucu olmuyor. Elbette ki filozofça bir yaklaşımdan bahsetmiyoruz. Yine, günlük ekonomik, sosyal, siyasal ilişkilere katılımda hemen bir eşitliğin sağlanması gerektiğini de söylemiyoruz. Bu konuda hayalperest olmamak gerektiğini bilerek hareket ediyoruz. Fakat mademki önemli bir devrim sürecine giriliyor ve bu konuda gerçekten köklü sorunların çözümüyle karşı karşıya bulunuluyor, o halde en azından soruna teorik bir yaklaşımın geliştirilmesi ve eğer kişiler kendilerine güveniyorsa bunun günlük pratik ilişkilere de yansıtılması kesinlikle gerekli olan bir yaklaşımdır. Eğer tutucu-bireyci biçimler esas alınıp, devrimcilik bu biçimde sürdürülmeye cüret edilirse, bu yaklaşımın sahipleri kendilerini önemli oranda yaralamış, kendi gerilemeleri ve kişilik sorunlarının kaynağını bizzat kendi elleriyle hazırlamış olurlar. Bu ise ilerisi için önemli tırmanışın önündeki en ciddi engellerden birisi olur. Dolayısıyla bu konuda önerimiz, ulusal-toplumsal sorunun köklü çözümlerinde bu konuda silahsız olmamak, en azından teorik bir donanım ve sınırlı bir pratiği esas almaktır. Tersi durumda ilişkilerdeki mevcut tıkanıklık, çözümsüzlük, yozlaşma ve bunun en kötü biçimde örgütlenme, ideoloji ve siyasete yansıtılması farkında olmadan çok şey kaybettirir. Bugün mücadelemize karşı uygulanan özel harp yöntemlerinden de görmekteyiz ki, polisiye faaliyetlerde düşman en çok bu meseleye el atmakta, bu kanaldan devrimci gelişmemize uzanarak zehirini akıtmaya çalışmaktadır. Bu alandaki bir zayıflık ve yetmezliği bir karşı-devrim olayı olarak bize dayatmaktadır. Denilebilir ki, bugün önümüzdeki en büyük handikaplardan birisi, ailelere, kadına ve onun diğer kutbu olarak erkekliğe (erkeğe değil) dayanarak bir provokasyonla birlikte dağıtma, saptırma ve tasfiye etme çabasındadır. Bu açığa çıkmıştır. Genelde de böyle olmasına rağmen bu sorun bizde biraz daha ilginç biçimlere bürünüyor ve daha çok düşmanın bel bağladığı bir olay durumuna geliyor. Bu konuda sorunu, gele-

neksel biçimde ele almaktan öteye daha özgün temelleriyle ele almaya ihtiyacımız var. Şüphesiz ki bu konuda en dokunulmaz doğru yolları göstereceğimiz iddiasında değiliz. Yapmak istediğimiz sorunun varlığına işaret etmek, bu konuda düşünmek ve pratikte belli adımlar atmak isteyenlere bir yaklaşım sunmak, ilerlemek istiyorsa nasıl ilerlenebileceğini göstermek ve en azından ilerleten bir tartışma platformu sunabilmektir.

a) SORUNUN GENEL KONULUŞU:

Mevcut Klasik Yaklaşımlar Aşılmaksızın Kadın Hakları ve Özgürlüğü Üzerine Tartışmalar Bir Fantazi Olmaktan Öteye Gitmeyecektir

İnsan toplumuna özgü sorunlar ortaya çıktığında çözüm yolları başlangıçta geri bir düşüncenin ve bununla birlikte geri bir toplumsal yaklaşımın ağır etkisini taşır. Yani insanlar, başlangıçta her şeyi çok akıllıca yapmazlar. Çünkü akılları o ölçüde gelişmemiştir. Bu dönemde henüz doğayla mücadelelerinde ve birbirleriyle ilişkilerinde çok zayıftırlar. Hayvanlık aleminden yeni çıkan insan türü gelişmesinin ilk aşamasındadır. Dolayısıyla bu dönemde insanlığın, din kitaplarında yazıldığı gibi mükemmel ilkeler ve dokunulmaz çözüm yolları ile donanmış olduğunu söylemek bilimselliği reddetmektir.

Ama bilinir ki insanlar en zayıf oldukları anda büyük dogmalarla, kutsal ilahi ilkelere sarılmışlardır. Bize bugün vazgeçilmez birer tabu gibi gelen birçok şeyin temeli gerçekten çok bilinçsizce atılmıştır. İnsanlar tasarı güçlerini geliştirme yeteneğine kavuştuklarında ilk keşfettikleri şey, doğa güçleri karşısında ne kadar donanımsız olduklarını derinden duymak olmuştur. O zaman ne gelişmiş bir teknik, ne imdatlarına gelecek felsefe ve hatta ne de gelişmiş dinsel öğretiler vardır. Güneşin muhteşemliğini, akarsuların tehlikelerini, deprem ve gök gürlemelerinin yarattığı günlük etkiyi, doğanın kendilerine sunduğu yaşam imkanlarını gördüklerinde, buradan tanrılara ulaşırlar. Gök tanrıları, bereket tanrıları ve tanrıçaları buradan doğarlar. Bunlar genellikle ateşten yaratılır. Görülmektedir ki, insanlar, yaşamlarını en çok etkileyen olguları tanrılaştırmışlardır. Bu nedenle de ilk dinler doğa dinleridir. İnsanlar, bu kuvvetlerin çok veya az olmasından ürküyor, kendilerine imkan sunmasından veya yoklukları halinde yaşamı tehlikeye düşürmelerinden ötürü bunlara kutsallık dereceleri atfediyorlar; saygı gösteriyor ve hemen en dokunulmaz mabutlar olarak karşılarına dikiyorlar. Çünkü insan kendi zayıflığını örtbas etmek için kendisini kandırmak zorundadır. Bugün de sık sık kendimizi kandırmamak gereğinden bahsediyoruz. Ama öyle görülüyor ki insanın ilk gelişim evrelerinde en büyük sığınaklarından birisi kendisini kandırmasıdır. Bu evreye ilişkin olarak din ve sanatın çeşitli biçimlerinde tamamen gerçeğin tersyüz edilmiş biçimi görülür. İnsan, müthiş bir kudreti bir puta sığdırabilmiştir. Kendisince her şeye kadir olan bu puta her gün tapınabilmekte, onun kendisini kurtaracağına inanabilmektedir. Zor durumlara düşüldüğünde insanımızın bugün bile nelere sarıldığı hatırlanırsa, gelişmenin ilk basamaklarındaki insanın bu yollara sapacağını tahlil etmek zor değildir. Bilimsel araştırmalarla kanıtlanmaya çalışılan bu olguyu mevcut yaşamımız doğrulamaktadır.

Başlangıçta zayıf, bilinçsiz ve büyük boşluk içinde olan insanın ilişkilerine bu nedenle fazla güvenmemek gerekir. Kökleri bu kadar geçmişe dayanan atadan kalma geleneklerdir deyip çok büyük değer biçmek gerektiği düşüncesinin gelişen, güçlenen insan pratiği açısından fazla ciddiye alınır bir yanı yoktur. İnsan türü böylesine yanılgılara sarılmak zorunda mıydı diye sorulabilir. Yine insanın manevi kuvvetlere sığınmadan yaşayıp yaşayamayacağı düşünülebilir. Bilimsel gelişmenin zirvesinin yaşandığı çağımızda nükleer dehşet dengesi gözönüne getirilir ve hatta Sovyetler Birliği'nin bile bu nükleer dehşet politikasına karşı kiliseyi yardıma çağırması hatırlanırsa, insanın manevi kuvvetlere sığınma olayını tam aştığı söylenemez. Yani sadece bilimsel gelişme de, insanın köklü sorunlarını aşmasında yeterli olamamaktadır. Bilimsel gelişmenin gelecekte buna tam yeterli geleceğini bugünden söyleyebilecek durumda değiliz. Bilime güveniyoruz ve biz tercihimizi bilimden yana yapmışız, ama insan türü mutlak her şeye hakim olur, kendini tanrılaştırabilir demeye kendimizi yetkin bulmuyoruz. Demek ki, bilim, bir yandan zayıflığımızın giderilmesinde temel araç iken, diğer yandan ise zayıflığımızı kanıtlayan bir araçtır.

İnsanlığın oluşumundaki büyük ilkeleri, bugün istesek de, istemesek de yakamızı bırakmamaktadır. ABD emperyalizminin nükleer silahları bir tanrı gibi insanlığın karşısına çıkarıp, özellikle de Sovyetler Birliği'ni tam bir şantajla etki altına alması ve onların da "barış" uğruna yapılan tartışmalarla birçok tavize zorlanmaları düşündürücüdür. Bunun doğru bir politika olup olmadığı Sovyetler'de de tartışılan bir husustur. Reagan'ın arkasında yüzyılların bütün tanrıları ve dogmaları var. Reagan sadece bir ABD emperyalizminin gücünü temsil etmiyor, geçmiş toplumların bütün hayali güçleri ve dogmalarını da arkasına almış olarak hareket ediyor ve kiliseden camiye kadar bütün mabetlere girip onlardan medet umuyor, onları yeniden canlandırmaya çalışıyor. Bu nedenle ki, sosyalizmin temsilci gücü kendisini sıkışmış hissederek uzlaşmalar arıyor. Buradan ortaya çıkan şey şudur: Bilimsel sosyalizm mücadelede bu kuvvetleri hesaba katmadan, sadece bilimin gereklerine göre bir mücadele ile arzulanan sonuca ulaşamayacaktır. Veya diğer bir deyişle, bilimsel sosyalizm, bunun daha detaylı ve özgün ele alınmasını gerektirmektedir. Kısaca insanların başlangıçtaki zayıflığı ve bu zayıflığı gidermek için sığındığı dogmayı ciddiye almak, ama bu yapılırken onların boyunduruğu altına girmemek, tersine anlamlı bir mücadele ile ilerlemeyi sağlamak şimdi insanın karşı karşıya bulunduğu en ciddi problemidir. Biz de bu temelde yaklaşmaya çalışıyoruz.

Bütün bunları esas konuya giriş mahiyetinde belirttik. Aile kurumu ortaya çıkarken, başlangıçta tarafları birbirlerine öyle dokunulmaz kutsal ilkelerle yaklaşmamışlardır. Rastgele; kendiliğinden ve doğanın zorlaması altında adeta güdüleriyle böyle bir kurumun içine girmişlerdir. Başlangıçta bir aile kurumundan bile bahsetmek mümkün değildir. İnsanların üremesi, hayvanlardakine çok yakın benzerlik içinde güdülerle yönetilir bir durumdadır. Bu kurumun bazı özelliklerinin daha sonra ortaya çıktığını biliyoruz.

İnsan türünün bu ilk gelişim evresinde kadın güçlüdür. Nedeni, üretim faaliyetlerinde kadının pozisyonunun güçlü olmasıdır. Özellikle ot vb. bitkisel ürünlerin toplanmasında, soyun üretimi ve çocukların beslenmesinde ilk barınakların yapımında kadın etkindir. Burada şu söylenebilir: Erkeğin becerisinin fazla gelişmediği, özellikle fiziksel gücünden yararlanmanın fazla gerekmediği aşamada çocukların, toplanan ürünlerin ve dolayısıyla yetkinin sahibi kadın sürece damgasını basmaktadır. Bu önemli bir safhadır. Dinsel dogmalarda söylendiği gibi erkeğin sınırsız egemenliğinin daha başlangıçtan itibaren var olduğu ve gelişmenin erkeğin hakimiyetine bağlı olarak şekil bulduğu iddiası tabii ki hemen reddedilebilir. Gelişmiş dinlerde kadının erkeğe bağımlılığı sınıflı topluma bağlı olarak çok nettir. Gelişmiş dinler kadın statüsünü erkeğin lehine şiddetle onaylarlar. Ama daha ilk dinlerdeki tanrıçaların durumundan anlaşılıyor ki kadın güçlü olduğu bir süreci yaşamıştır. İlk doğa dinlerinde kadına biçilen değer daha fazladır. Sınıflı toplum durağında insanların bir kesimi üzerinde çok dar bir kesimin egemenliği olayı gerçekleştiğinde, kadının da bununla içiçe egemenlik altına alındığı görülmektedir. Bunda rol oynayan temel etmen, ürünleri elde etmek için evin çevresi dışına açılma, avlama ve bütün bunların da güç isteyen faaliyetler olmasıdır. Ama erkek, kadın üzerinde egemenlik kurarken sadece fiziksel konumundan ileri gelen bazı yetkilerini kullanmamış, bir de bunun yanında esas olarak kadın emeği üzerinde elde edilen artık ürüne göz koymuş ve bu değerler üzerinde hakimiyet kurmuştur. Fiziksel gücü erkeğe bazı avantajlar sağlasa da, o bu avantajını başlangıçta hiç kullanmamıştır. Bu fiziksel üstünlüğünü bir kuvvete dönüştürmesi, kadının egemen olduğu bir toplumda yarattığı değerler üzerinde bir sömürüyü gerçekleştirmek içindir. Demek ki erkek egemenliği sömürüyle yakından bağlantılı bir olaydır. Erkek, fiziksel gücün kendisine sunduğu imkanları baştan beri kullanmış olsaydı, o durumda ilk başta da egemen olmalı, mevcut toplumsal değerlerin üretimine damgasını basabilmeliydi. Ama böyle yapmıyor; tam tersine kadının egemen olduğu ilkel komünal toplumsal düzeyde varolan birikimler göz kamaştırıyor. Topluluğun ihtiyaçlarının fazlasının üretildiği bu süreçte, nasıl ki topluluk içinde saygınlık kazanmış olanlarla, bazı açgözlüler, uyanıklar genelde bu artık ürüne göz koyup, başkalarının emekleri üzerinde geçinmeyi ve buradan topluluk üzerinde bir otorite olmayı başarmışlarsa, özgülünde de erkek kadın emeği üzerinde fiziksel gücüne de dayanarak egemen olmuştur. Anlaşılan erkek toplumsal gelişmenin başlangıcında gizli olan, giderek belirli avantajlar sağlayan ama esas olmayan fiziksel konumunu harekete geçiriyor, mahiyetine bazı adamları topluyor ve bir egemenlik savaşımına girişiyor. Bir yandan köleler ortaya çıkarken, bununla içiçe kadınlar üzerinde de büyük bir hakimiyetin tesis edildiğine tanık oluyoruz. O halde, köleliğin doğuşuyla kadın üzerindeki hakimiyetin içiçe gelişimini kabul etmek gerekiyor.

Erkeğin kadın üzerinde kurduğu bu hakimiyet daha sonra çarpıcı biçimlere bürünür. Erkeğin yaptığı, bu konuda tümüyle büyük bir otorite gücü haline gelmektedir. Elde ettiği siyasal gücü, dokunulmaz tanrısal ilke düzeyine getirir. Tanrı kraliçeler artık çok azdır, olanlar doğa dinlerinin kalıntıları biçimindedir. Tanrı krallar otoritenin tartışılmaz temsilcisidir. İnsanlar önemli oranda köleleştirilir; kadının eski otoritesi ve saygınlığı önemli oranda azaltılır. Kadın için, insanlığın gelişiminin henüz başlangıç aşamasında kendi kişiliğini bulamadan hakimiyet altına giriş olayı vardır. Nasıl ki geri halklar özgür gelişimi yaşamadan çok katı bir kölelik altına alındıklarında çok yetersiz ve kişiliksiz bir duruma geliyorlarsa, bu daha da fazlasıyla kadın için geçerlidir. Kişilik gelişiminin henüz başlangıcındayken büyük bir hakimiyetle yüzyüze gelen kadın kendisini yitirmiştir. Bu, özgürlüğünü yitiriş anlamındadır. Kadın elbette daha sonra da gelişmiş, her önemli tarihsel aşamada kişiliği, mücadelesi, rolü ve statüsüyle değişik biçimlere bürünmüş, ama büyük bir gerçek vardır ki kadın burada yitirilmiştir.

Yitirilen kadın, bundan böyle nasıl tanımlanacaktır? Bu süreçten sonraki kadının tanımı dinlerde, sanatta, şiirlerde, türkülerde, siyasi faaliyetlerde görülür. Ama hepsinde ortak bir özellik vardır: Kadın hiçbirisinde biçimlenmiş istikrarlı bir kişilik değildir. Daha çok işin süs tarafını ihtiva etmekte veya biraz daha çeşitlendirilirse kadın karşımıza entrika, kurnazlık vb. toplumun düşkünleşmesinde ne kadar husus varsa onların gelişiminde çok sahte bir görünümle çıkmaktadır. Olumlu şeylerin ortaya çıkmasında kadın artık çok zayıftır, katılımı sınırlıdır. Bunun nedenini erkeğin kurduğu egemenlikte aramak gerekir. Erkek egemenliğini kurup bunu bir sınıfsal statüye kavuşturduğunda, kadın üzerindeki sınır tanımayan egemenliği onun sömürü gücünü daha da artıran bir olgu olmuştur. Yani daha fazla sömürü ve daha fazla baskı için kadın muazzam bir nesnedir.

Kadın ve erkek doğa içinde bir bütünü oluştururlar, bunlar doğa güçleri karşısında ve toplumsal gelişim süreçlerinde her şeyi ortaklaşa inşa etmek isteyen iki insandır, birbirleri üzerinde böylesine baskı ve sömürü oluşturamazlar demek, sanırız en yavan görüş olacaktır. Genel olarak ilkel toplumdan yeni çıkmış olan insan bireyi, özel olarak da erkeğin vahşi olayı vicdan olayını arama gereğini ortadan kaldırmaktadır. İç güdülerin önemli oranda iş gördüğü o aşamada belirleyici kanunun zor kanunu olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Pazusu ve örgütlenmesi güçlü olanın ister sınıf, isterse cinsler üzerindeki egemenliği sınırsızdır. Karşılıklı eşitlikçi ilişkilerin açılımı biraz günümüzde sözkonusudur, ancak bu ilkel aşamadaki baskı sınırsız olmak zorundadır. Köleler üzerindeki baskı ve sömürüye bakıldığında kadın üzerindekinin daha fazla olması gerekiyor. Yalnız hemen ilave etmek gerekir ki, sınıf farklılaşması içinde ele almaksızın kadın genel olarak ezilen bir cinstir demek de doğru olmayacaktır. Egemen sınıf ortaya çıktığında efendilerin kadınları ve çocuklarının da daha ileri bir statüye kavuştukları bir gerçektir. Altta her türlü haktan uzak düşürülmüş kadınlara karşılık, üstte birçok şeyi ucuzca karşılanan kadınlar vardır. Fakat böyle de olsa, egemenlik statüsünün erkekte olmasından ötürü kadın ister saraylarda, isterse ahırlarda olsun esas olarak sürekli düşen bir cinsiyettir. Sorunu zaten sadece bir sınıfsal olay olarak alma-

mamızın en önemli nedeni de budur.

Bir cins üzerinde kurulan bir egemenliği bir sınıf üzerinde kurulan egemenlikle içiçe ele almak ne kadar doğruysa, aynı biçimde bunları mekanik bir mantıkla karıştırmamak da doğrudur. Bir cinsin muazzam yitirilişi ile bir sınıfın sömürü altına alınışını iç içeliği kadar ayrılıklarıyla da koymak gerekir. Feodal topluma doğru gelindiğinde bu ayrılıklar daha net görülür. Dinsel, siyasal, kültürel ve de her düzeyde kadının geldiği nokta burada daha ilginçtir. Bazı kaba görüntüler yine olsa da kadının egemenlik altına alınışının sonuçları daha belirgindir. İslamiyet tarihine bakıldığında bu oldukça net görülür. Kız çocuklarını diri diri gömecek kadar alçalan çöl kabilelerinin bu eylemine İslamiyet karşı çıkarak insanlığın gelişimi açısından ileri bir adım atmıştır. Muhammed'in devrimi kız çocuklarının diri diri gömülmesini lanetlemek, çok sayıda kadınla evlenebilme hakkını sınırlamak (ama cariyelerin sayısı belli değildir) olmuştur. Bu belki bugün için çok yanlış görülen bir statüdür, ama o gün için önemli bir ilerlemeyi ifade eder. Tabii ki bu diğer devrimlerde de böyledir. Aslında baskı altına alınış o düzeye vardırılmıştır ki, bir kişinin (erkeğin) kendi başına bu kadar sonsuz bir otoritesi olabilmekte, hatta egemenliği altındakini (kadını) değersiz bir nesne olarak canlı canlı gömecek bir ahlakı taşıyabilmektedir.

Bu noktaya nasıl gelindi?

Herhalde sınırsız bir sömürü ve baskının vücut bulmasından ötürüdür. Demek ki kadının yitirilişi boş bir söz olmadığı gibi boyutludur. Daha sonra saraylarda kurulan haremler biliniyor. Daha düne kadar Osmanlı saraylarındaki haremlere binlerce kadının dolduruluşu sözkonusudur. Ortaçağda kadın "yok"tur. O ancak kaçırılan, saraylara doldurulan bir nesnedir. Saraylarda kadınların da çevirdikleri dolaplar hatırlatılarak bunun bir önemi yok mudur diye sorulabilir. Bunun için en belirgin örnek Bizans saraylarında imparatoriçelerin çevirdikleri dolaplardır. Üstelik bunlar bu konudaki maharetleriyle ellerine önemli bir güç de geçirebilmişlerdir. Yine İslam haremleri de buna örnektir. Osmanlı saraylarındaki sultanlar da iyi entrikalar çevirmişlerdir. Fakat bütün bunlar işin süsü olmaktan öteye gitme durumunda değildir. O, bunları sadece erkeklerin ağır etkisi altındaki kurumlarda dolaplar çevirmek için kullanmıştır; yoksa kendi kişiliği ve gücünü göstermek, bunu bir kurum olarak geliştirmek için değildir. Saraylarda edindiği bu becerisini kadın daha çok erkek çocukları için kullanmıştır. Selçuklu ve Osmanlı saraylarındaki olaylar kadının daha küçük yaştaki çocuğunun sultan olması için bir çok sahte evlilikler yaptığını göstermektedir. Bu evlilikler çoğunlukla çocuk büyüyünceye kadardır. Ve burada kadın bir analık rolünü oynamaktadır. Yani analık rolünün siyasal alana yansıtılışı olmaktadır. Ortaçağın belirgin bir özelliğinin de olmadık entrikaların çevrildiği böyle evlilik olayları olduğunu belirtmek gerekiyor.

Ortaçağda evlilikler, erkeğin kesinlikle siyasal hakimiyetini pekiştirmek için kullanılmıştır. Erkek evlilik olayına sınıfsal baskı ve sömürüsünü güçlendirme aracı olarak bakmıştır. Ailelerin oluşumunda bunu görmek gerekiyor. Aile, şiddetli baskı ve sömürünün iç içeliğinde olmuştur. Anaerkil aileden ataerkil aileye geçilirken gözetilen husus, daha bol üretim ve erkeğin daha geniş yetkiye ulaşmasıdır. Yani aile kutsal dîn-î veya aşk ilkeleriyle kurulmamış, kesinlikle belirlenen sınırlar içerisinde biçimlenmiştir. Ne tanrı böyle buyurduğu, ne de yüce aşk ilkesi bunu gerektirdiği için değil, aile, belirtildiği üzere tamamen erkeğin çok kaba ve hoyrat bir biçimde sağladığı egemenliğin çıkarları çerçevesinde gelişmiştir.

Başlangıçta kadın çok sayıda erkekle birlikte yaşayabilirdi; şimdi ise erkek çok sayıda kadınla yaşayan durumundadır. Açık ki bu toplumsal gelişim süreçleriyle ilişkili bir olaydır. Görüleceği gibi, aile, başlangıçtan itibaren dokunulmaması gereken kutsal ilkelerle vücut bulmuş bir ilişki değil, sınıfsal gelişmenin içinde bulunduğu duruma göre belirlenen bir kurum olarak değerlendirilebilir. Bunun belirleyicisi ise başlangıçta kadın iken, daha sonraları erkektir. Ortaçağdaki en önemli ilginçlik, hanedan veya imparatorluk kavgalarında bu kurumdan alabildiğine yararlanılmasıdır. Hanedanlar birleştirilir, krallıklar büyütülürken ittifaklar kadın alışverişi üzerinde kurulur. Birbirinden kız alıp verme temelinde kurulan ittifaklar sömürü ve güçlenmeyi sağladığından bunun gittikçe geliştirilmesi durumu vardır. Bunun, Kürdistan'daki kabile ve aşiretlerin bugün bile en çok başvurdukları bir ilişki tarzı olduğu bilinmektedir.

Gerek kölelik, gerekse feodal çağlar içinde kadın için fazla bir etkinlikten bahsetmek şurda kalsın, tam tersine yitirilişin, biçimsizliğin derinleşmesi, başlangıçta var olan bazı erdemlerin bile tüketilişi durumu vardır. Hakim sınıflar tarafından hareme alınan kadın her iki toplum ilişkisi içinde de derin bir tutsaklık içinde tutularak kişiliğinden daha da uzaklaştırılmış, en basit işlere terkedilmiş, sınıflı toplumlarda nasıl ki ezilenler sürekli mülkiyetten uzaklaştırılmışsa kadın da aynı biçimde mülkiyetten, siyasal otorite ve yetkinlikten uzaklaştırılmıştır. Elbette ki bu uzaklaştırılma her türlü toplumsal kurum faaliyetlerini kapsamaktadır. Saraya ve eve giderek daha fazla kapanan kadın fazla etkin olmasını sağlamayacak işlere bağlanır, kıymeti doğurduğu ve büyüttüğü çocuklarla ölçülür. Ev içinde daha iyi süs olduğu, daha iyi yemek vd. işlerle uğraştığı oranda bir varlığından bahsedilebilir. Kocaman bir siyasal dünya, mülkiyet dünyası, değerler üzerindeki hakimiyet tamamen erkeğin damgasında şekillenir. Kadın ise, erkeğin bilinçli müdahalesiyle kendiliğinden gelişmelerin iç içeliği içinde bütün bunlardan daha da uzaklaştırılır. Toplumun alt sınırlarına doğru itildikçe itilir. Bilimden, siyasetten, üretim ve hatta dinsel faaliyetlerden, sınırları belli olmayan bir sürülme ile alabildiğine uzaklaştırılır. Kadının yitirilişi ya da toplumsal gelişmede zayıflatılışı, haklardan uzaklaşışı böyle vücut bulmuştur.

Tabii ki bunun bir yasası yoktur. Yasası, erkeğin ya da sömürü kanunlarının "insafı"dır. Aynı biçimde daha sonraki sınıflı toplumun yasalarında da sınır yoktur. Sınır; azami sömürü, azami otorite, bunun için gerektidiğinde insanların bir neden ileri sürülmeden yaşamlarına kastedilmesi, en ağır işlere alıştırılmasıdır. İnsanlar eş, akraba demeden bu genel amaca bağlılık temelinde bir statü içine alınır. Bunun tarihi gerçekten de çok iyi incelenmelidir.

Bugün Kürdistan'da kadının söz gücünü kullanması, siyasal otorite gibi büyük bir kuvvetin belirlenmesinde çabasının bilinçli bir biçimde gelişmesi bir yana, bunlara cesaret etmesi bile mümkün değildir. Aynı ağırlıkta olmasa bile, gerçekte bu sömürü ilişkilerinin yaşadığı bütün alanlarda da geçerlidir. Günümüzde her ne kadar kadınlar siyasal faaliyette yer alıyor, hatta başbakan oluyorlarsa da gerçekte tamamen biçilmiş bir elbiseyi giymekten öteye gitmemektedirler. Örneğin İngiliz başbakanı Margret Thatcher "demir leydi" yaftasıyla en soysuz erkeklerden daha erkekçe bir politikayı uygulamaktan öteye ne yapmaktadır? O, yüzyıllardan beri oturmuş ve bugün emperyalizmin tehlikeli bir biçimde kullanmak istediği bir devlet aracını, üstelik kadının özelliklerine aykırı bir biçimde kullanmaktan başka bir şey yapmamaktadır. İngiltere kraliçeliği her ne kadar kadının hamisi gibi görünse de, kadının şekilsizleşmesinde oynadığı rol çok açıktır. Olduğundan fazla kadınsı kokan İngiliz inceliği, bugün kadına fazla bir şey bahşetmiyor. İngiliz yaklaşımı altındaki biçimlenme zirveye işte bir Thatcher'la varmıştır. Buradan ulaşılan saray entrikacılığının en gelişmiş biçimi ve ortaya çıkarılan kadın da en yapay burjuva kadın olmaktan öte bir şey değildir. Amman sarayında da İngiliz asıllı bir kraliçe var. Kral Hüseyin'e İngiliz centilmenliği biraz da olsa öğretilmiş olsa gerek. Kral-kraliçe kültürünün Arap saraylarına kadar böyle yansıtılması, İngiliz kadınının ne kadar ilerlediğini (!) gösteriyor. Burada, olumsuzluğun örtbas edilmesinde kadının nasıl sahte bir gömlek vazifesi gördüğü çok açıktır.

O halde, burjuva devrimlerinin şafağına gelindiğinde kadın kötü bir entrikacı olmaktan öteye varmış değildir. Altta tamamen alınıp satılan bir mülk durumuna getirilmiş, üstte ise tam bir kraliçe! Otorite diye örnek gösterilen kadınlar, komedilere konu olacak işte bu saray kadınlarıdır. Bu konuda Avrupa'nın örnek verilmesine de gerek yoktur. Osmanlı saraylarındaki entrikalar en yakın ve canlı örneklerdir. Çağımıza girerken bu gerçeği bilmekte yarar var. Görüşler derinleştirilirken bunun, tarihi gelişmeyle birlikte ele alınması gerekiyor.

Burjuva devrimleri bu alanda ne getirmiştir? Her toplumsal devrim genelde insan soyunu bir adım ileriye attığı için, kapitalizm feodalizme göre, burjuva aile de feodal aileye göre üstündür. Dolayısıyla burjuva kadın feodal toplumdaki kadına göre üstün olacaktır. Bu genel ilkeye bağlı olarak kapitalizmin şafak vaktinde işlenen bir tema da kadındır.

Burjuvazi istediği kadını teoride ve pratikte biçimlendirmeye çalışır. Kadın resimlere, diğer sanat eserlerine, günlük yaşama konu olur. Feodalizmin o kokuşmuş ilişki tarzından bıkmış olan burjuva erkeğin elinde, bakışından oturuşuna, giyimine, saçlarına, konuşma tarzına kadar yeni bir kadın tipi biçimlendirilir. Elbette bunda rol oynayan sadece bir bıkkınlık değildir; feodal aile ve hanedan ilişkileri burjuva gelişim önünde bir engel oluşturmaktadır. Burjuvazi, yeni toplumun gelişimi önünde engel oluşturan feodal ilişkilere karşı savaş açmak zorundadır. Bu savaş başlangıçta edebiyat ve sanat alanında gerçekten de çok güçlü verilir. Genelde insan hakları bireyler arası eşitlik teorileri geliştirilirken, bunun bir maddesi de kadın hakları ve eşitliğine dönüşüverir. Burjuvazinin kadın eşitliği dediği olay, feodal aile karşısında burjuva ailenin eşitliğidir. İstediği genel bir kadın eşitliği değil, yaşamasına fazla fırsat verilmeyen burjuva aileye özgürlüktür. Bu noktada yapılan çarpıtmaları gözden kaçırmamak gerekiyor.

Edebiyat ve sanatta güçlü açılımları yaşandığı burjuva toplumun şafağında romanların en belirgin bir konusu kadındır. Bu romanlarda çizilen tip, iradesine biraz da olsa hakim olan ve sanki istediğini gerçekleştirme durumunda olan bir tiptir. Görünüme göre kadın, basit bir nesneden iradesi olan bir varlık haline gelmiş, isteğine göre aile kurabilir ve davranabilir durumdadır. Batı toplumu işte biraz da bunlar üzerinde kurulmuştur. Yalnız dikkat edilmelidir ki, kadının bu sürece katılımı şairane bir katılım olmaktan öteye gitmemiştir. Kesinlikle erkeğin hakimiyetini taşıyan, onun damgası ile belirlenen bir statü altında ve erkeğin de romantizmine uygun bir katılımdır. Burjuva devrimlerinde örgütlü geniş bir kadın faaliyetine fazla rastlanılamaz. Bu süreçte bazı kadın tipleri ortaya çıkmışsa da, bunlar sembolik olmaktan öteye gitmiş değillerdir. Burjuva devrimlerine kadının katılımı, erkeğin yeni toplumda kadın için çizdiği sınırlar dahilindedir.

Kadın hakları dünya çapında hala da en çok tartışılan konulardan biridir. Bu konu Türkiye'de de çok yoğun tartışılmaktadır. Oysa gerçekte ortada tek taraflı iradeye dayanan ilişkiler vardır. Burjuva toplumda "kadın adına" mücadele bayrağını kaldıran erkekler olmuştur. Nedeni, yaklaşmak istediği çekirdek ailenin önünde feodal ilişki ve geleneklerin bir ayak bağı olmasıdır. Nitekim Türkiye'de de Kemalizm bütün kadınlar adına bayrağı kaldırmış ve hepsine hak bahşetmiştir. Elbette ki kapitalizmde kadın biraz ilerlemiş ve saygınlık kazanmıştır. Fakat toplumsal ve siyasal faaliyetlerde henüz yok denecek kadar azdır. O, kendi başına var olan değil, ancak erkeği ile birlikte var olandır. Ancak erkeği ile birlikte var olan kadının ne kadar irade sahibi olabileceği elbette ki tartışmalıdır. En gelişmiş toplumlarda bile kadın hala bir kuruma veya erkek hakimiyetine dayanarak, yani ancak himaye altında yürüyorsa, bunun nedeni kendisi için yaşama gücü olmayışıdır. Bu bizim toplumumuzda daha da ağır biçimiyle yaşanır. Bizim toplumda kadının evinden dışarı çıkması bile izinledir, onun erkek hakimiyeti olmadan herhangi bir faaliyete katılması, plan ve tasarılar geliştirmesi çok saçma gibi gelir.

Burjuva toplumunda bugün kadın, ciddi üretim ve siyaset ilişkileri dışında bol bol reklam aracı olarak iş görmektedir. Modada, oyun ilişkilerinde ve diğer fantazi ilişkilerinde alanın mutlak hakimi kadındır. Burjuvazi bayağı bir kadın dünyası yaratmış ve herkes de buna şartlandırılmıştır. Bu dünyanın ne kadar kadına ait olduğu ise gerçekte belli bile değildir. Açıkça kadın ilginç bir biçimde kullanılmaktadır. Adeta kadına yeni bir statü verilmiştir. Amerikan Holywoody kültüründe bu en uç noktaya vardırılmıştır. Amerika ve genelde Batıda kadın en soytarıca biçimlere büründürülmüş ve en tehlikeli tarzda kullanılmaktadır.

Şüphesiz ki, feodal toplumdan burjuva topluma dönüşümün kendiliğinden sağladığı bir ilerleme vardır. Fakat bu, erkek hegemonyasının burjuva toplumda varacağı biçimlere bağlı bir gelişmedir. Feodal aileye karşı burjuva ailesinin şartları çerçevesinde belirlenen bu gelişmelerde kadın nesne konumunu çok az düzeyde aşmıştır. Proletarya 19. yy. sonlarında kendiliğinden bir sınıf yerine kendisi için bir sınıf haline gelebilmiş, ama kadın için bu gelişme de yaşanmamıştır. Kapitalist-emperyalist aşamaya gelindiğinde ise kadının uğradığı değişim çok ilginçtir.

Ağır bir sömürgeciliğin altında çok şekilsizleştirilmiş, parçalanmış, feodal ve hatta daha ötesi toplumsal kalıntıların varlığını sürdürdüğü bir toplumsal yapıda ağır baskı ve sömürünün altında çarpık bir kapitalistleşmeyi yaşadığımız için belki bu meseleleri fazla önemli görmeyebilir veya anlamayabiliriz. Ama şunu çok iyi bilmek gerekiyor ki, gelişmiş kapitalist toplumlarda kadının bugün oynadığı rol çok tehlikelidir. Emperyalist çevreler bu konu etrafında kültürde, politikada bir olay geliştiriyorlar.

Kadın, yüzyıllardan beri karanlığa, kapalılığa mahkum edilmiş, yalnızca saraylara kapatılma ve bütün toplumsal etkinliklerden uzaklaştırmada değil, ama aynı zamanda ruhsal açıdan da karanlığa gömülmüş, yitirilmiş bir varlıktır. Kapitalizmin günümüzdeki ideologları, sanatkar çevreleri ve politikacıları bunu çok iyi bilmektedirler. Bunlar, yüzyıllardan beri erkeğin hakimiyeti altında toplumdan uzaklaştırılan kadını bu sefer tersyüz ederek alabildiğine öne çıkarıp tam bir yapaylık içinde, ama ondan da öteye emperyalizmin sömürü çarkına hizmet edecek biçimde, özellikle de sınıfsal mücadeleyi gizlemek için kadından yararlanmaktadırlar. Burjuva özgürlükler çağında kadına biçilen o birazcık değeri kırk kat fazlasıyla ödettirerek, iradesini biraz belirlemek isteyen kadını sosyalizme karşı büyük bir oyunun içine almak istemektedirler. Bugün Avrupa'da kadın müzikte, resimde, kültürde, politika oyunundan basbayağı oyunlara kadar her şeyde en ince bir tarzda

Devamı 22. sayfada

"Bize Düşen Bir Görev de Kongre..."

Baştarafı 9. sayfada

ğum Parti tezlerini anlayabiliyorduysam da, sistematik bir kavrayışa ulaşmaktan uzaktım. Ancak, içten bir arzu, Partiyle bütünleşmek isteğiyle yaygın bir propaganda, kitlelere kavratma ve kendimi de geliştirme çabası içine girdim. Bu çabalarımla Partinin de görev ve sorumluluklar vererek sunduğu destekle belli bir gelişme düzeyi sağladıysam da, esas mücadele alanında denenmemiş, Parti tüzüğüne girmemiş, yukarıdaki alıntıda tanımı yapılan politikanın kapsamına ulaşamamış, bu konuda derinleşememiş bir devrimcilik türü olan ajitasyon devrimciliği, taktik dışı küçük-burjuva devrimciliğinin sınırını aşamadım. Partimizin III. Kongre platformuna girdiğim güne kadar, sorumluluk düzeyim ne olursa olsun yürüttüğüm çalışmanın, devrimciliğin tanımı böyledir. En başta girdiğim pratik uygulamanın ana görevlerini kavramadım. Her gün propagandasını yürüttüğüm ve örgüt yapısına kavratmaya çalıştığım silahlı direniş mücadelesine, kendim son derece yabancıydım. Böylesine bir devrimcilik tarzı ve özgül konumum, tüm iyiniyetlere rağmen Partinin çağrılarına karşılık verebilecek durumda değildi ve olmadı da. En başta Partinin temel şiarlarına göre çalışmadım; gerçek bir Parti militanı olabilmenin yöntemini, çalışma tarzını yakalayamadım. Hedefli, planlı, giderek genel Parti mücadelesinin değerlendirilmesi, sonuçların özümsenmesi temelinde bir çalışmaya giremedim. Bu konuda gerekli ruh, bilinç, ölçü ve hedeflerin nasıl olması gerektiği ve hangi temel şiara bağlı kalınması gerektiği konusunda Parti Önderliği şu belirlemeleri yapıyor:

"Üslenme ve buna bağlı olarak özgür çalışma alanları yaratma sorununa kendimizi veremeyişimiz, Parti taktiğinden uzaklaşmanın ve militan ölçülerin aşınmasının en temel nedenidir. Bu anlamda Hareketimizin sonuçlarını tahlil edemeyen bir kişinin, gelecekte de görevlerin üstesinden gelmesi mümkün değildir. Bunun için her Parti görevlerimizin en uygun alanlarında özgürleştirilmiş bir karış toprak parçası yaratmanın büyük bir zafer ve bu özgür topraklarda yaşamanın büyük bir kahramanlık olduğunu bilerek pratiğin üzerine yürünmesi gerekir. Bu anlamda sağlanan başarı, Partiye değer katmada ve bu çabaların sahibinin değerini belirlemede temel ölçüdür. Bir avuç özgürleştirilmiş vatan parçası yaratmak, onu korumak ve ona dayanarak vatanın tümden özgürleştirilmesine yürümek en büyük kahramanlıktır. Bu bizim parolamızdır ve en temel şiarlarımızın başında gelir."

Bütün bu yetmezliklerin kaynaklandığı sınıfsal ve sosyal ortamın etkileri önemlidir. Köylülüğün üretim tarzında ifadesini bulan politik darlığı ve küçükburjuva aydın kişiliği aşamadım. Çünkü bu özelliklerin kişilikte sökülebilmesi proleter kişilik özelliklerinin gelişmesi ile mümkündür. En başta eğitime bu espri ile yaklaşmadım, hep teorik yönü ile ele aldım. Halbuki, devrimci eğitim devrimci pratikle içiçe geliştirilecek halkın ve devrimin temel sorunlarına düşüncede ve uygulamada çözüm bulabilmedir. Böyle olmayınca, eski kişilikle devrimci görevlerin üstesinden gelebilmek mümkün olmadı. Bu mümkün olmayınca da çözümü, sorumluluk düzeyi benden ileri olan arkadaşlardan aradım, hatta her konuda verilecek görevleri bekledim ve verilenleri uyguladım. Burada benim için ölçü Partinin hedefleri, planları ve şiarlarından ziyade sorumlu arkadaşların belirlemeleri oldu. Ama doğru, ama yanlış bu ölçülerin (!) dışına çıkmadım. Derinliğine araştırma-inceleme yapmadım. Ve Parti taktiği karşısında kendi durumumu değerlendirmedim. Pratik-örgütsel sorunların üzerine kendimden güç yaratarak değil, reçetelerle gittim. Bir diğer tanımıyla "memur anlayışı" ile hareket ettim. Yani, yürüttüğüm denetim ve pratik çalışmaları rapor ederek üste sunma ve yeniden üstten aldığım yeni reçetelerle pratiğe girme. Bu tekdüze çalışma tarzı benim için geliştirici olmadığı gibi, çalışmaları da geliştirmiyordu. Düşüncede bazen doğru değerlendirmelere varabiliyordum. Ama doğru bildiklerimi de çalışma arkadaşlarıma, hele sorumlu arkadaşlara dayatamıyordum. Bu yönleriyle de kötü bir liberalizmin, taktik dışı sağ reformist bir pratiğin militanı (!) oldum. Bana göre ancak bu kadar yapılabilirdi. Çünkü politikasızlık, insiyatifsizlik, yaratıcılıktan uzak, kapsamlılıktan uzak tekdüze memur devrimciliğinin varacağı nokta bu kadardır. Dolayısıyla Parti görevlerine, taşıdığım sorumluluk düzeyinde sahip çıkmayışım, yetkinleşmeme örgüt yapımıza büyük zararlar verdiği gibi, kendim de eski elbiselerle, geri toplumsal, sınıfsal alışkanlıklarla Parti içerisinde kalmaya devam ettim. Parti genel sorunları ve mücadelemizin bütünselliği konusunda da önemli derecede duyarsız kaldım. Bu durum, küçük-burjuva sınıfın kendi dar dünyasından başka bir alanı göremeyişi ve kendisini "kurtarma" mantığının devrimci pratik üzerindeki olumsuz bir etkisidir. İşte bütün bunlar Kongre sürecine kadar taşıdığım ve ağır etkilerini yaşadığım yanılgılar olup, gerçek bir Parti militanı haline gelememenin nedenleri arasındadır. Deney ve tecrübe yetersizliğine, Parti yaşamına, mücadele gerçekliğine yabancılık da eklenince, kendi gerçekliğimi dahi formüle edemez konuma geldim.

Açık ki, böylesi bir durumun yenilir-yutulur bir tarafı yoktur. Partimizin devrimcilik ölçülerinden uzak; köylülükten gelme dar politikacılık, sömürgeci-kemalist eğitim kurumlarında çarpıklaştırılmış bir bilinç ve düşünce yetisinde çakılan, devrimci pratik ve örgütlenme karşısında etkinlikten yoksun, devrimin temel, güncel sorunları karşısında dahi izahla yetinen, kapsamlı değil tekdüze, derinliğine değil yüzeysel, çözümleyici değil yakınmacı, panlı değil dağınık, Türk aydınının Kürdistan'a en kötü tarzıyla yansıması olan yarı-feodal, yarı-aydın yaşam ve devrimcilik, Partimizin yaşam ve devrimciliği olamaz. Bu saydığım özellikleri geçmiş dönem pratiğinde en ağır tarzıyla yaşadım. İşte bu kişilik özelliklerden arınabilme, gerçek bir Parti militanı haline gelmenin en temel koşuludur. Sınıf dışı devrimciliğine karşı gerçek Parti devrimciliğinin nasıl olması gerektiği konusunda da Parti Önderliğimiz şunları belirtiyor: *"Olgunluk, kişilik, sorumluluk, ve de yetenek, yaratıcılık, planlılık, bütün beynini, yüreğini eyleme verme; işte biz devrimciliği böyle anlıyoruz. Sözlerin en iyisini söyleme, adımların en iyisini atma, sağlam, ölçülü olma ve bunu gerçekten bütün davranışlarında gösterebilme ve buna öncülük etme; işte bizim anladığımız devrimcilik budur."*

Kısaca geçmiş dönemdeki pratiğim, Parti gerçekliğimizi yüzeysel kavrama, silahlı mücadelenin pratiğinden yoksunluk, Parti ideolojisinde derinleşememe, örgüt çalışmasında tecrübesizlik, amatörlük, ilkellik, politikada yoğunlaşamama, dar kapsamlılık, etkin uygulama yerine yüzeysellik, çalışma tarzında subjektivizm, kişilikte dönüşümü gerçekleştirememe vb. bütün bu nedenler, üretken bir devrimciliği ortaya çıkarmamı engelleyen faktörlerdir. Ama bütün bunların çözümlenmesi ve gerçek bir Parti militanı olabilmek konusunda da işlevsiz kalarak Parti taktiğinden kopuk bir pratik sergiledim. Kongre platformuna bütün bu yetersizliklerle girdim.

Partimizin III. Kongresi genel yapı için olduğu kadar benim için de yeniden bir doğuş platformu oldu. En başta, yıllarca taşıdığım yanılgıları, maharet dediğim sınıf dışı kişilik özellikleri, yapısal denilen birçok hastalık bir bir teşhis edilerek ortaya konuldu. Parti tarihimizin en büyük eleştiri-özeleştiri platformu olarak III. Parti zirvesinin çözümlediği kişilikteki kördüğümler, her bir arkadaşın şahsında birkaç sınıfın ve yüzyıllara uzanan tarihin çözümlenmesi oldu. Şunu açıklıkla belirtebilirim ki, her bir oturum, birkaç toplumsal altüst oluş film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyor; halkımızın, tarihimizin ve Partimizin gerçekliği beyin hücrelerime çakılıyordu. Platformun son günlerine kadar birçok şeyi kavrayamadım, hayli zorlandım. Başta Parti Önderliğinin platforma sunduğu talimatlar, yoldaşların tartışma ve çözümleme çabası ufkumu açan en güçlü kaynaklar oldu. Kendimin de derin düşünme ve platformu kavrama noktasında zorlayıcı çabam sonucu giderek özü kavramaya, bilincim netleşmeye ve kendimi kavramaya, gerçekliğe ulaşmaya başladım. Evet yüzyıllara sığmayacak kadar derin olan bu tarihsel dönem, Partimizin militan ölçülerine ulaşabilmek için bana büyük bir cesaret ve karar gücü verdi. Böylece kişi olarak en büyük zaferi kendi yetmez kişiliğime karşı kazanmıştım ve bu, Kongremizin, Partimizin proletarya dışı devrimciliğin şahsında tarihi-toplumsal gericiliğe ve sömürgeciliğe, emperyalizme karşı sağlanan zaferinin ta kendisidir. Bununla Kongre platformuna katılan tüm arkadaşların yetkin militanlar haline gelerek Parti çizgisinin düzeyine ulaşmak için geliştirdikleri eleştiriler-özeleştiriler, değerlendirmeler bir bütün olarak tüm tarihi-toplumsal kirleri-pasları toprağa gömme noktasında birleşiliyor, yetkin değerlendirme ve tartışmalar Kongre'nin karar düzeyini zirveye çıkarıyor ve halkımızın, gelecek tarihimizin irade gücü en üst düzeyde bu platformda ifadesini buluyordu. Kısaca Kongre'den çıkarılması gereken sonuç, geçmişimizin olduğu kadar, geleceğimizin sorunlarına da çözümleyiciliği görebilmek, bu temelde Kongre çizgisini bir bütün olarak kavramak ve yetkin bir uygulayıcı güç olabilmektir.

Kongremizin, Partimiz ve halkımız açısından arzettiği anlam ve önem, en az o oranda Ortadoğu ve ilerici insanlık açısından da yeri vardır. İlgili Kongre belgelerinde en birin kapsamıyla bu anlam ve önemi görmek mümkündür. Burada daha çok, Kongre sonrasında, Kongre belirlemelerini ve karar gücünü uygulamada birincil derecede sorumlu olan kadroların (Kongre'ye katılanlar olarak) görevlerini ve henüz yaşanan kısa pratiğin ortaya çıkardığı bazı sonuçlara değinmekte yarar vardır.

III. Kongre ile birlikte, insanlığın en soylu eylemi olan devrimci dönüşümü, Kürdistan sathında çağdışı sömürgeciliğe karşı gerçekleştirebilmek daha da yakıcı ve güncel çözümlenmesi gereken bir görev durumundadır. Bu görev, ilk merhalede öncüyü yetkinleştirerek ve geleceğin toplumuna öngörülen yaşam ve ilişki tarzını öncüde somutlaştırarak, bunu bugünden başararak devrimde önderlik misyonu üstlenmeyi getirilebilir. Çünkü, *"Öncünün iç örgütlenmesini ele almak demek, yarın kurulacak toplumun, mevcut toplumsal zemine dayanarak, temellerini atmak demektir. Öncü içinde gerçekleştirilen ilişkiler demek, yarın toplumda kurulacak ilişkilerin özü demektir."* (Parti Önderliği) O halde, Kongre'de yapılan özeleştirilere ve verilen son sözlere de dayanarak, en azından kendi verdiğimiz kararlara bağlı kalarak, pratik uygulamaya adım atarken, hızla Kongre çizgisini derinden kavramaya, kişilikte dönüşümü devrimci eğitim temelinde günlük eylem ve örgütlenme ile içiçe geliştirme, taktik devrimciliğe ulaşmanın ilk şartıdır. Kaldı ki, Kongre'ye katılan bileşim olarak, salt kendimiz kavrayarak da görevlerimizi tamamlamış sayılmayız. Kongre çizgisini tüm Parti yapısına ve dalga dalga tüm halka taşırma, bu doğrultuda örgütlenme, eylem geliştirme, giderek tüm halkımızı Cephe-Ordu içerisinde örgütleme görevimiz vardır. Ancak bizden kaynaklanacak herhangi bir yetersizlik çok daha vahim sonuçları doğuracak, giderilmemesi durumunda zaferi değil, büyük felaketleri kapıya dayandıracaktır. Böylesi bir olumsuzluğa mahal vermemek, devrimci pratiğe yönelirken öncülük rolümüzü tam oynamak ve dönemsel taktik görevler karşısında iktidar gücü olabilmek, Kongre kararlarını tam uygulayabilmek için Parti tarihimizin en derin eğitimi Kongre belgeleri, Kişilik Problemi.. vd. temel belgeler üzerinde yürütüldü. Partimiz, bu döneme, **Düzeltme Harekatı** adını verdi. Eğitim ve derinleşme, hazırlık çalışmalarının temel Parti okulunda sürdürüldüğü dönemde, adına layık bir eğitim ve geleceğe hazırlama çalışmasının istenilen düzeyde yürütüldüğü söylenemez. Buradaki temel neden, geçmişten kaynaklanan hata ve yetersizliklerden, çocukluk hastalıklarından tam kurtulamama, çalışma tarzında yetkinleşememe ve halk kurtuluş savaşımızın yüksek komuta yeteneklerine ulaşamamadır. Bu konuda ortaya çıkan yetersizliklere karşı Parti Önderliği peşpeşe talimatlar yayınlayarak bizleri, Kongre'de verdiğimiz sözlere, bizi bekleyen büyük devrimci görevlere, kısaca ordulaşma sürecine girdiğimiz bu dönemde komuta yeteneklerimizi geliştirmeye davet etti.

27 Aralık tarihli, **Komuta Yeteneklerimizi Güçlendirelim, Devrimci Pratiğe Doğru Yürüyelim** başlıklı talimatta şunlar belirtiliyor: *"Burada hemen belirtelim ki, çok az bir kesimi dışında eğitim sürecine alınan insanların hepsi sadece bir asker olmak için değil, en azından takım düzeyinde komutanlar haline gelmek için eğitilmekle mükelleftir. Bu tür okullarda normal sıradan asker yetiştirilmez. Yani biz birkaç takım komutanının komutasında yirmi kişilik asker olsun diye bir eğitim devresi başlatmadık. Tabii arkadaşların bu konudaki görüşleri açık değildir. Asker mi yetiştirmek istiyorlar, takım komutanları hazırlamak için mi eğitim sürdürüyorlar? Bölük komutanı olabilen veya bölük kurma gücünü kendisinde yaratabilen arkadaş var mıdır? Her arkadaş bu konuda ne kadar mesafe kaydetmiştir? Tabur komutanlıklarına yükselmeyi göze alacak kadar kendilerini güçlü hisseden kadrolarımız var mıdır? Daha da somutlaştırırsak ordu kurma isteğimiz ne kadardır? Ordu kurma planlarımız hangi düzeye getirilmiştir? Örneğin gerek zaman ve gerekse zemin açısından ordumuzu nasıl yaymak ve geliştirmek istiyoruz? Ordu kuruluşumuz hangi çerçevede başlayacak? Takım komutanlıklarını, bölük ve tabur komutanlıklarını teşkil edecek miyiz? Eğer edilecekse bunun ilk nüveleri nasıl ele alınacak? Bu nüvelerle işe nereden başlanacak? Nerede ve ne zaman başlayacağız? Askerlerini nasıl temin edeceğiz? Bir asker nasıl temin edilecek? Daha sonra birliklerimizi nasıl çoğaltacağız? Birliklerin çoğalması ile birlikte ne tür sorunlar doğacak? Ortaya çıkacak ekonomik, siyasal ve ideolojik sorunlara nasıl çözüm getirilecek? Eğer güçlerimiz 50.000 kişilik bir sayıya tırmanırsa, bu durumda birliklerimizin tabur düzeyini aşması mümkündür. Bu konuda aldığımız tedbirler nelerdir?"* İşte eğitim devresinin hangi espri ile ele alınması, ne tür sorunlara çözüm aranması ve tutturulması gereken devrimci militanlık-komutanlık ölçüleri açık ve net görülebiliyor.

Bu sürece ilişkin olarak kendi yetersizliğimin esas yönünü oluşturan mantık, böylesine kapsamlı olmamak, daha çok geçmişin özümsenmesinde yetersiz kaldığım Parti gerçekliğini, yine geçmişin ölçüleri içinde kavramaya çalışmak oldu. Kongre'de verdiğim sözler, Partinin çağrıları oldukça açık ve netti. Tarafımdan, bunun kavranmayan bir yönü yoktu. Ancak girdiğimiz eğitim sürecinde uygulanan çalışma tarzı, kendimi yer yer —özellikle uygulama içerisinde— sıradan bir asker olarak görmem, geliştirilen planlara gü-

Devamı 22. sayfada

Kadın Hakları ve Özgürlüğü Sorunu...

Baştarafı 20. sayfada

kullanılmaktadır. Yüzyıllardan beri gizlenen kadın, orada artık en açık-saçık kadına dönüştürülmüştür. Ve bu sadece fiziksel açılım da değildir. Önceleri kapatılmış güdüleri ve ruhu alabildiğine açılarak meydanlara sürülmektedir. Feminist hareket bütün bu durumları nasıl değerlendiriyor, fazla bilemiyoruz, ama Batı Avrupa çevreleri de sanırız bunun farkındadırlar. Bu yaklaşım çekirdek aileyi parçalamış, ailenin anlamsızlığını ortaya koymuştur. Şüphe ve tereddüte boğulan bu aile tamamen dağılma ile yüzyüzedir.

Bu durumu değerlendirirken emperyalizmin genel bunalımı içindeki olağan bir olay olarak ele almak doğru bir yaklaşım olmayacaktır. Çünkü bu alanda yaşanan bunalım çok daha fazladır. Kapitalist-emperyalist sistemin ortaya çıkardığı ürün yalnız kendi toplumlarını değil, bizim gibi ülkelerin bireylerini de çok kötü bir biçimde çarpmaktadır. Üstelik, ortalığa salınan bu tipi ne benimsemek, ne de tepki duymak bir çözüm olmaktadır. Kadın adeta yüzyıllardan intikam alırcasına müthiş bir biçimde hem oynamakta, hem de oynatılmaktadır. Bu durumu ile kadın, gerçekten biraz da kendi intikamını alır gibidir. Kadının piyasadaki durumunu erkeklerin ne kadar paylaştığı ise belli değildir.

Günümüz dünyasında büyük bir kadın sektörü ortaya çıkmıştır. Eskiden mal-mülk konusu olan kadın, bugün büyük bir reklam aracı, bir süs bitkisi durumundadır. Kendisine ait bir iradesi yoktur. Toplumun temel meselelerine damgasını vurması, söz sahibi olması hususu sözkonusu değildir. Örneğin barış ya da savaş koşullarında kadının oyunun ne kadar bir değeri vardır? Uluslararası ya da ulusal planda kadın hangi önemli sorunun çözümünde varlık gösterebilir? Denilebilir ki, kadın da ailesiyle birlikte katılım sağlar. Peki ama kadın, çekirdek aileye indiğimizde bile ne kadar belirleyicidir? Baştan beri böyle gelmiş, bugün de böyle olmasının yadırganmaması gerekir denilebilir mi? Hayır, bu çok yanlış bir yaklaşım olur.

Kadın cinsi üzerindeki baskı ve sömürü olayını dünyamızı diğer gelişmelerinden ayrı düşünemeyiz. Kapitalist-emperyalist sistem içinde kadının durumu ve hakim yaklaşım, acaba birçok savaşın kaynağı olabilir mi, veya en azından baskı ve sömürünün dizginsiz gelişimine bir sebep değil midir? Bilinir ki, baskı ve sömürü savaşları tahrik eder. Dolayısıyla, bu durum savaşların gelişiminde çok belirleyici bir rol oynayabilir. O halde burada toplumu tehdit eden bir kaynağı bu olabilir. Yani, yüzyıllardan beri alışılan geleneklerle dokunulmaz gibi gelen bu statü, bugün toplumun her bakımdan esenliğe kavuşturulmasında ciddi bir engel olabilir. Eskiden feodal kalıntıların, her türlü gericiliğin, baskı ve sömürünün, dolayısıyla savaşların kaynağı olduğu söylenirdi; şimdi ne malumdur ki kadınların bugünkü statüsü temel bunalımların, ahlaki, siyasi, kültürel alanlardaki baştan çıkmışlığın bir kaynağı olmasın.

Biraz daha ileri gidilmek istenirse, bizce kadınların içinde bulunduğu durum, birçok olumsuzluğun temel kaynaklarından birisidir. Elbette ki, bir yanı alabildiğine zayıf olarak kurulan bir uygarlık sakat olacaktır. Böyle bir uygarlığın savunulması mümkün değildir.

Sorun bu yanıyla fazla konulmamaktadır. Her erkek, halinden memnun olan taraf durumundadır. Otorite onun olduğuna, aileyi biraz kendine göre şekillendirdiğine göre, bunun temellerine dokunup kendi kendinin altını oyması beklenemez. O, kendi kaynaklarıyla oynamaya elbette yaklaşmayacaktır. Üstelik kadın da yüzyıllardan beri bunu kanıksamış ve yasalar mevcut durumu güvence altına almıştır. Siyaset bu yönlü yürütülmektedir. O halde, erkeğin başına yeni meseleler çıkarmasına hiç gerek yoktur. Kadın da bu statüyü doğal gördüğüne göre, ona düşen bunun üzerinde yürümektir.

Oysa ki diğer tarafta son derece önemli bir olay var. Sömürgeci-emperyalist yağma birinci ve ikinci dünya savaşlarına yol açmıştı. Şimdi de ortada bir kadın yağmalanması var. Belki bu yeni bir dünya savaşına yol açmayabilir, ama günümüzde birçok cephede yürütülen savaşların kaynağı olduğu rahatlıkla söylenebilir. Bu, ailedeki buhranlardır, sokaktaki rezalettir, ahlaksızlığın derinleşmesidir, sömürünün katmerleşmesidir, her türlü günlük kişisel kavgalardır... Bütün bu durumların insanı dünya savaşlarından daha az etkilediği söylenemez. Gerginliklerin, sertliğin veya uysallığın, ama her biçimde de yaşanan bunalımın kaynağı biraz da burada aranmalıdır.

Biz sorunu mevcut çerçeveler içerisinde ele almayacağız. Çünkü bunda bir çözüm görmüyoruz. Örneğin Türkiye'de de kadın hakları ile ilgilenilmekte, burjuva toplumlarındaki biçime ulaşılmaya çalışılmaktadır. Biz de aynı yöntemi izliyebilir, çözümü orada arayabilir miyiz? Bizce bu en tercih edilmeyecek yoldur. Çünkü onlar en büyük bunalımı bizzat bu durumları içinde yaşamaktadırlar. Aynı biçimde tüm bir Batı Avrupa'da bu alanda derin bir bunalımın içinde bulunmaktadır. Aile kurumu adeta başlarına bela olmuş gibidir. Büyük ekonomik imkanlara sahip oldukları ve kadın da bayağı ilerlemiş olduğu halde kendilerini çözümsüzlükten kurtaramamaktadırlar. İntiharların en yaygın olduğu yer, İsveç başta olmak üzere bu ülkelerdir. Aynı nedenden sosyalist toplumlarda da büyük bir gerginlik yaşanmaktadır. Demek ki problem varlığını sürdürüyor.

Sosyalist toplum soruna ne ölçüde çözüm getirmiştir?

Biliniyor ki, sosyalist toplum ve sosyalist devrimler burjuva devrimlerinin bir devam ettiricisi olarak ortaya çıkmıştır. Proleterya devrimleri, sömürülen sınıfların adına ve onların güçlü katılımlarıyla gerçekleşen devrimler olduğuna göre, en çok ezilen bir kesim olan kadınları da en ileri seviyede kapsamına almak durumundadır. Çünkü bu devrimden en çok yararlanan kesim kadınlardır. İster kendiliğinden, isterse bilinçli olsun bu böyledir. Burjuva toplumundan umduğunu bulamamış kadın gerçeği, derin baskıdan çıkma isteğini karşılaması açısından bu faaliyete etkin olarak katılır. Sovyet Bolşevik devrimine kadının katılımı çok belirgindir. Günümüzün birçok devrim hareketinde de, kadının daha bilinçli ve örgütlü katılımı görülmektedir. Fakat hemen belirtelim ki, bu katılım yine genel bir stratejinin parçası olarak gelişmektedir. Yani, kadının özgün sorunları incelenerek ve özgün bir programa kavuşturularak sağlanan bir katılım değildir. Elbette bu katılım genelin çıkarınadır, ancak yeterli değildir.

Sosyalizmin ustalarından Marks, toplumun özgürlük derecesinin belirlenmesini genelde kadının özgürlük derecesine bağlamıştır. Lenin de, kadının katılmadığı bir devrimci faaliyetin başarıya gidemeyeceğinden bahsetmiştir. Kadının yitirilişi tahlili ise Engels'e aittir. Ancak ilke düzeyindeki bu belirlemelere rağmen, kadının eşitliği ve özgürlüğü sorununun bir programa ulaştırılıp, kendi özgünlüğü içinde bir örgütlülük ve mücadeleye kavuşturulmasının tam yapıldığı söylenememektedir. Kadının hareketinde görülen daha çok kendiliğindenciliktir. Bazı kadın hareketleri organize ediliyor, bazı kadın önderler de çıkıyor ama bütün bunlar sorunun çok köklü çözümünü hedefleyen stratejik bir yaklaşımın parçaları olarak değil, genel bir stratejinin yedekleri olarak geliştiriliyor. Dolayısıyla sosyalist toplumda günümüz kadını her ne kadar ileri bir mesafe katetmişse de, her kendiliğinden hareketle kazanılanlarda olduğu gibi burada da bunalımın kökünün kazılması tamamıyla gerçekleşemememiştir. Şüphesiz, Sovyetler Birliği başta olmak üzere sosyalist toplumlarda kadın, fiziksel yönden yüzyıllardan beri içine düştüğü dumurluğu aşmaya yüz tutmuş, daha gelişmiş bir fiziğe doğru tırmanmaktadır. Üretime, siyasete, sosyal ve kültürel faaliyetlere katılmaktadır. Sosyalist toplum ona iş bulmada sonuna kadar özgür olduğu bir çerçeve oluşturmuştur. Ama bir cins olarak kadın o kadar geri ve toplumun erkek tarafından damgalanması o kadar güçlüdür ki, sağlanan hakların kullanımı bile çok az olmakta ve katılımın tam devrimsel sonuca götürüldüğü söylenememektedir.

İddia edilir ki, devrim toplumsal dönüşümü sağlattırdığı oranda kadının da dönüşümü sağlanacaktır. Bu hep böyle yazılmış, böyle değerlendirilmiştir. Oysa bu bir kendiliğindenlik damgası taşıdığı için istenilen sonucu vermemektedir. Örneğin, Sovyetler'de ve diğer sosyalist ülkelerde kaç devlet başkanı, kaç başbakan, kaç bakanın kadın olduğu sorusuna alınan yanıt ne olacaktır? İç ve dış politikanın önemli kilit noktalarındaki kadınların oranı sanırız yüzde beşi geçmeyecektir. Bu bariz bir eşitsizliğin yan etkisinin yaşandığını gösterir. Sosyalizmde görev üstlenmenin gönüllü olduğu, yetenekli olanların ister kadın, isterse erkek olsun bu görevleri üstlenebilecekleri ve eğer bu görevlerde erkekler daha fazla ise, daha yetkin olduklarından ötürü olduğu söylenebilir. Bu doğrudur da. Ancak burada yeteneklerinden ötürü kilit noktaları elde tutan erkeğin, yüzyıllardan beri erkek hakimiyetinin yetenekli kıldığı erkek olduğu unutulmamalıdır. O halde, "Sosyalizmde çok çalışan çok kazanır, çok düşünen çok iş yapar" deyip işin içinden çıkmak mümkün değildir. Bu yaygın bir eşitsizliğin kalıntılarının bir sonucudur. Kendiliğinden de olsa kadına verilen rol, yine daha çok bazı alanlarda yoğunlaşmıştır. Edebiyat ve sanat faaliyetlerinde biraz daha ilerletilmiştir, ama ciddi siyaset ve planlama işlerinde henüz zayıf olduğu da bir gerçektir. Ve bu kendini aile olayında açığa vurmaktadır. O halde sorunun mevcut sosyalist toplumda kökünden halledildiğini söylemek veya çözümü sosyalist toplumun genel gelişim sürecine bağlamak, mevcut toplumlarda var olan kötülüğün kaynaklarından birisine göz yummak olacak, dolayısıyla da toplumsal sorunların genel çözümünde tıkanıklıkla karşı karşıya gelinecektir.

Bugün kadın hakları sosyalist ülkeler başta olmak üzere dünyanın birçok ülkesinde tartışılacak. Fakat bunlar alışılagelmiş klasik tartışma biçimlerini ne ölçüde aşıp, işin özüne ne kadar yaklaşılacak? Kadın hakları bugüne kadar fantazi bir tartışma olmaktan öteye geçememiştir. Toptan inkarcı olmamakla birlikte, yaklaşımlardaki gelenekselliği görmemek mümkün değildir. Yılın üçyüzaltmışbeş gününden ayrı bir gün olarak bu ad altında bir günün belirlenmesi bile bunun bir fantazinin ürünü olduğunu ortaya koymaktadır.

DEVAM EDECEK

"Bize Düşen Bir Görev de Kongre..."

Baştarafı 21. sayfada

cümü katmamam, kollektif olamama gibi nedenler, Kongre çizgisinin öngördüğü taktik devrimciliğine yeterince ulaşamadım. Burada az şey öğrendim demiyorum. Tam tersine, Parti gerçekliğini, kollektif yaşamı, silahlı mücadelenin çeşitli yönlerini önemli oranda kavradım. Geçmişin hata ve yetersizliklerini önemli oranda bilince çıkardım ve kişilikte belli bir çözülmeye ulaştım. Ama bütün bunlar yetmiyor. En önemlisi; beyin, yürek ve tüm yeteneklerini sonuna kadar zorlayarak devrimci pratiğe hazırlanmak olması gerekirken, tüm yeteneklerimi, kavrama düzeyimi yeterince bu süreçte işletmedim. Bunun için zorlayıcı olmadım, çalışma tarzında gördüğüm yetersizliklere müdahale etmedim. İşte bu, politikada yoğunlaşamama, kapsamlı devrimciliğe ulaşamama, kadro topluluğu içerisinde kendimi küçük görmenin en olumsuz bir tarzdaki yansımasıdır. Burada çıkarabildiğim en önemli ders, her yerde ve her dönemde, bulunulan süreç, ortam ve çalışma türü ne olursa olsun, kendi rolünü yeterince görmemek, görev ve sorumluluk düzeyi ne olursa olsun en başta militan ölçülere göre bir yaşam, ilişki, çalışma ve sorumluluk içine girmeme, verilen kararlarla yetinmek veya salt iyiniyet, dürüstlük yetmiyor. Gerek planlama, gerek eğitim ve hazırlık, gerek örgütlenme ve gerekse uygulama içerisinde olmak; bunların hiçbiri birbirinden kopuk değildir ve bir halkada ortaya çıkan yetersizlik, diğer aşamalar üzerinde olumsuz etkisini gösterecek, başarılı bir devrimci çalışmanın ortamını zorlaştıracaktır. Yaşanan eğitim sürecinde ortaya çıkan yetersizliklerin, daha sonraki örgütlenme ve uygulama süreci üzerindeki etkileri yaşanan pratiğimin ortaya çıkardığı sonuçtur.

Yeni dönemin görevleri üzerine yürürken, kararların ve planların uygulanmasını ağırlaştıran, benden kaynaklanan nedenleri ortaya koyarken, geçmişin çalışma tarzından tamamen arınmama, yeni dönemin taktik görevlerinin büyüklüğüne ve bu görevlerin gerektirdiği kapsamlı devrimciliğe ulaşamamadır. Bu yönlü bir yetersizliğin derin bilincinde olarak, Kongre çizgisini daha gelişkin bir oranda kavramak, çalışma tarzında en çok ortaya çıkan tekdüzeliği aşmak, Partiye bağlılığın, Parti görevlerinin başarılması ile mümkün olduğu gerçekliğini günlük yaşam ve pratiğin esas ilkesi olarak almak, yaşanan süreçte temel uğraşımdır. Yaşanan kısa dönem, Partinin çalışma üslubuna ulaşılamayınca, halk kitlelerinin örgütlendirilmesi sağlanmayınca, pratik görevlerin üzerine etkin katılım ve uygulamayla gidilemeyince, uygulama hataları üzerinde eğitim derinleştirilmeyince, çizgiyi kavramış olmak, kararları tartışma sınırında tutmak vb. fazla bir anlam taşımıyor. Çünkü dönem, çok konuşma-tartışma dönemi değil, çok iş yapma dönemidir. Bu konudaki küçüklüğümüzü aşmak, Kongremizin büyüklüğü ve dönemsel taktik devrimciliğe ulaşmak her Parti militanının temel görevi durumundadır. O halde, mevcut düzeyimizi net bir biçimde ortaya koyan ve ulaşılması gereken seviyeyi hedef olarak belirleyen Parti Önderliğinden aktaracağımız bir alıntıyla yazımızı noktalıyoruz:

"Önemi ve rolü böyle anlaşılması gereken bu Kongre'yi hayata geçirmek, bu bileşime hangi hazırlık veya hazırlıksızlıkla gelmiş olursak olalım, bunu görmüş, yaşamış, en dar ve en zor koşullarda bunu biraz becermiş kişiler olarak birinci derecede sorumluyuz. Sizler bu konudaki sorumluluklarınızı tartıştınız ve Kongre'nin büyüklüğüne karşın biraz da küçük kaldığınızı ortaya koydunuz. Zaten bu kaçınılmaz biçimde böyle olacaktı, diğerleri de böyleydi aslında. Kongrelerimizin ideolojik-siyasal ve tarihsel anlamı ve güncel anlamının büyüklüğü yanında kadrolarımızın hep küçük kalma olayı yaşanıyor bizde. Bu eskiye oranla o kadar değil, belki mesafe katedilmiştir, ama yine de böyledir. O halde, bize düşen bir görev de Kongre seviyesini, platformunu bugün yüzde beş anlıyorsak, bunu yüzde yüze tırmandırmaktır. Tartıştık, özeleştiriler verildi, en son söz de verildi. O halde bu sözlerin iyi bir eri olacağınıza inanıyoruz."

K.
22 Mart 1987

Eğer Biz yaşamayı Temsil Eden ve...

Baştarafı 11. sayfada

masınlar diye durmadan ürkütmektedir. Çünkü bu, Türkiye'nin ezeli yapısıdır. Ve bugün Ortadoğu politikası tamamen iflas etmiştir. Bu ise, Kürdistan'da bu politikanın erimesidir, TC'nin erimesidir ve dolayısıyla bu durum Batının en büyük kalelerinden birisinin yıkılmanın eşiğine getirilmesidir."

Gerçekten de TC için, ABD ve Batı için sorun oldukça önemlidir ve çok kritik bir noktaya gelmiş bulunmaktadır. Batı, bu konuda biraz daha 'akıllı' hareket etmekte, "Bu kadar katı baskıcı, sömürücü politika olmaz" diyerek, Avrupa'nın metropollerinde Kürt işbirlikçilerinden bazı kuvvetler oluşturmak istemektedir. Fakat sorun TC'nin bunu kabul edip etmemesidir. Bu konuda 60 yıllık bir denemeye sahip olan kemalist politikayı tersyüz ederse, acaba TC'yi tümden kaybetmesin mi? Türkiye'de kısmen demokrasi sorunu olsa bile, sorun; esasında daha çok da Kürdistan problemi karşısında Kemalizmin kendini yenileme olanağı bulabilmesidir. İşte, bir Ecevit'te, bir Evren-Özal'da yenilenme denendi, ancak sonuç bir hiçtir. O halde durumu belirleyecek olan mevcut iç ve dış koşullardaki objektifliktir. Bugün Kuzey-Batı Kürdistan'da bir direniş hareketi gelişmekte, toplum bir savaş durumuna gelmekte ve bunun etkisi şiddetle duyulmaktadır. Buna TC hazırlıksız yakalandı. Kemalizm bu sorunu 1940'lara gelindiğinde gerçekten bir daha dirilmemecesine halletmek istiyordu. Ve gerçekten Kürt egemen sınıfları tüm umutlarını Kürdistan gerçekliğinden çekerek bu politikanın emrine girmişlerdi. Bu, aydınlarına ve küçük-burjuvalarına kadar böyleydi. Hatta emekçileri bile bu politikanın emrine sokulmuşlardı. Güçlü bir asimilasyon ve sömürü altında uygulandığından bu politika sonuç yaratıyordu. *"Fakat* —diyordu Parti Önderliği raporunda— *tarihsel gerçeklerde ısrar ve dış güçlerin mücadelesinin her zaman sınırlı olma özelliği gözönüne getirildiğinde sönmüş bir volkandan yeniden lavların fışkırması işten bile değildir. Ve lavlar fışkırıyor şimdi."* Kürdistan zemini gerçekten de en eski volkanlardan birisidir. Fakat bugün püskürtmeler var. Bazıları, "bunlar bir püskürtmeyle hemen kesilir, eski yanardağdır fazla ateş almaz" diyorlar, ama yine de ürkütücü buluyorlar. "Ya birdenbire yayılırsa?" Gerçek yanardağların ne kadar lav püskürteceği önceden genellikle kestirilememektedir.

Bugün sonraki gelişmeler açısından iç yapı fazla engel olabilir mi? Bu konuda da, Genel Sekreter A. ÖCALAN yoldaş, raporunda şunları belirtiyordu:

"Kürdistan'daki iç yapı konusunda, egemen sınıfların tamamen bir tükenişi yaşadıklarını belirttik. Onların işbirlikçilikleri kendileri için bir güçlenme noktası değil, bir zayıflama noktasıdır. Kendi özgücüne dayanarak taktik düzeyde bile bir hareket oluşturamayanlar, sadece İran-Irak savaşından yararlanarak bir parti kuvveti oluşturma durumunda değildirler. TC işbirlikçileri, TC lehçesiyle de olsa bir 'Doğu kalkınması'nı dayatamıyorlar. Bu durumda hakim sınıflar açısından yeni politika belirleme, bunun için güçlü organizasyonlar oluşturma ve özellikle bunu, işbirlikçiliği aşma temelinde yapmaları olanaklı görülmemektedir... O halde, feodal-komprador, aşiretçi özelliklerle bezenmiş en üst tabakamız iflasla karşı karşıyadır. İşbirlikçi politikanın ömrü ne kadarsa, kendilerinin ömrü de o kadardır. Bunun yerine aday olarak çıkmak isteyen orta-küçük-burjuva sınıfın —şehirde ve köyde— bir şeyler yapmak istediğini biliyoruz. İran, Irak ve Türkiye'de bunlar daha çok 70'li yılların ortasından itibaren aşiretçi feodal güçlerle çelişkilerinin biraz yoğunlaştığını gördüler ve kopuş yapmak istediler. Fakat bunlar da, dayandıkları sınıf temeli, aynı yapıyla bağları ve dış çerçevedeki dayanakları gereği kaçınılmaz olarak aynı duruma düşmekten kurtulamadılar.

"Kuzey-Batı Kürdistan'da ortaya çıkan benzerleri de aynı akıbetle karşılaştılar. Bunların, gerici ve sömürgeci yapıya bağlılıkları o kadar güçlü ki, doğuşlarıyla birlikte aynı karakterin süreci oldular. Yani işbirlikçiliğin incelmiş bir türevi olan Kemalizmin bir türevi olmaktan kurtulamadılar. Şimdi bunlara iki akım veya iki sınıfın sözcüleri bile demek olanaklı değildir. Aslında aynı özün değişik varyanslarıdır. Daha doğru ve daha bağımsız bir politika için örgütlenme ve bunun için bir mücadele tarzı, henüz bunların gündeminde bile değildir. İçerde geliştirdikleri işbirlikçi ilişkilerle halkı aldatma, mücadele biçimlerinde bağımsız halk savaşı yolunda bir silahlı mücadele yerine derneklenme, veya mevcut 'sol' gibi görünen güçlerle alabildiğine işbirlikçilik, bütün kaderini onlarla paylaşma, halkın bağımsız insiyatif ve iradesini tanımama, buna güvenmeme sonucunda onlara basit bir dernek bile diyemeyeceğimiz bir konumla dağılma, tükenme içine girmişlerdir. Bunların gündemdeki uğraşları, 'birleşelim, yeni bir cephe oluşturalım, özellikle bu, PKK'nin dayatmalarına karşı bütün sahneyi onlara terketmeyelim' vb. bir iddia olmaktan ileri gitmemektedir. Birtakım toplantılar yaparak bildiriler çıkarıyorlarsa da, hatırı sayılır bir güç açığa çıkarmış olmaktan uzaktırlar. Dolayısıyla bizde türeme burjuva ve küçük-burjuva sınıflarda ideoloji ve politika sahasında efendileri gözünde fazla bir iddiası olmadığı, olamayacağını göstermektedir. Ancak çok tesadüfi koşullar ortaya çıkarsa belki biraz palazlanabileceği iddia ve isteği içindedirler. Ve şimdi bir beklenti halindedirler. Eğer fırsat bulurlarsa bazı çıkışlara hazırlanabilirler. Ama eğer bir yandan karşı-devrim, sömürgeci güç; diğer yandan bizim buna karşı sistemli olarak örgütlenme, silahlı savaşımı derinleştirme durumumuz gözönüne getirilecek olursa, bunların yapacakları fazla bir şey olmadığı daha bugünden belli olmaktadır."

Parti III. Kongresi'ne sunduğu Politik-Örgütsel Rapor'unda, Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, Türkiye ve Kürdistan'la ilgili belirlemelerinin sonunda şu noktalara dikkat çekti:

"Sonuç olarak, ortaya çıkan durumda, Kürdistan sahasında bugün ekonomik zemin, her gün yeni ihtilalci ögeler doğurmaktadır. Türkiye'nin son dönemlerdeki bazı girişimleri, bir proleterleşme yaratarak bununla birlikte de işsiz yığınının büyük bir kesimini bu ihtilalci ögelerin içine itmesi kaçınılmazdır. Bunlar devrimin objektif temelini derinleştirecektir. Bununla bağlantılı olarak yarattığı baskı politikası, 'köy korucuları, Yeni milis teşkilatlanmaları'nın aksi tepkilerini daha şimdiden görmek olanaklıdır. Bu da devrimin gelişmesini ve hızlanmasını sağlayacak diğer bir durumdur. Öte yandan, burjuva partilerinin eskiden oynadıkları pratik rolü günümüzde de oynamaları olanaklı değildir.

"Geriye Türkiye'nin tek dayanağı, ordu gücü kalmaktadır. Ordu, hiçbir temeli olmayan yeni ekonomik ve siyasal bir gelişmeye yol açmayacaktır. Çıplak bir zoru, yani sadece ezen, dağıtan bir zoru temsil etmekten öteye bir role sahip değildir. Türk ordusunun bu konumunun yalnız Kürdistan için değil, Türkiye ve hatta bir bütün olarak Ortadoğu için de böyle olduğunu belirttik. Emperyalizmin, NATO'nun, hırsızların, baskıcıların, işkencecilerin kapılarında bekleyen bir bekçi olmaktan öteye gitmeyen bu güç; Kürdistan'da daha çıplak, daha çok açığa çıkmış ve biraz da yürüyemez karaktere sahip bir kurum durumundadır. Türk ordusunun üzerinde uzun uzun durmaya gerek yoktur. Bu ordu, tarihsel planda üretici sosyal ve ulusal güçlere karşı haksız bir zoru yürütmek istemektedir. Ve bunu da hiçbir kural, yöntem tanımadan yürütmek istemektedir. En büyük handikapı da buradadır. Burada kendisini büyük bir çıkmazla karşı karşıya bulmuştur ve daha da bulacaktır. Bunu şimdiden yaşıyor, ilerde daha yoğun bir biçimde yaşayacaktır. Eğer bir efendi, çıplak sopasına dayanarak hüküm icra etmek isterse, ya da her gün sopasını konuşturarak düzen sağlamak isterse, orada düzen kalmadığı ortaya çıkar. Türk ordusunun sopasına dayanarak, TC ve emperyalizm burada istikrarı sağlamak durumunda ise ve bunu operasyonlarla, özel timlerle yürütme durumuna düşmüşlerse, burada, bu evde, büyük bir isyan var demektir. Bu, onun güç duruma düştüğü anlamına gelir. Bu savaşımda sonucu belirleyecek olan, güncel doğru pratik örgütlendirmeler ve yönlendirmelerdir.

"Savaş, iki karşı kuvvetin hareketidir. Kim dayanaklarını iyi tespit eder ve savaş taktiklerini kendi çıkarlarına uygun olarak geliştirirse, o kazanır. Yenilirsek, belki çıplak zor kendini biraz daha yeniden örgütleyecek, biraz daha ömrünü uzatacaktır. Ama bizim mirasımız üzerinde daha güçlü kuvvetlerin ortaya çıkıp, bu zemini daha güçlü bir savaşa dönüştürmeleri de olabilecektir. Yok eğer, başarma durumumuzu sürekli yükseltirsek, zaten çöküş içinde olan böylesi bir ordu gücünü, adeta kımıldayamaz bir canavar gibi her gün bir parçasını koparıp, bunu ölüme terketmek doğanın da, toplumların da bir yasası olarak önümüzdedir. Eğer biz ondan daha zayıf, daha çürümüş değilsek, veya egemenlerimizin elinde bu duruma getirilmemişsek, yaşamayı temsil eden ve yaşama kabiliyetini gösteren bir halk isek, öncü güç de gerçekten buna hazır durumdaysa, sonucun, bizim için zafer olacağı kesindir."

1987 Yılı Newroz'u Halkımızın Kurtuluşu...

Baştarafı 17. sayfada

Bunun için, bölgenin tüm anti-emperyalist güçlerini, kendi görevlerine daha sıkı sarılma temelinde ortak bir mücadele birliğini geliştirmeye ve Partimizin yürüttüğü çabalara gereken katılımlarını sunmaya çağırıyoruz.

Sosyalist Güçler ve İlerici İnsanlık!

Kürdistan halkının dostu olması gereken güçlerin artık bu kadar gündemleşen ulusal kurtuluş mücadelemiz hakkındaki görüş ve tavırlarını öğrenmek istiyoruz. Bu konuda, halkımızın mücadelesinin sağlıksız bir değerlendirilmesini kabul etmeyeceğimiz ve sosyalizmin enternasyonalist ilkesini dayatacağımızı belirtiyoruz.

Uluslararası koşullar ne olursa olsun, Afganistan olayında görüldüğü gibi, emperyalizmin sınırsız desteğine karşı sosyalizmin günümüzde de süren sınırsız desteği sunulurken, bugün emperyalizmin sınırsızca desteklediği bir rejime karşı görkemli bir halk kurtuluş savaşı geliştiren Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin sosyalist güçler ve kamuoylarının ilgisi dışında kalması açık ki kabul edilemeyecek bir durumdur. Bugün emperyalist güçlerin ulusal sorunumuzu kendi sistemleri içinde çözmek için gösterdikleri ilgi ve çabanın, sınırlı bir derecede bile olsa sosyalist güçler tarafından da ortaya konulmamış olması açık ki ne sosyalizmin ne de enternasyonalizmin çıkarlarına uygun değildir.

Sosyalist güçlerin halkımızın durumuna ilişkin böylesi bir tutumu sergilememelerinin birçok nedeni olabilir. Bunlardan biri de, adı sosyalist olan örgütlerle ilişki kurması için yapılan dayatmalardır. Bizim bu tür dayatmalara vereceğimiz cevap şudur: Bunlar halkımız için savaşmaya varlar mı? Bir damla kanlarını dökmeye varlar mı? Biz bunu görmedikçe, bu "sol" deyimlendirmeleri ciddiye almayacağız. Halkımızın kurtuluşu için dökülecek bir damla kanı olmayanların böylesi kelimelerle oynamalarına da asla fırsat vermeyeceğiz.

Evet, mücadelemizin düzeyi ve yine taşıdığı yetersizlik ve zayıflıklar ne olursa olsun, inanıyoruz ki, haklı bir ulusal kurtuluş mücadelesini tanımak, buna gerekli desteği sunmak her devrimci ve sosyalist gücün devrimci görevlerinden birisidir. Biz, yeni bir evreye girerken, bu güçler de şimdiye kadar halkımızın mücadelesine karşı gösterdikleri ve bizim de haklı olarak eleştirdiğimiz yetersizliklerini gözden geçirmeye ve artık dünyaca bilinen ulusal kurtuluş mücadelemize gereken desteği sunmaya çağırıyor ve bu çağrının enternasyonalizm ilkesinin de bir gereği olduğunu belirtiyoruz.

Bu çağrımız, yine dünya ilerici ve demokratik çevrelerine de yöneliktir. Bu güçlerden de, halkımızın haklı bir mücadele geliştirdiği, azgın sömürgeci-faşist bir politikaya karşı demokratik bir ulusal kurtuluş kavgası verdiği, bu nedenle yaklaşım ve tavırlarını açıkça belirlemeleri istenmektedir. Bu çevreler de, halkımızın kurtuluş mücadelesine yönelik olarak demokratik görevlerini mutlaka yerine getirmelidirler. Aksi halde demokratlıklarına gölge düşeceği, Türk sömürgeci-faşist rejiminin halkımıza yönelik imha faaliyetine göz yumulmuş olunacağı, bunu da halkımızın kusurlu demokratik olarak değerlendireceği açıktır. Böyle kusurlu bir demokratlık derekesine düşmeyecekleri inancı ile, tüm ilerici ve demokrat çevre ve kişileri, halkımıza karşı dostluk görevlerini yerine getirmeye davet ediyoruz.

İşte bütün bu inanç ve düşüncelerimizle, 1987 yılı Newroz'unun, halkımızın ve Partimizin mücadele tarihinde seçkin bir yere ulaşmasını diler; Önderlik rolümüzü daha yetkin oynamaya çalışacağımızı belirterek tüm Partililer ve halkımız, böylesine ileri bir adımı gerçekleştirmek için tüm güçlerini ortaya koymaya bir kez daha çağırırız!

— Yaşasın Halkımızın Direnme Geleneği Newroz!
— Halkımız Ordulaşarak Savaşmayı, Savaşarak Kazanmayı Bilecektir.

Mart 1987

Impressum
V.i.S.d.P:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr.: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka	10.00	dkr.	Norveç	7.50	nkr.
Avusturya	22.50	s.	Fransa	7.50	ff.
İngiltere	0.75	£.	İsviçre	3.00	sfr.
Hollanda	3.75	hfl.	İsveç	7.50	skr.
Belçika	75.00	bfr.			

Birlik, isyan ve direniş günümüz Newroz dolayısıyla PKK-MK tarafından dağıtılan bildiriyi yayınlıyoruz.

YURTSEVER KÜRDİSTAN HALKI!

Parti ve halk olarak 1987 Newroz'unu büyük umutlarla ve kendi lehimize önemli politik ve askeri gelişmelerle karşılıyoruz. Bu yılda Newroz, tarihimizin her döneminden daha çok gerçek anlamına kavuşmuştur. Halkımız için ulusal yeniden diriliş ve özgür bir vatana ulaşma özleminin ifadesi olan Newroz, bugün gerçek içeriğini hiçbir şeyin özgür bir vatan uğruna savaşmaktan daha değerli olamayacağının bilincine varan Kürdistan halkının kitleselleşen ulusal kurtuluş mücadelesinde bulmaktadır. Ezilen halklar açısından kendilerini yeni bir yaşama götüren devrimci savaş günleri gerçek bayram günleridir. İşte Partimizin önderliğinde bağımsızlık ve özgürlük kavgasını yükselten Kürdistan halkı da yeni bir atılımı gerçekleştirmenin öngününde, 1987 Newroz'unu devrimci eylemlilik coşkusu içinde kutlamakadır.

Partimiz doğuşundan günümüze gelinceye kadar ulusal kurtuluş mücadelemizin bütün önemli aşamalarını kutlamaya çalışmış, özellikle bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi şehitlerinin şehadet günlerini Partimizin ve halkımızın en görkemli direniş günleri haline getirmiştir. Partimiz içeriğinden boşaltılarak anlamsızlaştırılmak istenen bu güne gerçek anlamını ve itibarını iade etmiş, Newroz'u mücadelemizin önemli bir basamağı haline dönüştürmüştür. Çağdaş KAWA Mazlum DOĞAN yoldaşın şehadeti ile önderlik ettiği zindan direnişi, Newroz'u gerçek Newroz yapmış, Newroz ve Mazlum adları birbirinden kopmaz bir biçimde halkımızın direniş tarihine kazınmıştır. 12 Eylül faşizminin en karanlık günlerinde Partimizi ve halkımızı mutlak zafer kazanmaya davet eden Mazlum yoldaşın direnişi, Partimizin direnişinin en büyük destekçisi olmuş, böyle bir dönemde halkımızın kurtuluş umutlarını dipdiri tutmuştur. Böylelikle Partimiz tarihsel direnişlerle yüklü geçen yeni Newrozlara ulaşmasını başarmış, halkımızın içinde bulunduğu duruma denk düşen bir mücadeleyi yükseltmesini bilmiş, bu mücadeleye önderlik etme iradesi ve cesaretini göstermiştir.

Mücadelemizin yeni bir Newroz Atılımına girdiği bugün, Partimiz Halk Kurtuluş Ordumuzun kuruluşunun yoğun hazırlıkları içinde bulunmaktadır. Halkımızın kurtuluş mücadelesinde tarihsel önemi büyük olan bu kararın alınması ve uygulanmasında Partimizin ve halkımızın değerli önderi, ölümsüz halk kahramanı Mahsum KORKMAZ yoldaşın şehadetinin belirleyici yeri ve rolü vardır. Newrozların yüksek bir umutla karşılanması gerektiğini bilen ve buna göre savaşan seçkin bir komutan olan Mahsum yoldaş, en zor koşullarda tarihsel atılımların yaratılabileceği inancıyla yola çıkarak, ulusal kurtuluş mücadelemize dayatılan "köy korucuları" adındaki ihanet şebekesine karşı dişe diş bir mücadele yürütmüş, bu mücadelenin ateşi içerisinde 1986 NEWROZ'unu gerçekleştirmiştir. 1986 Newroz Atılımı zindan direnişi ile dağ direnişinin birliğinin en yüksek ifadesi olmuş, halkımızın bu iki eşsiz kahramanın Newroz'un harlanan ve gürleşen alevlerinde birleştirmiştir. Halkımızın savaş kapasitesinin ve savaşarak kazanma azminin en güzel örneği olan Mahsum yoldaşın ve direnişi ile ölümü kolaylaştıran Mazlum yoldaşın anılarına yaptığı yemine bağlı kalan Partimiz, Onların uğruna yaşamlarını adadıkları Halk Kurtuluş Ordusunun kuruluşunu gerçekleştirme ve her türlü ihaneti vatanımızdan temizlemenin tükenmez çabası içindedir. Partimizin III. Kongresi'nde gerilla ordusunun kuruluş kararına ulaşması ve ihanete ölümcül darbeler indiren son kış eylemleri bu anıya sarsılmaz bağlılığın somut adımlarıdır.

Günümüzde Newroz'un Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde yeni bir atılımın yaratılması, düşmana ezici darbelerin indirilmesi ve bunun için her alanda yaygın bir eylemlilik coşkusunun yaşanması demek olduğunu çok iyi bilen faşist Türk sömürgecileri, Newroz-Bahar Atılımını önlemek için akılalmaz çılgınlıklara başvurmuşlardır. Bunun en son ve açık örneği faşist Evren-Özal kliğinin "köy korucuları"na karşı girişilen devrimci eylemlerimizi bahane ederek 30 adet bombardıman uçağı ile Güney Kürdistan'ı bombalaması ve ordusunun büyük bölümünü Botan alanına yığmasıdır. Partimiz henüz Bahar Atılımına yönelmeden, korku ve telaş içindeki düşmanın dünyayı ayağa kaldırması ve bu amaçla korkunç çabalar içine girmesi, Parti ve halk olarak mücadelemizin çok önemli bir noktaya ulaştığının kanıtıdır. Bugün Newroz'un düşmana dizginlenmemiş bir korku salması halkımızın ulusal dirilişinin gerçekleştiğini göstermektedir. Birkaç yıldır süren bir mücadele ile böyle bir sonuca ulaşılmış olması, Partimizin tarihe nasıl ağırlığını koyduğunu ve halkımızın kurtuluş coşkusunu bu günlerde nasıl yükseklere çıkardığını ortaya koymaktadır. Bunun içindir ki, Partimiz ve halkımız 1987 Newroz'una tarihimizin hiç bir dönemiyle kıyaslanmayacak bir biçimde büyük bir umutla girmektedir.

1987 kışından baharına yönelirken ülkemizde çok önemli gelişmeler yaşanmıştır. Faşist sömürgecilerin büyük umutlar bağladığı "köy korucuları" örgütlenmesi ardarda indirilen bitirici darbelerle tamamen işlemez kılınmıştır. Bu eylemlerin Parti içinden ve dışından gelen bütün engellemelere ve dayatmalara rağmen gerçekleşmiş olması, Partimizin kendisini yeniden üretmesine, dönüştürmesine ve yetkinleştirmesine yakından bağlıdır. Düşmanın muazzam önlemler geliştirdiği bir ortamda ve karakışın ortasında böyle bir eylemliliğin hem de çok az kayıpla hayat bulması, bundan sonra çok daha büyük gelişmelerin yaratılabileceğine tanıklık etmektedir. Kuşkusuz burada önemli olan şey eylemlerin görünürde ulaştığı düzey ya da bunları gerçekleştiren kurtuluş birliklerinin sayısal boyutunun büyüklüğü değildir. Önemli olan Partimizin devrimci savaşı geliştirmedeki kararlılığı, gerilla savaşını yükseltmede yetkin bir kararın sahibi olması ve sınırlı bir uygulamayla da olsa bu kararını hayata geçirmeyi başarmasıdır. Bu nedenle burada görülmesi gereken büyüklük kararın büyüklüğü, böyle bir karara ulaşan organın büyüklüğü ve bu organın içinden geçtiği tarihsel sürecin büyüklüğüdür; bütün bunların canlandırdığı ve geliştirdiği tarihsel gelişmelerin kendisidir. Sözkonusu kararın ve sürecin anlamını, bunların yolaçtığı gelişmelerin büyüklüğünü ve bu gelişmelerin kendisi için yarattığı ciddi tehlikeleri sığ bir mantıkla değerlendiren faşist sömürgecilerin "bir avuçturlar, ezeceğiz" türündeki yaygaraları kendilerine pahalıya malolmuş, bu yanılgı düşman cephesini kendi içinde birbirine düşürmüştür. Güney Kürdistan'a yapılan son hava saldırısından sonra "kendilerine ağır kayıplar verdirdik, bir daha bellerini doğrultamazlar" yalanının ardından gelişen devrimci eylemlerimiz faşist sömürgecilerin suratında patlayan ağır bir tokat olmuştur.

Kürdistan'da kurtuluş birliklerimizin geliştirdiği son eylemlerin büyüklüğü, bu eylemlerin Kürdistan sorununu tarihin ve çağdaş insanlığın gündemine getirmesinde yatmaktadır. Faşist TC'nin bu eylemlerimiz karşısında görülmemiş ölçüde kudurganlaşmasının nedeni budur. Yoksa birkaç hainin dünyasının başlarına yıkılması, TC'nin hava kuvvetlerini seferber ederek bunların imdadına koşmasının gerekçesi olamaz. Kürdistan'da "ev yıkan" görevini başarıyla yerine getiren, yüzlerce köyümüzü insanımızdan arındıran ve Kürdistan'ın nüfusunu nasıl altüst edeceğinin hesaplarıyla uğraşan TC, halkımıza acımak bir yana halkımızı kökten toprağından sökmenin ve köklerinden koparmanın sinsi ve alçakça oyunları peşinde koşmaktadır. Onu çıldırtan şey devrimci kurtuluş savaşımıza karşı başvurduğu bütün karşı-devrimci savaş taktiklerinin boşa çıkartılmasıdır. İçine girdiğimiz süreçte düşman yeni karşı-devrimci savaş taktiklerini ve buna denk düşen örgütlenmeleri gündeme getirmektedir. Mevcut durumda iflas eden "köy korucuları" örgütlenmesinin yerine geçirilmek istenen şey sivil ve asker kesimleri arasından derlenip özel olarak eğitilen, faşistlerden, eski koruculardan ve her türlü karşı-devrimci amaca hizmet etmekten geri durmayacak unsurların karışımından oluşturulan 'özel timler' ya da birliklerdir. Bu tür karşı-devrimci birlikler kontralar adıyla Nikaragua, Filipinler ve El Salvador'da çokça örgütlendirilip halka karşı savaştırılmışlardır. Ancak kontra türü gerici örgütlenme Kürdistan'da çok daha erkenden gündeme getirilmektedir.

Faşist sömürgecilerin 'özel timler' politikasıyla ulaşmak istediği şey kitlelerin mücadeleye katılmaktan alıkonulması, devrimci savaşımızın kitleselleşmesinin önlenmesidir. Halkı sindirmek ve bunun için katliamlar düzenlemekle mükellef kılınan bu birliklerle düşmanın sonuç alması olanaksızdır. Çünkü uyguladığı politikalarla bizzat düşmanın kendisi savaşı kitleselleşmeye zorlamaktadır. "Özel timler' politikasına ve düşmanın çılgınca saldırılarına rağmen, hem yurt içinde hem de yurt dışında yoğun bir devrimci eylemlilik yaşanmakta, geniş yurtsever kitleler Ulusal Kurtuluş Cephesinin bayrağı altında toplanmaktadır. Ne tür tedbirler geliştirilirse geliştirilsin, Partimizin gerilla ordusunun kuruluşu ve gelişimini sağlamada sarsılmaz bir kararlılıkla hareket edeceği ve faşist sömürgeciliğin bütün yeni taktiklerini eskilerinin akibetine uğratarak zafere doğru emin adımlarla ilerleyeceği kesindir.

Faşist-sömürgeci TC, kendisi için temel bir zayıflık noktasını oluşturan ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimi açısından elverişli olanaklar sunan İran-Irak savaşına müdahale etmenin yoğun hazırlıkları içinde bulunmaktadır. Çok yönlü hedefleri bulunan bu müdahale hazırlığının başlıca amacı Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin bastırılması ve ezilmesidir. Öte yandan TC Güney Kürdistan'ı da sınırlarına dahil ederek tarihsel emperyalist emellerini gerçekleştirmek istemektedir. Bu durum ABD emperyalizminin Ortadoğu politikasıyla tamamen çakışmakta ve TC böyle bir işgal öncesinde Batı Avrupa emperyalistlerinin de desteğini almış görünmektedir. Sürekli dış güçlere dayanmayı ilke edinen ilkel Kürt milliyetçiliği de TC ile uzlaşmaya yatkınlık arzetmekte, emperyalizmin ve sömürgeciliğin dolaylı yönetimi olma özlemine dolaylı da olsa bu biçimde hayat kazandırılmaya çalışılmaktadır. Kürdistan'da yerli hain kesimlerin en sivrilmiş unsurlarının bir araya getirilip Türk Genelkurmayına bağlanmasının ve ilkel milliyetçi yapılanmalarla ilişkiye geçirilmesinin nedeni budur. Aynı politika yine dolaylı da olsa reformist Kürt çevrelerinin de onayını almış, bu güçler kümelendikleri emperyalist Avrupa merkezlerinde sırtlarını emperyalist ülkelerin polisine dayayarak Partimize yönelik saldırılarına hız kazandırmışlardır.

Bugün Kürdistan'da Partimizin önderliğinde faşist Türk sömürgecilerine karşı yükseltilen ulusal direniş mücadelesi pratikte de sadece halkımızı ilgilendiren bir mücadele olmaktan çıkmış durumdadır. Günümüzde Dehak'ın geleneğini temsil eden ve halkların başında Demokles'in kılıcı gibi sallanan faşist TC'ye karşı isyan bayrağını yükseklerde dalgalandırmakla Partimiz, onun öteki halklara yönelik karşı-devrimci emellerini de frenlemekte, enternasyonalist dayanışma görevini görkemli bir tarzda yerine getirmektedir. Faşist Türk devletinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında yıkılması, ezilen Ortadoğu halkları için tam özgürlüğün şafağını açacak, bütün bölge halkları tarafından kutlanan Newroz tarihsel rolünü o zaman en üst düzeyde oynayacaktır.

Tüm Partili Militanlar ve Halkımız!

1987 yılı Newroz'una girerken, başta Partili militanlar ve sempatizanlar olmak üzere halkımızın bütün dürüst ögelerine büyük görevler düşmektedir. Partimiz halkımızı kesin zafere götürmekte kararlıdır. Bunun için halk ve Parti tarihimizin önemli bir evresinde bulunulmaktadır. Görevlerimiz net, sorumluluklarımız açıktır. Gerilla ordusunun kuruluşu, Ulusal Kurtuluş Cephemizin iç örgütlenmesinin yaratılması, bütün bunlar militanlardan seçkin devrimci yeteneklerini konuşturmalarını isteyen temel ve güncel görevler durumundadır. Partili militanlarımız bulundukları her alanda, mevzilendikleri her bölgede Ordumuzun kuruluşu ve Cephemizin örgütlenmesinde rollerini oynamak, ordu kurucuları olmak, bütün komutanlık yetenekleri ile halkımızın başında ve Cephemizin önünde savaşmakla yükümlüdürler. Bu savaşta başarılı bir komutanlıkla ordunun kuruluşu ve cephenin örgütlenmesini sağlamak, aynı zamanda direniş şehitlerimize ve en başta da ölümsüz komutanlarımız Mazlum DOĞAN ve Mahsum KORKMAZ yoldaşların şehadetlerine bağlılığın da bir ifadesidir. O halde tüm militanlar ve Parti sempatizanlarını Partimizin doğru devrimci çizgisi temelinde savaşarak ordulaşmaya ve ordulaşarak savaşı geliştirmeye çağırıyoruz.

Halkımız bugüne kadar Partimizin güçlü bir önderlik yürütmesi ve Ulusal Kurtuluş Mücadelesini geliştirmesi için ilgi ve desteğini esirgememiştir. Ancak gelinen aşamada halkımızın bu ilgi ve desteğini somut örgütlenmelere dönüştürmek şarttır. Bunun için Partimiz çeşitli hazırlıklar yürütmekte, halkımızın askeri ve siyasal ordulaşmasını gerçekleştirmeye çalışmaktadır. O halde, hangi alanda bulunursa bulunsun halkımızın her ferdi; işçiler, köylüler, aydınlar, kadınlar ve gençler, silahlı ve siyasi birlikler içinde yer alarak savaşmayı ve savaşarak ordulaşmayı esas alacaklardır. Bu temelde ordulaşan Kürdistan halkı yenilmez olacaktır. Bu yenilmezliğe ulaşmak için dönemin her yurtsever Kürdistanlıya yüklediği görevleri yerine getirmek amacıyla, Partimiz tüm halkımızı görev başına çağırmaktadır.

Tüm Devrimci, İlerici ve Demokrat Güçler!

Halkımızın haklı ve meşru mücadelesi bugün artık sesini bütün dünyaya duyurmuş bulunmaktadır. Kürdistan'daki silahlı direniş mücadelemiz son eylemlerimizde görüldüğü üzere faşist-sömürgeci Türk devletini iliklerine kadar titretmekte ve perişan bir duruma sokmaktadır.

Partimizin önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesi çağımızın en azgın saldırı güçlerinden biri olan faşist-sömürgeci Türk devletine yöneliktir. Bu güç mevcut konumuyla ve emperyalizmin kendisine yüklediği saldırganlık göreviyle donatılmış olarak, başta Ortadoğu halkları olmak üzere tüm dünya halklarının azgın bir düşmanıdır. Bu azgın düşman günümüzde sırtını dayadığı emperyalizm ve dünya gericiliğinden de aldığı destekle halkımıza ve bölge halklarına yönelik alçakça saldırılar içinde bulunmakta, birçok ülke ve halkın içişlerine müdahale etme hazırlıklarını sürekli gündeminde bulundurmaktadır. Ancak Partimizin öderlik ettiği silahlı kurtuluş mücadelesi nedeni ile, bütün bu dış müdahale ve işgal arzularını hayata geçirememekte, bunun için Partimiz ve halkımız üzerinde amansız bir karşı-devrimci şiddet geliştirmektedir. Bunun karşısında Partimiz yılmadan ve her türlü zorluğa rağmen silahlı kurtuluş mücadelesini geliştirmekte ve önümüzdeki dönemde bunu daha üst evrelere sıçratmakta kararlıdır. Partimizin bu mücadelesi ve kararı sadece halkımıza karşı yerine getirilmesi gereken bir görev değil, aynı zamanda başta bölge halkları olmak üzere tüm ilerici, demokrat ve sosyalist insanlığa karşı yerine getirilmiş bir görevdir. Partimiz somut enternasyonalist destek ve dayanışmayı böyle ele almakta ve uygulamaktadır. Tüm devrimci, ilerici ve demokrat güçlerden artık bunun karşılığını vermelerini istiyor ve bu güçleri isimlerinin gerektirdiği dayanışmacı görevlerini gerçekleştirmeye çağırıyoruz!

— Yaşasın Şanlı Direnme Geleneğimiz Newroz!

— Yeni Bir Newroz'a Girerken Gerilla Ordumuzun Kuruluşu İçin İleri!

— Yaşasın Partimizin Önderlik Ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi!

— Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği ve Yerli İşbirlikçilik!

— Kahrolsun Emperyalizm!

21 Mart 1987
PKK-MK